
LITERA

BUJE MGDN

LAURIE
GILMORE

CLATITE CU CAPȘUNI ȘI DRAGOSTE

0

Clătite cu căpşuni şi
dragoste
Traducere din limba
engleză de
LAURA BERTEANU

**EDITURA
LITERA**
Bucureşti

CAPITOLUL 1

Archer Baer tocmai devenise tată, în modul cel mai greu de imaginat. Nu că îşi imaginase vreodată aşa ceva! Ce o să se facă un burlac convins, aşa ca el, un bucătar-şef pentru care munca era întreaga viaţă, cu un copil? Nu avea nici măcar plante în casă, pentru că nu avea timp să le ţină în viaţă. Şi era destul de sigur că un copil necesita ceva mai multă îngrijire decât un ficus.

Dar, din spusele avocatei care îl sunase cu o săptămână în urmă şi îi dăduse peste cap întreaga existenţă, avea o fiică. O fetiţă pe care nu o întâlnise niciodată, de care nici măcar nu auzise în cei cinci ani de când se născuse. Şi mama ei, Cate, murise într-un accident de maşină şi acum nu avea să mai aibă sansa să o întrebe de ce nu îi spusese niciodată despre copil, deşi îl trecuse ca tată în certificatul de naştere.

Totul i se părea o nebunie când se gândea. Chiar şi acum, în timp ce înainta pe Main Street, strada principală din acest orăşel bizar în care crescuse Cate, nu i se părea cu adevărat posibil. Archer *tată?* Nu avea nici un sens. Scutură frustrat din cap,

încercând zadarnic să se trezească. Avea nevoie de o cafea. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese treaz la ora asta. Munca în bucătăriile din Paris îl transformase într-o pasăre de noapte. Rareori ajungea acasă mai devreme de unu noaptea. Cum, pentru Dumnezeu, urma să poată avea grijă de un copil?

Avocata fusese convinsă că fetitei avea să îi fie mai bine cu el decât cu bunica în vârstă, dar Archer nu era câtuşi de puţin sigur de asta. Nu i-ar fi fost mai bine lângă cineva care să aibă habar ce făcea?

Gândurile îi alunecară spre Cate. Deşi nu mai vorbise cu ea de cinci ani, nu îi venea să creadă că nu mai era şi că nu îi putea pune sutele de întrebări care i se învârteau prin minte.

Cate Carpenter. O cunoscuse pe când lucra la un restaurant de lux din Boston. Ea era imaginea localului, el – maestru bucătar în devenire. Era frumoasă şi amuzantă. Nu se culcaseră împreună decât de câteva ori. Oricum ştia că urma să plece. Se ducea în Europa să îşi împlinească visul nebunesc de a deveni maestru bucătar cu stele Michelin. Oare de asta nu îi spusese ea despre copil? în atâţia ani, ar fi putut să îi zică de nenumărate ori, aşa că de ce nu o făcuse?

Şi el ce ar fi făcut dacă i-ar fi spus? Ar

fi renunţat la tot? La visul lui? La slujba perfectă? La misiunea de a deveni cel mai bun? Ar fi ajuns mai curând în acest orăşel din New England? Ar fi luat-o de nevastă? I-ar fi purtat pică pentru că îl abătuse de la planul pe care îl elaborase cu atâta meticulozitate?

înghiţi nodul fierbinte care i se ridicase în gât. Nimic din toate astea nu mai conta acum, căci Cate era moartă. Dumnezeule, Cate era moartă şi el venise aici ca să îşi cunoască fiica. La naiba, totul era atât de tragic! Şi Archer nu putea face faţă situaţiei până nu bea o cafea.

Era pentru prima oară de când sosise când se aventura în centrul oraşului. Era… pitoresc, desprins parcă dintr-o veche carte poştală. Pitoresc şi incredibil de *mic.* Bulevardul mărginit de copaci avea doar câteva magazine şi se întindea pe aproximativ două străzi. Şi asta era tot. Zona comercială devenea repede rezidenţială. Nimic care să se compare cu energia mereu pulsantă a Parisului. Speranţele lui că avea să găsească o cafea cât de cât decentă se stingeau rapid. Era frig azi, mai ales atât de devreme. Iarna încă nu îşi retrăsese complet colţii şi, deşi nu era decât prima săptămână din martie, fiecare prăvălie avea în vitrină cununi de flori sau lalele artificiale. Şi absolut

toate anunţau vânătoarea de ouă de Paste care urma să aibă loc în curând. Totul era cam prea... *drăgălaş* pentru el. Chiar avea să locuiască *aici?* Aici, în mijlocul acestei reclame la farmecul provincial? Nu era sigur că putea digera aşa ceva. Archer prefera o viaţă ceva mai aspră decât cununi de flori şi vânători de ouă.

Patronii începeau să îşi deschidă uşile magazinelor şi din ce în ce mai mulţi oameni umpleau strada până atunci liniştită. Şi, dacă nu cumva era complet paranoic, Archer era sigur că cei mai multi dintre ei se uitau la el.

Minunat! Exact ce îi trebuia. Nişte provinciali curioşi care îşi băgau nasul în treburile lui când Archer nu îşi dorea decât să rezolve problema cu copilul şi să se întoarcă la Paris, la bucătăria lui, la viaţa lui adevărată. Strada asta bizară cu decorurile de primăvară forţate şi cu orăşenii curioşi nu era pentru el. Deja tânjea după anonimitatea oferită de marele oraş.

Trecu pe lângă un magazin de animale, ignorând iepuraşii din vitrină şi pe vânzătoarea care îi facea prietenos cu mâna. Nu se opri nici la florărie, nici la magazinul de îngheţată. Pe toţi dracii, trebuia să existe şi o cafenea pe aici!

Ah, iat-o! Undeva în faţă, zări o firmă care anunţa: „Cafeneaua Dovleac cu

Scorţişoară”. Se încruntă. Spera că aveau şi altceva în afară de băuturile de sezon, exagerat de dulci. Traversă şi observă cârciuma de lângă cafenea. Poate că avea să treacă şi pe acolo cât stătea aici.

Pe tabla scrisă cu cretă din fata cafenelei erau promovate un nou smoothie de varză kale şi cornuri cu lămâie şi afine. Mirosul de cafea proaspăt râşnită se revărsa din local şi Archer îşi simţi trupul înviorându-se. Slavă Domnului! Nu îşi putea întâlni fiica – *fiica!* – încă nu era obişnuit cu acest cuvânt – pe jumătate adormit.

întinse mâna spre clanţă, fără să acorde prea multă atenţie celor din jur, încă răsucind în minte cuvântul şi responsabilitatea pe care o atrăgea după sine şi încercând să se hotărască dacă voia sau nu un corn, când uşa cafenelei fu deschisă cu putere şi aproape că îl pocni în faţă.

- Ce mama...

Cuvintele îi fură acoperite de ţipătul ascuţit al femeii, ca şi cum *el* ar fi fost cel care ieşea ca vijelia din cafenea, fără să se gândească la alţii.

- Oh, nu! strigă ea, dar era deja prea târziu.

Tava cu smoothie-uri pe care o avusese în mână se rostogolea spre el, şi trupul ei îl strivea pe al lui, şi părul ei roşu şi ciufulit îi zbura în jurul feţei,

şi Archer o ţinea să nu cadă, cu mâinile pe braţele ei.

- Oh, la naiba! exclamă ea, uitându-se la spaţiul dintre ei.

Smoothie-ul curgea acum pe pieptul lui, pe cămaşă, şi câţiva stropi ajunseseră şi pe partea din fată a tricoului ei.

Archer aproape că scoase un geamăt. Pe toţi dracii! Nu avea timp de asta. Nu avea timp să se întoarcă la casa absurd de mică pe care o închiriase ca să se schimbe. Nu putea întârzia la întâlnirea cu... cu... cu *fiica* lui. Nu luase în calcul posibilitatea de a fi lovit de o tornadă umană cu o tavă plină de smoothie-uri de varză kale!

Geamătul probabil că îi scăpă printre buze, pentru că ochii femeii se lărgiră într-o expresie alarmată şi obrajii i se înroşiră.

- îmi pare foarte rău! spuse ea. Mă grăbeam pentru că sunt în întârziere şi nu eram atentă şi...

- E-n regulă, zise el printre dinţi.

Deşi cu siguranţă nu era *în regulă.* Avea să apară la cea mai importantă întâlnire din viaţa lui îmbrăcat într-o cămaşă pătată de smoothie. Un tată cu pete de smoothie nu era genul de tată care să inspire încredere. Şi Archer era disperat să îşi recapete măcar o parte din încrederea lui obişnuită.

- Chiar nu e-n regulă. Daţi-mi voie să

vă ajut!

Abia atunci îşi dădu Archer seama că încă îi ţinea braţele femeii şi că stătea mult prea aproape de ea. Lăsă mâinile să îi cadă şi făcu un pas înapoi, lovindu-se de uşa care între timp se închisese în spatele lui.

- Nu am nevoie de ajutor, spuse eL

Privirea îi alunecă spre tejgheaua la care se servea cafea şi spre coada lungă de oameni care aşteptau. Probabil că nici de cafea nu urma să mai aibă timp acum. Avea să îşi întâlnească fiica cu pete pe cămaşă şi cu o durere de cap cauzată de lipsa de cofeină. Perfect. Absolut perfect!

- Staţi puţin, o să curăţ ce e mai rău! Femeia înşfacase un pumn de şerveţele de pe masa cea mai apropiată şi i le apăsa acum pe piept. Ar trebui să ajute. O să absorbim excesul şi poate cu puţin săpun din baie...

Vorbea în timp ce se agita, o trăncăneală neîncetată care lui Archer i se părea ciudat de reconfortantă. Mâinile ei care îi atingeau pieptul şi curba blândă a buzelor ei în timp ce vorbea îi distraseră atenţia şi reuşiră să îi risipească furia. De fapt, Archer se surprinse dorindu-şi să se lase complet pradă atingerii ei. Voia să vorbească mai departe cu femeia asta agitată. Voia să o întrebe de ce ducea atât de multe băuturi. Pentru cine erau. Era

îmbrăcată mai degrabă pentru un antrenament la sală decât într-o ţinută de birou, colanţii îi scoteau în evidenţă rotunjimile coapselor, maioul mic, atletic, lăsa să i se vadă o fâşie de piele în jurul abdomenului, piele care era acum stropită cu smoothie. Piele la care probabil el ar fi trebuit să înceteze să se holbeze.

Dumnezeule, ce era cu el? Ar fi trebuit să se concentreze, să se pregătească pentru întâlnirea cu copilul lui, nu să încerce să agaţe o femeie – ce-i drept, foarte atrăgătoare – la cafeneaua din oraş.

Archer oftă, îşi dezlipi privirea de la fâşia periculoasă de piele şi îşi ridică ochii spre chipul îngrijorat al femeii. Buzele ei frumoase aveau colţurile coborâte într-un botic drăgălaş.

„Pe toţi dracii, Archer! Nici buzele!”

„Adună-ţi minţile!”

- Nu-ţi face griji pentru podea! strigă o femeie din spatele tejghelei, readucându-l momentan la realitate. Aduce Joe mopul.

- Bine, mulţumesc, Jeanie! strigă drept răspuns femeia care continua să îi tamponeze pieptul. îmi pare foarte rău!

Mâinile ei continuau să îi asalteze corpul. Stătea mult prea aproape. îi simţea mirosul şamponului. Căpşuni? Oh, Doamne! Trebuia să plece.

- Se mai întâmplă, zise Jeanie, ridicând din umeri.

O pereche mai în vârstă ocoli cu grijă băltoaca şi pe Archer.

- Trebuie să te mai linişteşti, Iris, scumpo.

- Ştiu, Estelle, spuse roşcata – Iris, din câte se părea – oftând. îşi îndreptă spatele şi îl eliberă, în sfârşit, din strădania ei de a-l curăţa. Ai dreptate.

- Eşti o fată bună, adăugă Estelle, bătând-o uşor pe Iris pe obraz.

Bătrânul cărunt de lângă ea îi adresă lui Archer un zâmbet amuzat.

- O dimineaţă grea? întrebă el.

- începe să devină, da.

Bătrânul râse.

- Se sperăm că o să se schimbe.

- Haide, Henry! spuse Estelle, luându-i braţul bărbatului. Sorbi din smoothie-ul pe care îl avea în mână. Se pare că o să ajung înaintea lui Iris astăzi la curs. Bine că mi-am adus ceva de băut, adăugă ea râzând, în timp ce ieşeau.

Iris râse şi ea, până când privirea îi ateriză iar pe chipul lui Archer şi deveni brusc serioasă.

- Ei bine, nu cred că pot s-o curăţ.

Se uitară amândoi la pata verde de pe cămaşa lui albă.

- Fireşte că nu poţi, oftă el.

Nimic din toate astea nu îl ajuta. Mintea lui era deja un talmeş-balmeş

dinainte de povestea asta şi ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească acum cu jind la instructoarea de yoga – sau ce-o fi fost femeia asta.

Chipul lui Iris se schimonosi.

- îmi pare sincer rău! Ce-ar fi să-ţi fac cinste? Ce vrei să bei?

Archer privi din nou coada şi observă cum fiecare persoană se prefăcea, eşuând absolut lamentabil, că nu se uita la el, cu un milion de întrebări întipărite pe chip. Şi el care îşi propusese să treacă prin oraş fără să atragă prea mult atentia.

îşi întoarse privirea înapoi la Iris şi la fruntea ei încreţită şi la boticul ei drăgălaş. Hanoracul cu fermoar pe care îl purta peste hainele de sală îi alunecase de pe un umăr, dezvăluind şi mai multă piele la care el n-ar fi trebuit să se holbeze.

Trebuia să plece.

Sub nici o formă nu avea să le răspundă astăzi la întrebări. Şi nu avea să mai rămână nici o secundă în plus în prezenţa acestei femei care deja îi dăduse ziua peste cap.

- Nu am timp, spuse el morocănos, întorcându-le spatele lui Iris, care rămase şocată, şi oamenilor de la coadă care îl priveau dezaprobator.

Nu venise aici ca să îşi facă prieteni. Venise să facă ce trebuia pentru fiica

lui. Faptul că nu avea convingerea că *el* era ce îi trebuia fiicei lui nu părea să aibă vreo relevanţă.

- Monstru!

Fetiţa aruncă o singură privire petei verzi de pe cămaşa lui, scoase un ţipăt de groază şi fugi în spatele canapelei. Aşadar, prima întâlnire cu fiica lui mergea exact atât de bine pe cât se aşteptase să meargă.

- Nu e un monstru, iubito, e tăticul tău, spuse Paula, mama lui Cate, zâmbind drăgăstos spre locul din spatele canapelei, unde dispăruse fetita.

Archer nu o întâlnise niciodată pe Paula, încă o dovadă că relaţia lui cu Cate nu fusese prea serioasă.

Paula respira cu ajutorul unui aparat de oxigen, iar tubul din nas era o dovadă clară a faptului că avea nevoie de ajutor cu acest copil. Copilul *lui.* Copil pe care nu apucase să îl zărească decât în treacăt, înainte să dispară.

- Atunci, de ce se revarsă maţe verzi din el? întrebă fetiţa, fără să iasă din ascunzătoare.

Archer îşi privi cămaşa. Nu greşea. Pata de smoothie arăta suspicios de mult ca nişte maţe de monstru.

- E, ăm... E doar smoothie, spuse el şi Paula încuviinţă din cap.

- Ai auzit, Olive? S-a vărsat doar

puţin smoothie, atâta tot.

- Eu nu ies de-aici! spuse Olive – *Olive, fiica lui.*

Bine, dragă. Poţi să rămâi acolo, deocamdată, zise Paula, zâmbindu-i lui Archer. Te rog, ia loc! Olive este mai timidă la început.

- Nu sunt timidă! se auzi vocea subţirică. Dar nu-mi plac monştrii.

Archer se încruntă.

- îmi pare foarte rău! se adresă el Paulei. Am avut un accident cu un smoothie de varză kale de dimineaţă şi n-am mai apucat să mă schimb.

- Sigur, nu-ţi face griji! spuse ea, deşi pe chipul ei zâmbitor apăruse o expresie îngrijorată. Sunt sigură că totul o să se rezolve.

Şi atunci, Archer înţelese. *Trebuia* să se rezolve. Femeia aceasta îşi pierduse fiica şi nu era suficient de în putere ca să aibă grijă de nepoata ei.

Nu era vorba doar despre el şi despre viaţa lui, despre nevoile lui egoiste.

„La naiba!”

îşi drese vocea.

- Da. Sigur că o să se rezolve. Sunt convins că eu şi Olive ne vom obişnui repede unul cu celălalt.

Judecând după expresia de pe chipul ei, Paula nu era tocmai impresionată de planurile măreţe ale lui Archer de a se *obişnui* cu nepoata ei, dar, sincer, era tot ce putea să îi promită în

momentul de faţă. Şi numai să îi spună numele, Olive, era o premieră. Evitase să o facă până acum de parcă, nerostindu-l, ar fi împiedicat povestea să se transforme în realitate.

Dar era o realitate. Olive era reală. Şi era îngrozită de el.

Afurisita aia de femeie de la cafenea! Dacă nu ar fi vărsat mâzgă verde pe el, situaţia ar fi fost acum cu totul alta. După care îl pipăise peste tot, ca şi cum amărâtele alea de şerveţele de hârtie ar fi putut să rezolve ceva. Nu că se mai gândea acum la mâinile lui Iris pe pieptul lui (dar era posibil să se gândească mai târziu). în clipa de faţă, avea probleme mai mari.

Şi nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în legătură cu ele.

Cea mai mare era să îşi convingă fiica să iasă de după canapea.

După o jumătate de oră, era încă în ascunzătoarea ei, în timp ce Archer şi Paula se chinuiau să facă conversaţie şi avocata analiza documentele.

- Carevasăzică, Paris! spuse Paula. Ţi-a plăcut să trăieşti acolo?

- îmi *place* să trăiesc acolo, răspunse el, accentuând timpul prezent – *nu* avea să se mute permanent aici. Iubesc Parisul.

Dar, chiar în timp ce le rostea, cuvintele sunau fals. Cum puteai să

iubeşti un loc pe care nu apucaseşi să îl cunoşti cu adevărat? Viaţa lui Archer se învârtea în jurul bucătăriei de la Beau Rêve, unde era bucătar-şef, a câtorva baruri pe care el şi colegii lui le frecventau după muncă şi în jurul apartamentului său. Oare iubea Parisul sau iubea ideea de a fi cel mai bun de acolo, într- un oraş recunoscut pentru rafinamentul său culinar? Nu conta. Parisul facea parte din plan. Dream Harbor, cu siguranţă *nu.*

Nu prea ştia cum aveau să decurgă lucrurile, acum că apăruse Olive în peisaj, dar urma să găsească o soluţie. Poate că viaţa îi fusese temporar scoasă de pe şine de această situaţie, dar nu avea să fie ceva permanent. Dacă toţi cei implicaţi hotărau că Olive trebuia să stea cu el – şi i se părea un DACĂ foarte mare –, atunci fata avea să vină cu el.

Refuza să se gândească la faptul că nu putea să o facă nici măcar să iasă de după canapea, darămite să o mute în Franţa. Avea să ia fiecare problemă pe rând.

- Aşadar, domnule Baer, spuse avocata, domnişoara Kaori Kim, ridicându-şi privirea din hârtii şi îndreptând-o spre el. Văd că aţi închiriat o casă în oraş.

- Da. Şi Olive o să aibă camera ei.

închiriase o căsuţă pe o stradă liniştită. Se mutase acolo, îşi desfăcuse bagajele şi aranjase un dormitor pentru fetiţă – chestie la care nu prea se pricepea, aşa că ajunsese să cumpere toate lucrurile roz pe care le găsise. O aproximare destul de lamentabilă a unui cămin, dar spera că avea să o facă pe Olive să se simtă confortabil.

- Şi unde o să lucraţi? întrebă avocata.

Să lucreze. Archer simţi un gol în stomac. Fireşte, avea nevoie de o slujbă cât stătea aici. Şi căutase. îşi petrecuse primele zile după ce ajunsese în oraş căutând un restaurant în apropiere care să angajeze un maestru bucătar, dar nu găsise nimic. Zona de căutare fusese una restrânsă, fiindcă nu ştia ce avea să facă cu Olive cât timp era la lucru. Nu putea adăuga şi o navetă de câteva ore peste tot şi toate. Şi trebuia să rămână în oraş deocamdată. Căzuseră cu totii de acord că tranziţia avea să fie mai uşoară pentru Olive dacă putea rămâne aproape de bunica ei, de prieteni şi de şcoala ei. Avea sens, dar, în felul ăsta, Archer rămăsese fără opţiuni viabile de angajare

- Ştiu eu locul perfect! se amestecă Paula. Gladys caută un bucătar nou.

Paula îi zâmbi radios.

- Un bucătar nou? repetă el, cu jumătate de voce.

- Da. La localul ei!

Paula se lumină la faţă, ca şi cum ar fi fost o idee extraordinară.

- Un local.

Bătrâna încuviinţă din cap.

- Minunat, spuse domnişoara Kim, închizând dosarul. Aşadar, totul e pregătit pentru un aranjament de custodie temporară. Domnule Baer, veţi fi principalul îngrijitor al lui Olive în următoarele şase luni, iar Paula Carpenter îşi va păstra drepturi de vizitare. După ce trece perioada stabilită, ne vom reîntâlni şi vom lua o hotărâre ţinând cont de interesul copilului.

Archer doar încuviinţă din cap, fiindcă nu se simţea în stare să facă mai mult de atât. îşi simţea întreaga faţă amorţită. „Bucătar la un local de cartier?” în asta se transformase viata lui? Tată într-un orăşel de provincie, bucătar la un local de cartier. Simţi că i se face rău. Cum mama naibii avea să îşi câştige stelele Michelin la un local de cartier?

Kaori se uită peste marginea canapelei.

- Tu eşti de acord, domnişoară Olive? O să stai cu tatăl tău o vreme şi el o să aibă grijă de tine. O să ne asigurăm cu toţii de asta.

Cu aceste cuvinte ameninţătoare, Kaori îi adresă lui Archer o privire care spunea cât se poate de clar că întreg oraşul avea să fie cu ochii pe el. De parcă nu ar fi primit deja mesajul ăsta de dimineaţă, la cafeneaua Dovleac cu Scorţişoară.

Nu reuşi să înţeleagă răspunsul lui Olive, dar era sigur că nu fusese ceva de bine, pentru că expresia lui Kaori se schimbă din avocată atotştiutoare în prietenă îngrijorată.

- Ştiu, scumpo, şopti ea, aplecându-se peste pernele canapelei. Dar, uneori, trebuie să fim curajoşi.

Kaori şi Paula aveau amândouă lacrimi în ochi şi încă o dată Archer se simţi ca un nemernic fiindcă îşi facea griji pentru viaţa lui când ele pierduseră recent pe cineva drag. Nu trecuseră decât două luni de când Olive îşi pierduse mama.

Şi acum, se pricopsise cu el.

Se ridică şi îngenunche pe canapea, lângă Kaori. Se uită în spate şi o găsi pe Olive fixându- 1 cu ochi mari, căprui. La fel ca ai lui Cate. Simţi cum i se strânge inima.

- Hei, Olive!

Continua să îl fixeze cu o privire duşmănoasă, dar cel puţin de data asta nu fugi – aşa că era un progres.

Archer îşi drese vocea.

- Ăm, ştiu că e cam ciudat şi că abia

ne-am cunoscut, dar hai să încercăm, ce zici?

Fruntea fetitei se încreţi.

- Cred că mamei tale i-ar fi plăcut să fim... prieteni, încercă el.

- I-ar fi plăcut, adăugă Kaori. Am cunoscut-o pe mama ta şi ştiu că i-ar fi plăcut tare mult să petreci ceva timp cu tati.

„Oare?” ar fi vrut Archer să întrebe. Dacă aşa era, de ce nu îi spusese niciodată despre Olive? Dar nu era momentul să întrebe. Nu când Olive se uita aşa la el, pierdută şi speriată, şi el nu avea idee cum să o ajute.

Dar Archer nu se dădea bătut. Archer nu eşua.

Dacă supravieţuise uceniciei într-unele dintre cele mai pretenţioase bucătării din lume, cu siguranţă avea să se descurce cu o fetiţă. Nu?

întinse mâna şi, preţ de câteva secunde intense, Olive doar se uită la ea. Apoi, în sfârşit, îşi puse mânuţa micuţă într-a lui.

Era un început.

CAPITOLUL 2

Iris împinse o clătită prin băltoaca groasă de sirop de arţar din farfurie şi mai făcu o dată calculele în minte.

Totuşi, nu conta de câte ori socotea, rezultatul era mereu acelaşi – nu avea să reuşească să achite chiria. Din nou. Şi, deşi proprietara fusese incredibil de răbdătoare cu întârzierile din ultimele trei luni, Iris era destul de sigură că nu urma să fie la fel de amabilă şi de această dată. în principal pentru că luna trecută spusese: „Iris, este pentru ultima oară. Am nevoie de banii ăştia!” Aşa că era destul de clar. Avea să ajungă în stradă dacă nu facea rost de banii de chirie în următoarele două zile.

Oftă şi privi pe fereastra mare de lângă separeul ei. Ploaia se prelingea pe sticlă, accentuând melancolia lui Iris. Gladys, una dintre cursantele ei preferate şi patroana localului, se aşeză pe canapeaua din faţa ei.

- De ce eşti aşa îngândurată azi, scumpo?

Iris ridică din umeri.

- Oh, motivele obişnuite. Nu reuşesc să îmi asigur un trai decent în economia de azi.

La coapta vârstă de 26 de ani, era posibil ca Iris să fie nevoită să înceapă până la urmă una dintre acele *cariere* despre care vorbea toată lumea. Alea care îti aduceau salariu lunar şi contribuţii la fondul de pensii. Unde erai plătit în dolari americani, nu în

acces nelimitat la club sau flori gratis în fiecare lună. Deşi îi plăceau foarte mult florile.

Gladys se încruntă.

- Dar nu-ţi face griji, găsesc eu o soluţie! Iris se forţă să zâmbească. Ca întotdeauna.

Şi găsea întotdeauna o soluţie. Altă slujbă, alt apartament ieftin, altă colegă dubioasă cu care să îl împartă. Iris era pe cont propriu de ceva vreme. De când mama ei se mutase în Florida cu ultimul ei iubit sexy, Iris rămăsese singură în Dream Harbor. Cu excepţia verişoarei Rebecca, desigur, dar Iris nu putea să se ducă iar pe canapeaua lui Bex. Femeia avea trei pisici şi cânta la trompetă în mijlocul nopţii. Situaţia nu era potrivită pentru o colegă de apartament. Iris pur şi simplu nu putea să îi asculte până la miezul nopţii repetiţiile pentru trupa de jazz, apoi să doarmă cu cel puţin două pisici întinse peste faţa ei. Nu din nou, în orice caz.

O zdrăngănitură puternică urmată de un şir de înjurături din bucătărie o smulse pe Iris din gândurile ei.

- Ce naiba a fost asta?

Gladys îi răspunse cu un zâmbet întunecat.

- Noul maestru bucătar!

- *Maestru bucătar?* La un local de cartier?

Iris privi în jur, la mesele vechi şi linoleumul de pe podea. îi plăcea localul, dar nu s-ar fi putut spune că era un restaurant de lux.

- Relansăm restaurantul! spuse Gladys, îndreptându-şi spatele. Şi ne trebuie un meniu nou.

Iris îndesă o bucată de clătită în gură.

- N-o să scoţi clătitele, nu?
- Sigur că nu!
- Of, bine!

Iris îi zâmbi femeii mai în vârstă peste buza cănii cu cafea proastă.

- De fapt... Gladys păru să se anime dintr- odată. S-ar putea să am o soluţie pentru problema ta.
- Hmm, aş putea să lucrez câteva ture ca ospătăriţă...
- Nu, nu asta.

Gladys se grăbi să respingă sugestia. Se părea că, după ce spărsese mai multe farfurii pe tură şi mâncase o tonă de clătite, Iris nu mai era candidata favorită pentru postul de chelneriţă.

- Am o idee mai bună, continuă Gladys. Ce-ai zice de o slujbă ca bonă?

Iris se lăsă pe spătarul canapelei, dând cu mâna prin faţa ochilor ca şi cum ar fi încercat fizic să alunge sugestia lui Gladys.

- Dădacă pentru copii? în nici un caz!
- De ce nu? Eşti plină de energie şi eşti o profesoară minunată. Te-ai descurca grozav.

- Ba nu. Mă descurc grozav cu *adulţii.* Adulţii sunt capabili de comunicare reală. Când vine vorba despre copii, e o cu totul altă poveste.

Gladys ridică din sprâncene, ca şi cum nu s-ar fi lăsat convinsă de profunda neîncredere pe care Iris o manifesta faţă de copii.

- Şi copiii sunt capabili de comunicare.

- Sunt imprevizibili şi mereu îmi lasă senzaţia că uneltesc ceva. Şi de ce sunt mereu atât de

lipicioşi?

Gladys râse, clătinând din cap.

- Copiii sunt şi ei oameni. Sunt sigură că te-ai descurca foarte bine cu o fetită.

Sunt oameni? Da, nişte oameni mici şi incoerenţi, puşi mereu pe distrus. Iris îşi petrecuse o mare parte din copilărie cu adulţii. Ei bine, cu adulţii şi cu Bex, dar ea şi Bex erau aproape de aceeaşi vârstă. Iris nu avea fraţi mai mici, nici verişori. Nu avusese niciodată grijă de copiii vecinilor. Şi nu o interesaseră absolut niciodată păpuşile bebeluşi.

Cea mai bună prietenă a ei din copilărie fusese vecina drăguţă de la etaj, Josie, care avea 70 de ani la acea vreme. Avea grijă de Iris după şcoală, când mama ei era la muncă, şi Iris pur şi simplu o adorase. Spunea cele mai frumoase poveşti şi gătea cele mai

bune spaghete. Chiar şi în ziua de azi, nu era duminică până nu sfârâia un sos pe aragaz. Josie o învăţase asta.

Bătrânii erau izvor de înţelepciune. Copiii erau... sălbatici.

- Pentru cine ar trebui să lucrez? întrebă Iris, nu că ar fi avut vreo intenţie de a accepta slujba asta absurdă, dar era curioasă.

Privirea lui Gladys alunecă spre bucătărie.

- Păi...

Iar zdrăngăneli, iar ţipete.

Ochii lui Iris se măriră.

- Bărbatul care ţipă în clipa de faţă la oamenii tăi are un copil?

- Ai auzit ce s-a întâmplat cu Cate Carpenter?

- Desigur.

Toată lumea auzise. Fusese o tragedie. Iris mersese la şcoală cu Cate, dar nu fuseseră niciodată apropiate. Totuşi, când auzi că aşa ceva s-a întâmplat cuiva atât de tânăr, rămâi uluit. Şi începi să te întrebi tu ce mama naibii faci cu viata ta.

- Ei bine, se pare că l-au găsit pe tatăl fetiţei.

- Şi tatăl e maniacul din bucătăria ta?

- Nu e maniac, spuse Gladys, cu un oftat exasperat. Este maestru bucătar de renume internaţional şi s-a hotărât să-mi pună restaurantul pe roate.

- Hmm.

Gladys ridică din umeri.
- Avea nevoie de un loc de muncă pentru a-şi întreţine fata. Şi eu eram singura care avea nevoie de un bucătar.
- Aşa că acum ai un *chef...*
- Un *maşter chef de* renume internaţional.
- Un *maşter chef de* renume internaţional care învârte clătite?
Gladys afişă un zâmbet larg.
- O să revigoreze întregul meniu.
- Şi Lionel ce părere are despre asta?
Iris ar fi dat orice să fie de faţă în clipa când Gladys îi spusese soţului ei că localul lor urma să fie condus de un maestru bucătar cu pretenţii. Expresia de pe chipul lui Gladys îi dădu de înţeles că mersese exact aşa cum s-ar fi aşteptat.
- O să se dea el pe brazdă, spuse Gladys, împreunându-şi mâinile pe masă. Acum, ce zici de slujba ca bonă?
- Gladys, aş vrea tare mult să te ajut, sincer. Dar nu mă pricep câtuşi de puţin să fiu bonă.
- Aiurea! Ai certificat de acordare a primului ajutor, eşti creativă, energică, amuzantă, responsabilă... Gladys îi enumeră calităţile pe degete. Şi, cel mai important, eşti disponibilă.
Iris clătină din cap.
- Nici gând. îmi pare rău!
- Ce alte opţiuni ai?

- Probabil... aş putea să...

Expresia lui Gladys era tot mai îngâmfată pe măsură ce Iris se bâlbâia.

- Găsesc eu ceva!

Avea să ia nişte ture la Mac’s, sau poate Jeanie avea nevoie de cineva care să servească la cafenea, sau poate şi-ar putea vinde un rinichi sau ceva... Orice, numai să nu îşi petreacă întreaga zi cu un copil mic. Kira îi promisese deja că avea să o angajeze din nou în perioada sărbătorilor, aşa că nu trebuia decât să se descurce vreo opt luni... Uşor.

- Eşti ridicolă. Ti-am spus că o să şi locuieşti acolo?

- în sensul că n-ar trebui să plătesc chirie?

Şi zâmbetul încrezător crescu.

- Exact. Fără chirie. Şi fetita e la scoală. Nici măcar n-o să fie acasă o mare parte din zi. Ai putea să-ţi ţii în continuare cursurile.

Rezultatul calculelor se schimba rapid. Dacă nu mai avea de plătit chiria, *şi* putea să îşi ţină în continuare cursurile, *şi* ar mai fi fost şi plătită ca bonă, era posibil ca Iris să poată, pentru prima oară în viaţa ei, să îşi permită o viaţă decentă. Să nu o mai ducă de pe o zi pe alta.

Afurisită să fie vicleana asta de Gladys cu ideile ei bune!

- Şi ce aş avea de făcut? Concret?

- Păi, îmi imaginez că va trebui să o pregăteşti dimineaţa, apoi să o iei de la şcoală. Ar trebui să stai cu ea după-amiaza, până se întoarce tatăl ei, dar sunt sigură că te-ai putea descurca, Iris.

- De ce insisti atât de mult?

Tot oraşul era plin de băgăreţi insistenţi, bârfitori şi oameni cu intenţii bune, care mureau să se amestece în treburile altora, dar Gladys nu era, de obicei, genul ăsta de persoană. Avea un soţ, două fete, mai mulţi nepoţi decât putea Iris să numere şi localul ăsta de condus. Ea nu avea timp de prostiile altora.

Chipul femeii se îmbună.

- Le e greu, cum îţi este şi ţie. De ce să nu vă ajutaţi reciproc?

Iris se pregătea să îi răspundă că ei nu îi era greu, dar expresia de pe chipul lui Gladys îi închise gura. Evident că îi era greu.

- Fetiţa şi-a pierdut mama şi bărbatul ăla de acolo face tot ce poate...

Alt zdrăngănit îi curmă vorba, dar intenţia ei de a atinge corzile mult prea sensibile ale inimii lui Iris avu totuşi efectul scontat. Ce ar fi putut să spună? Nu, nu vreau să ajut o fetiţă care şi-a pierdut mama? Ar fi fost îngrozitor.

Asta în combinaţie cu ameninţarea unei nopţi de repetiţii la trompetă o

convinseră să spună:
- Bine, fie. O s-o fac.
Gladys se lumină la faţă.
- Minunat! îi spun lui Archer. Oh, ia uite-1!
Privirea lui Gladys alunecă spre uşa bucătăriei, care se trânti de perete. Era *el.* Cel mai furios bărbat pe care îl văzuse Iris vreodată ieşi din harababura din bucătărie. Dacă era posibil să se încrunte cineva cu tot trupul, exact asta facea el. Nici măcar haina distinsă de maestru bucătar nu reuşea să atenueze cu nimic focul din ochii lui întunecaţi. Părul de un blond murdar îi cădea pe frunte, ca şi cum ar fi tot tras de el până se lăsase păgubaş. Fruntea îi era încruntată şi gura îi era o tăietură dezaprobatoare pe faţă. Tensiunea îi radia din tot trupul. Era acelaşi bărbat care păruse că voia să o omoare pentru că îl murdărise cu smoothie de kale. Nu tocmai modelul de tată grijuliu.
- Archer! strigă Gladys, cu o voce animată de succesul obţinut. Ţi-am găsit bona perfectă.
Privirea furtunoasă a lui Archer se întoarse spre Iris.
îi adresă potenţialului ei viitor şef un zâmbet micuţ şi flutură din mână.
Dacă o recunoscu de la incidentul cu smoothie-ul, nu lăsă să se vadă.
- Trimite-mi CV-ul! se răţoi el, apoi se

răsuci pe călcâie şi intră vijelios înapoi în bucătărie.

în ce mama naibii se băgase?

CAPITOLUL 3

Era abia sase fără un sfert când Archer urcă în maşina lui din parcarea din spate. Localul se deschidea devreme pentru mic-dejun şi prânz, dar la trei era deja închis. Prin urmare, chiar şi după ce stătuse să cureţe şi să se asigure că totul era pregătit pentru a doua zi, Archer se ducea acasă mai devreme decât o făcuse în multi ani.

încă un lucru care să îi amintească în ce măsură viaţa lui se dăduse peste cap de când se mutase în oraşul ăsta ciudat. De obicei, la ora asta se ducea la muncă, nu se întorcea acasă, unde să ia din nou cina în tăcere cu fata lui.

Fata *lui.*

Doamne, încă nu se obişnuise să se gândească la ea în felul ăsta. Era un lucru îngrozitor? Ar fi trebuit să se îndrăgostească pe loc de ea? Nu ştia. Nu ştia ce era normal. Oamenii îşi iubeau instantaneu nou-născuţii roşii la faţă, care urlau din rărunchi? Poate că da. Poate că ar fi trebuit să simtă o atracţie biologică faţă de Olive, dar, cel

puţin până acum, situaţia fusese incredibil de apăsătoare.

Scoase un oftat de frustrare în timp ce ieşea cu maşina în Main Street şi trecea pe lângă puzderia de magazinaşe încântătoare. Gladys avea dreptate. Localul avea nevoie de o imagine nouă dacă voia să ţină pasul cu oraşul ăsta pitoresc.

Intră pe străduţa mărginită de copaci unde se afla căsuţa pe care o închiriase. Niciodată în viaţa lui nu îşi dorise să locuiască pe o astfel de stradă. Niciodată în viaţa lui nu îşi imaginase că avea să parcheze în faţa unei peluze verzi, cu gărduleţ de scânduri – în faţa casei lui de familie.

Era plăcut pentru unii. Nu şi pentru Archer.

Archer se născuse să fie maestru bucătar. Să prepare delicatese pentru oameni care să le aprecieze. Nu să învârtă nişte clătite într-un orăşel de provincie din America.

Ah! Opri pe aleea din faţă şi îşi lăsă capul pe volan. Avea nevoie de un minut înainte să intre în această viaţă, care nu era a lui. în această casă care nu era *acasă.* înainte să îşi vadă copilul care era un străin pentru el.

Gemu.

El era adultul.

Trebuia să facă ce era bine pentru Olive.

Avea să înceapă să vorbească până la urmă cu el, nu?

Sigur. Evident că avea să înceapă. Nu trecuse nici măcar o săptămână de când se mutase cu el.
Avea pur şi simplu nevoie de mai mult timp ca să se adapteze. La fel şi el.

Archer se desprinse cu greutate de scaunul maşinii şi traversă peluza din fata casei. Simţi impulsul absurd de a bate la uşa pe care nu o simţea ca fiind a lui. Dar era a lui, cel puţin pentru moment, aşa că intră.

- Domnule Baer, aţi venit! Kimmy, fata pe care o angajase temporar ca babysitter, sări de pe podea, unde fusese prinsă într-un joc cu Olive. Pe curând, puştoaico!

îi ciufuli părul lui Olive, apoi îşi luă geanta şi veni la uşă, lângă Archer.

- Mulţumesc, Kimmy!

- Pentru puţin. îmi puteţi trimite banii pe Venmo.

- Da, sigur.

- Aveţi nevoie de mine şi mâine? Pentru că am curs de actorie. Am rolul principal în *Eu şi ducele.* Vă vine să credeţi?

Lui Archer nu îi venea să creadă că un liceu putea să pună în scenă un roman din seria Bridgerton, dar asta nu conta.

- O să angajez o bonă permanentă, aşa că n-o să mai avem la fel de multă

nevoie de tine.

- Bine, super! Ne mai vedem, Olive!

Fetiţa o privi pe Kimmy plecând, urmărind cu ochii ei mari şi căprui mişcările tinerei. Când o văzuse prima oară, pe Archer îl uimise cât de mult semăna cu Cate. Era o versiune în miniatură a femeii pe care o cunoscuse cu jumătate de deceniu în urmă. Păr negru care îi încadra faţa rotundă şi i se oprea sub bărbie, cu breton tăiat drept pe frunte, ochi mari care păruseră să îl cântărească pe dată şi să îl găsească necorespunzător. Deşi această trăsătură îi aparţinea numai lui Olive. Cate păruse să îl placă destul de mult.

- Deci... Archer făcu un pas în sufragerie. Vrei să mă joc cu tine? Hmm... ce te jucai mai devreme?

Făcu un gest spre tabla de pe podea.

Olive clipi.

- Sau putem face altceva. Aş putea... să pun un film sau ceva? Sau am putea să colorăm.

Să coloreze? Archer nu mai ţinuse un creion colorat în mână de la vârsta de opt ani. Dar, în clipa asta, ar fi făcut absolut orice numai să nu se uite în gol unul la celălalt. De la prima lor întâlnire dezastruoasă, avea senzaţia că Olive doar îi tolera prezenţa şi că nu era câtuşi de puţin convinsă de abilităţile lui. Şi nu era singura.

Olive clătină din cap şi se căţără pe canapea. Se înfăşură în pătura ei veche. Bunica ei îi explicase că avea păturica asta de când se născuse şi să nu încerce sub nici o formă să i-o ia sau să o spele şi că, dacă se pierdea, putea fi sigur că nici el, nici Olive nu aveau să mai doarmă vreodată. Aşa că, da, sigur, nu era nici o presiune.

Olive îşi strânse în braţe cârtiţa de pluş, luă telecomanda şi dădu la emisiunea ei preferată – un concurs de gătit.

Archer simţi o uşoară strângere de inimă – poate că era totuşi a lui.

O bătaie în uşă îi oferi prilejul să facă şi altceva decât să se uite la Olive. Se duse să răspundă, gândindu-se că poate Kimmy uitase ceva, dar nu era Kimmy. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

- Bună, Archer!

Nancy, soţia ei Linda şi avocata pentru custodie, Kaori, stăteau în prag. Prima oară când se întâmplase asta, se gândise speriat că deja o încurcase în vreun fel, dar era deja pentru a treia oară în patru zile când cele trei apăreau la el acasă. Şi, în singura zi în care nu reuşiseră să ajungă, Estelle, pe care o cunoscuse în treacăt la cafenea, şi Gladys „trecuseră pe acolo” pentru că „erau, întâmplător, în zona .

Archer aflase că Nancy, acum pensionară, fusese educatoare şi se

părea că lua drept o chestiune personală situaţia fiecărui copil din oraş, inclusiv pe cea a foştilor elevi. Linda părea că nu făcea altceva decât să o însoţească şi să observe de fiecare dată cât de puţine progrese făcuse Archer în relaţia cu fiica lui. Adaugă la asta şi femeia responsabilă cu stabilirea custodiei copilului şi îi era mai mare dragul să se trezească cu ele la usă.

De data asta, Nancy avea cu ea o caserolă de proporţii epice. Câte persoane îşi imagina ea că avea Archer de hrănit?

- V-am adus ceva pentru cină, spuse ea, trântindu-i vasul în braţe.

încercase deja să le convingă că era de meserie bucătar, prin urmare perfect capabil să pregătească cina, însă nu reuşise, aşa că, de data asta, doar mormăi câteva cuvinte de mulţumire.

- Ce mai face Olive? întrebă Kaori, privind pe lângă el.

- E bine.

- Tot nu vorbeşte cu tine? întrebă Linda, facându-şi loc şi intrând în casă.

- O să ajungă şi acolo, spuse Nancy, bătându-l pe braţ în timp ce, la rândul ei, intra neinvitată.

Nu se opuse. înţelesese deja că era mai bine să le lase să intre, să vadă cu ochii lor că Olive era vie şi sănătoasă şi

în felul ăsta să îşi vadă mai repede de drum.

Oftă privindu-le pe cele două femei mai în vârstă gângurindu-i lui Olive şi îl încercă un sentiment absurd de gelozie când fetiţa le zâmbi şi le răspunse când o întrebară ce făcuse în cursul zilei, deschizându-se în faţa lor de îndată ce se aşezară pe canapea, de o parte şi de cealaltă a ei.

- Toţi suntem de partea ta, spuse Kaori.

- Da, zise el, înăbuşindu-şi un râset ironic. Este evident câtă încredere aveţi cu totii în mine. Nu a trecut o zi de când s-a mutat Olive aici în care să nu vină cineva să vadă cum este.

Kaori îl privi fix, de parcă i-ar fi lipsit o parte din materia cenuşie.

- Evident, spuse ea. O iubim pe fetiţa asta şi, sincer, nu ştim prea multe despre tine.

- Mi se pare cinstit.

- Dar Cate pare să te fi găsit în regulă, aşa că sunt dispusă să-ţi dau o şansă.

Archer îşi sprijini capul de tocul uşii şi simţi soarele la apus încălzindu-i faţa.

- Cate mă găsea *în regulă?*

- De fapt, nu a vorbit absolut deloc despre tine.

Chipul lui Archer se schimonosi.

-Au!

Kaori ridică din umeri.
- Un singur lucru a spus – credea că erai sortit pentru lucruri măreţe. Nu a vrut să-ţi stea în drum. Olive era visul *ei.* Nu a vrut să-l încurce pe-al tău.
Când se uită din nou la Kaori, Archer văzu lacrimi în ochii ei.
- îmi pare foarte rău! spuse el.
Kaori îşi trase nasul şi îşi sterse ochii cu podul palmei.
- A fost un om minunat, Archer. Şi Olive e şi ea minunată.
Archer îşi drese vocea ca să îşi alunge emoţia din glas.
- Ştiu. Şi... încerc.
Kaori îl privi cu ochii mijiţi, apoi îl bătu pe braţ.
- E nevoie de un sat întreg pentru a creşte un copil şi noi suntem satul. îi susţinu privirea. Şi suntem cu ochii pe tine.
- Foarte reconfortant, zise el sec.
Kaori zâmbi.
- Ar trebui să fie. Avem grijă de Olive. Şi de tine. Acceptă ajutorul, Archer! Totul o să fie mai uşor.
Trecu pe lângă el şi fu întâmpinată cu o îmbrăţişare mare din partea lui Olive. Archer închise uşa şi se duse în bucătărie, ca să facă loc în congelator pentru noua caserolă, printre cele primite zilele trecute.
Să accepte ajutor din partea altcuiva nu era tocmai punctul lui forte, dar,

pentru Olive, avea să încerce. Nu că ar fi avut de ales. Era destul de sigur că grupul ăsta de femei l-ar fi putut doborî, la nevoie. Avea să încerce să se asigure că nu avea să fie nevoie.

Găsi un spaţiu micuţ, îndesă caserola în congelatorul deja înghesuit şi împinse uşa ca să îl închidă.

Poftim! Acceptase ajutorul.

CAPITOLUL 4

A doua zi, Iris apăru acasă la Archer exact la ora la care îi spusese el să vină. Plus zece minute. Dar, judecând după felul chiorâş în care o privea, ai fi zis că întârziase cel puţin o oră.

- Ai întârziat, zise el, cu braţele încrucişate la piept.

Stătea în usă şi îi bloca intrarea în casă. Poate că această întârziere de zece minute era îndeajuns ca să o dea afară. Sau, mai bine, ca să nu o angajeze. Acceptase să vină în după-amiaza asta ca să îi cunoască pe el şi pe Olive. încă nu acceptase jobul. Nu era chiar atât de disperată încât să se mute pur şi simplu în casa unui bărbat despre care nu ştia nimic. Nu din nou, în orice caz. Ultima oară fusese la un tip care lăsase un anunţ la localul lui

Gladys. Zicea că era interesat de cineva cu care să împartă un apartament, dar, de fapt, fusese mai interesat să îi fure lenjeria intimă în timp ce Iris era la muncă.

Nu voia ca situaţia să se repete.

- îmi pare rău! Cursul s-a întins ceva mai mult.

Abia apucase să îşi scoată costumul de înot şi să ajungă aici. Părul îi era prins la spate într-o coadă încă udă şi adierea vântului răcoros de primăvară îi zbârlea pielea pe braţe. îşi uitase helanca la sală. Din nou.

îşi trase coada peste umăr şi o stoarse pe treptele de la intrare. Când ridică privirea, expresia lui Archer era la fel de neprimitoare. Poate că încă era supărat din cauza poveştii cu smoothie-ul?

- Olive trebuie luată de la scoală la două şi jumătate.

Iris îi susţinu privirea străpungătoare cu una pe măsură.

- Şi, *dacă* accept jobul, o să-mi mut orele de curs în aşa fel încât să se potrivească cu programul lui Olive.

Ridică bărbia şi aşteptă. Avea să o lase să intre în casă sau întregul interviu urma să se desfăşoare în usă?

Ochii lui rămaseră atintiti într-ai ei încă vreo câteva clipe, înainte să coboare pe pata udă pe care părul ei o lăsa pe tricou – fix sub sânul stâng. L-

ar fi crezut un pervers dacă nu i-ar fi văzut expresia dezaprobatoare trădată de buzele strânse. Se părea că uniforma ei compusă din tricou şi colanţi şi părul ud nu se ridicau la standardele lui. Acelaşi lucru se întâmplase şi la cafenea. Crezuse că o privea admirativ, dar, când se oferise să îi cumpere ceva de băut, fugise ca din puşcă.

Ei, mai bine că nu se întâmplase nimic, ţinând cont că avea să fie şeful ei. Poate.

El îşi ridică din nou spre faţa ei privirea dură şi analitică. Dumnezeule, şi-l putea imagina în bucătărie, ţipând la bieţii subalterni, ca toţi maeştrii bucătari pe care îi văzuse în filme. Pretinzând perfecţiune. Precizie. Un mic fior îi trecu peste piele când se gândi cum ar fi să încerci să satisfaci un astfel de bărbat.

Scutură din cap ca să alunge acest gând, care nu ajuta la nimic. Dacă se aştepta la perfecţiune din partea ei, avea să fie profund dezamăgit. Iris era o linie curbă şi încâlcită, nicidecum dreaptă, întârzia întotdeauna – mai puţin la cursuri (nu le-ar fi făcut asta elevilor ei). Avea nenumărate hobbyuri abandonate şi cărţi citite doar pe jumătate. Era suficient de bună, dar niciodată perfectă. Şi, dacă avea să

urmeze tiparul obişnuit, nu urma să rămână nici în postul ăsta mai mult de sase luni. Poate că ar fi mai bine să plece de pe acum, ca să îi scutească pe amândoi de bătăi inutile de cap.

Dar Archer încetă, în sfârşit, să o mai examineze şi se dădu laoparte din uşă. Cu inima îndoită, ea intră în urma lui într-un vestibul îngust, care ducea direct într-o sufragerie intimă, unde o fetiţă cocoţată pe canapea urmărea ceva ce părea să fie o emisiune de gătit. Iris îşi scoase şlapii din picioare fără să se aplece şi îi lăsă la uşă, lângă celelalte încălţări. O pereche de adidaşi incredibil de micuţi îi făcu stomacul să i se strângă. Cum putea fi responsabilă pentru o fiinţă atât de mică?

în mod clar, era o idee proastă.

Tatăl era un dobitoc. Copilul era prea mic. Şi Iris era mult prea necalificată.

Va trebui să îşi încerce norocul cu Bex.

Deschise gura ca să îl anunţe, când îl zări pe Archer privindu-şi fiica. Arăta totalmente... perplex. Ca un om pierdut într-un labirint, care nu are habar cum să iasă. Arăta trist şi uşor panicat. Arăta ca un om care are nevoie de ajutor.

O surprinse privindu-l şi îşi schimbă repede expresia în cea aspră, de şef

sever.
- Hai să vorbim mai întâi în bucătărie, apoi poţi să faci cunoştinţă cu Olive!
- Bine, sigur.

Olive nu îşi desprinse privirea de ecranul televizorului când ei trecură pe lângă ea. Bucătăria şi livingul erau, de fapt, o singură încăpere, despărţite doar de o insulă mică. Iris se aşeză la insulă şi Archer rămase în picioare, cu faţa spre ea, cu mâinile sprijinite de blat. Avea mânecile suflecate, lăsând să i se vadă antebraţele goale.
- N-ar trebui să ai o spatulă sau ceva de genul ăsta tatuată pe braţ? întrebă ea.

Archer ridică din sprâncene.
- Ce să am? Şi de ce, mă rog?

Iris ridică din umeri.
- Nu ştiu. Nu aşa au toti bucătarii? Multe tatuaje legate de bucătărie, de carne şi alte de- astea?
- Carne şi alte de-astea?

Colţurile gurii îi zvâcniră, ca şi cum ar fi fost amuzat, dar ar fi refuzat să o arate.
- Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc! Se spune că maeştrii bucătari sunt băieţi răi. Dacă nu cumva ai tatuajele în alte părţi...

Arătă spre corpul lui. Şi rămase cu mâna îngheţată în aer în clipa când văzu expresia oripilată de pe chipul lui.

Dumnezeule mare, ce tot spunea?

- Păi, scuze, nu contează!
- Ce-ar fi să discutăm despre atribuţiile tale?

Şi iat-o din nou, acea tresărire vag amuzată a gurii.

Iris încuviinţă repede din cap, uşurată să se gândească şi la altceva în afară de posibilitatea ca Archer să fie băiat rău sau la pieptul lui acoperit de tatuaje, ori poate spatele...

- Iris?

-Da?

Clipi ca să revină la realitate. Realitatea în care Archer îi punea întrebări legate de poziţia de bonă pentru fiica lui. Şi care nu avea nici o legătură cu trupul lui.

Nu că i-ar fi păsat de trupul lui. Nu că s-ar fi gândit încă la pieptul lui ferm sub mâinile ei în timp ce îl curăţa de smoothie. Trupul lui era complet irelevant. La fel ca faţa. Şi ca mâinile lui mari, întinse pe blatul insulei, în faţa ei. Doamne, ce degete lungi avea! Degete care se pricepeau probabil la tot felul de lucruri...

Iris îşi drese vocea.

- Scuze, n-am auzit!

Archer o privea din nou cu acea expresie care părea să spună că îi părea rău şi numai fiindcă o chemase până aici. Probabil era la fel de disperat ca ea. Pe cât de disperat

spusese Gladys că era, dacă Iris era cea mai bună opţiune pe care o avea.

- Te-am întrebat dacă ai mai lucrat cu copii.
- Oh... ăm... nu tocmai.
- Nu tocmai copii?

- Păi, vezi tu, eu lucrez mult cu persoane în vârstă, care sunt, de asemenea, un segment vulnerabil al populaţiei, recită ea replica pe care o exersase împreună cu Bex cu o seară în urmă, însotind-o de un zâmbet încordat.

Archer încuviinţă scurt din cap, ca şi cum nu se putea hotărî dacă să valideze sau nu prostiile ei. Nu că ar fi fost totalmente prostii, doar chestii obişnuite de spus la un interviu. Iris nu era sigură că toţi cursanţii ei în vârstă ar fi fost încântaţi să afle că fuseseră comparaţi cu nişte copii de şcoală, dar, deşi nu îi plăcea să o recunoască, avea foarte mare nevoie de jobul ăsta.

- Ţin cursuri la clubul Y. Asta păru să îi atragă atenţia, aşa că îi dădu înainte: Ştiu să acord primul ajutor, am şi un certificat în sensul ăsta şi... ăm... sunt creativă şi... Ce mai spusese Gladys? Şi sunt disponibilă. De ce i se înroşiseră obrajii când spusese asta? Vreau să zic, sunt disponibilă să încep să lucrez numaidecât.

Zâmbi din nou şi îi întâlni privirea. Şi, preţ de o fracţiune de secundă,

expresia lui se înmuie şi Iris crezu că, poate, trecuse testul. Până când întoarse capul şi buzele i se strânseră iar în acea expresie aspră.

- Cafea? o întrebă.
- Sigur.

Se întoarse să îi umple o cană, oferindu-i astfel o foarte necesară pauză de la privirea lui.

- Cum o bei?
- Cu lapte şi zahăr, te rog!

Archer puse totul pe blat şi, în timp ce amesteca laptele şi zahărul în cafea, Iris observă că el o bea neagră. Ţinând cont de intensitatea care radia din omul ăsta, era de părere că o cană de ceai de muşeţel ar fi fost o alegere mai bună, dar probabil că nu era treaba ei să o spună.

- Deci poate c-ar trebui să discutăm despre responsabilităţile jobului? sugeră ea, sorbind din cafea.

- Da. Desigur. Lăsă cana pe masă şi privirea îi alunecă pe lângă Iris, spre Olive, care stătea în continuare pe canapea. Apoi se întoarse la ea. Eu trebuie să plec înainte de cinci în fiecare dimineaţă şi de aceea am sugerat să locuieşti aici, dacă e convenabil şi pentru tine. Va fi responsabilitatea ta să o trezeşti pe Olive, să o pregăteşti şi să o duci la şcoală. Cum am spus mai devreme, trebuie luată la două şi jumătate. *Fix.*

Eu ajung în mod normal acasă în jur de şase. Se uită iar la Olive, apoi coborî vocea: Nu vorbeşte.

- Cum adică nu vorbeşte?

O expresie ce părea să fie ruşine combinată cu frustrare apăru pe faţa lui.

- *Poate* să vorbească. Dar nu vorbeşte cu mine. îşi trecu mâna prin păr. Face terapie şi, evident, situaţia este foarte traumatizantă pentru ea, iar eu vreau doar... Din nou, părea că vrea să urle de frustrare. în schimb, înghiţi în sec. Vreau să-i ofer puţină stabilitate. Vreau pe cineva care să fie aici pentru ea când nu sunt eu. De-asta m-am gândit că ar fi cel mai bine dacă ai... dacă bona ar locui cu noi. Dar, dacă e o problemă...

Vorbea acum aproape în şoaptă şi se aplecaseră amândoi peste masă. Iris era suficient de aproape cât să îi vadă îngrijorarea din ochi, cuta dintre sprâncene, felul în care părul îi stătea ridicat, fiindcă îşi trecea tot timpul degetele prin el.

Şi, când îl văzu aşa, îngrijorat, obosit şi speriat, un sentiment cald şi tandru îi cuprinse inima.

Iar Iris îşi asculta întotdeauna inima.

- O s-o facem să meargă, zise ea, cu un zâmbet blând pe buze, într-o încercare de a stimula un răspuns similar din partea lui. Nu obţinu decât

o uşoară relaxare a umerilor, dar se mulţumi şi cu atât, momentan. Sunt de acord că, dacă aş locui aici, Olive s-ar simţi mai confortabil în preajma mea. Şi, în felul ăsta, nu am cum să întârzii.

Un râset surprins scăpă de pe buzele lui.

Succes! Iris zâmbi larg.

- Mulţumesc! Chiar... îşi drese vocea. A fost o săptămână grea.

- îmi imaginez.

Se uita din nou la ea, însă, de data asta, privirea lui părea să nu mai fie chiar atât de dură. De fapt, ochii lui, atunci când nu erau mijiţi, erau de-a dreptul încântători, de un maro cald, şi, când nu şi-l dădea pe spate, părul îi cădea lejer peste frunte. Şi Iris îşi putea imagina acea gură relaxându-se şi mai mult, zâmbind şi luminându-i chipul. Şi atunci îşi dădu seama!

Archer Baer, potenţialul ei nou şef, era sexy.

Iar asta era o chestie foarte proastă.

Nu putea să aibă un şef sexy. Asta era rău. „Foarte rău, Iris!”

Colţurile gurii lui se ridicară doar o idee, oferindu-i umbra unui zâmbet, dar era de ajuns. De ajuns cât să lase să se întrezărească gropiţa care i se forma în obrazul stâng. „NU! De ce?” Tocmai acceptase să se mute în casa bărbatului ăstuia şi acum el făcea gropiţe? Şi avea ochi blânzi? Şi păr

frumos? Şi cine ştie câte tatuaje ascunse care aşteptau să fie descoperite?

în mod clar, Iris făcuse o mare greşeală.

Se lăsă brusc pe spătarul scaunului.

- E totul în regulă? întrebă Archer, îndreptându-se la loc.

- Da. în regulă. Perfect în regulă.

O privea din nou ca şi cum ar fi fost uşor dusă cu pluta, ceea ce o ajută să se mai răcorească o idee. Apoi însă privirea îi alunecă din nou pe lângă ea şi ochii i se măriră, într-o expresie alarmată.

Iris se întoarse să vadă ce anume îi provocase îngrijorarea.

Canapeaua era goală şi uşa de la intrare era larg deschisă.

Olive dispăruse.

CAPITOLUL 5

Cumva, ziua oribilă a lui Archer se transformase din proastă în şi mai proastă în doar o fracţiune de secundă. Acum, facea eforturi disperate să nu o găsească fermecătoare pe noua bonă, în clipa următoare fiica lui dispăruse. Din nou. Nu o avea decât de o săptămână şi deja nu era în stare să ţină sub supraveghere copilul ăsta afurisit.

- Vai de mine! Unde s-a dus?

Vocea îngrijorată a lui Iris îi pătrunse

prin gânduri. Ar fi fost şi el mai speriat dacă treaba asta nu s-ar fi întâmplat deja de trei ori de când se mutaseră aici.

- Am o idee.

Trecu în viteză pe lângă Iris şi ieşi pe uşa deschisă, dar o putea simţi venind în urma lui. Spera că avea să mai accepte oferta şi după această demonstraţie care s-o lămurească cu cine urma să aibă de-a face.

Când Gladys îi spusese că avea să îl ajute să găsească bona perfectă, Archer presupusese că se referise la cineva cam ca ea. Adică la o doamnă mai în vârstă, dulce, genul bunicuţă. Nu la cineva ca Iris Fraser. O fată tânără şi frumoasă, care apăruse la interviu în colanţi, un tricou ud şi şlapi. Care deja îi pipăise tot pieptul după ce îl împroşcase cu smoothie. Şi care mirosea a căpşuni.

Nu ştia dacă să fie furios sau atras de ea. Nu, nu era adevărat. Ştia că era absolut interzis să fie atras de bonă. De fapt, era chiar foarte sigur că asta era regula numărul unu când aveai o bonă. Dar regula asta ar fi fost mult mai uşor de urmat dacă Iris ar fi arătat mai mult ca doamna Doubtfire şi mai puţin ca... ei bine, mai puţin ca ea.

îşi trecu mâna prin păr în timp ce traversa peluza din faţa casei vecinilor, cu bona cea inconvenabil de

atrăgătoare după el. Probabil nu ar trebui să o angajeze. Ar trebui să găsească pe altcineva. Pe cineva mai potrivit. Dar era disperat. Localul funcţionase pe autopilot fără el, dar trebuia să înceapă să lucreze serios acolo, cu normă întreagă, dacă voia să îl transforme.

Bucătăria rămăsese ultimul loc în care se simţea cât de cât competent. Trebuia să se întoarcă acolo şi avea nevoie de ajutor cu copilul.

Se opri brusc.

Iris se izbi de spatele lui.

- Oh! strigă ea. Scuze!

Privi peste umăr şi o găsi zâmbind timid.

- Nu mă aşteptam să te opreşti brusc. Ce s-a întâmplat?

Archer doar clătină din cap şi rămase ascultând. Era un sunet pe care nu îl auzise decât de la distantă de când se mutase aici. Râsul fiicei lui.

Se auzea din grădina din spate a vecinilor, aşa că traversă aleea şi bătu în poarta gardului de lemn.

- Oh, hei, Archer! Tocmai mă pregăteam să o conduc pe domnişoara Olive acasă.

Noah, noul lui vecin, îi zâmbi. Olive era cocoţată pe umerii lui, dar zâmbetul pe care Archer era sigur că îl avusese pe chip cu câteva clipe în urmă dispăruse.

- Mulţumesc, Noah!
- E plăcerea mea.

Noah privi peste umărul lui Archer.

- Hei, Iris. Ce cauţi aici?

Archer ar fi trebuit să îşi dea seama că se cunoşteau. Toţi se cunoşteau între ei în oraşul

> > > > ăsta. Era straniu.

- Bună, Noah! Eu, ăm...

Se uită la Archer, apoi la Olive. Probabil calcula cât de grea avea să fie slujba asta. Archer era sigură că o fetiţă mută care fugea de acasă era mai mult decât îşi imaginase ea.

- Dau un interviu pentru postul de bonă.
- Uau, Olive, ai auzit? Noah bătu cu palmele picioarele fetiţei, care îi atârnau pe umeri. Iris ar putea fi bona ta. Asta ar fi tare. Iris e foarte tare.

Iris zâmbi.

- Hei, Olive!

îi făcu un semn cu mâna şi Olive continuă să o privească intens, înclinându-şi capul într-o parte ca şi cum ar fi analizat ideea de a sta cu Iris. Archer se întrebă cum i se părea fiicei lui. Ar trebui să conteze, nu? Nu ar trebui să angajeze o femeie pe care fata lui să nu o placă.

- Ce face o bonă? întrebă Olive şi sunetul vocii ei făcu ca toţi muşchii din trup să îi încremenească.

Nu clipi. Nici nu respiră, de teamă că

Olive avea să îşi aducă aminte că era şi el acolo şi să se închidă din nou în ea.

Iris ridică din umeri.

- Mă gândeam să stăm împreună. Poate să mergem în nişte locuri interesante. Ştii să conduci, nu?

Olive clătină din cap şi chicotul pe care Archer îl auzise mai devreme reapăru. Avea o senzaţie inconfortabilă în piept, ca şi cum inima i-ar fi crescut şi nu ar mai fi încăput acolo.

- Sunt prea mică să conduc!

Iris se încruntă, ca şi cum n-ar fi crezut-o, şi Archer fu nevoit să îşi muşte limba ca să nu zâmbească.

- Eşti sigură? Sunt convinsă că ai cel puţin 1,95. ’

Se prefăcu că se măsoară cu Olive, aflată la înălţime, şi fetiţa râse din nou.

- Sunt pe umerii lui Noah!

îl bătu pe acesta din urmă pe cap şi Noah zâmbi larg.

- Oh! Ai dreptate! Scuze, a fost greşeala mea! înseamnă că o să conduc eu când o să mergem în locuri interesante.

- Ce fel de locuri?

- îţi place să înoţi?

- Nu ştiu să înot.

- Atunci, o să te învăţ.

Archer tocmai se pregătea să îi atragă atenţia că nu discutaseră despre lecţii de înot, dar Olive se lumină la faţă când auzi şi Archer simţi

cum i

> > >

se topeşte inima. Iris putea să o înveţe şi să sară cu paraşuta dacă o făcea pe Olive să arate aşa.

- Serios?
- Sigur. Oh, adică, dacă e de acord tatăl tău.

Iris se uită la el pentru prima oară de când începuse interacţiunea cu Olive şi parcă toată buna dispoziţie se evaporă ca prin farmec.

Zâmbetul lui Olive dispăru.

Archer îşi drese vocea.

- Sunt sigur că putem aranja ceva.

Iris se uită din nou la Olive, cu un zâmbet larg-

- Ăsta e limbaj de tată. înseamnă „Dacă mă rogi de suficient de multe ori, cu siguranţă o să cedez şi o să te las", zise ea facându-i cu ochiul şi Olive căscă gura.
- Ce-ar fi să ne întoarcem şi să discutăm despre asta? întrebă Archer şi Olive încuviinţă din cap, ceea ce, sincer, era un progres.

Noah o puse jos şi Archer hotărî să nu fie gelos când Olive îl îmbrăţişă strâns de rămas- bun.

- Haide, puştoaico! Cred c-ar trebui să ne cunoaştem.

Iris o luă spre alee şi Olive se duse după ea. Şi numai văzându-le aşa, mergând împreună, una lângă cealaltă,

atât de firesc, Archer se hotărî să o angajeze. Spera doar că Iris încă îşi dorea acest lucru.

- Mulţumesc încă o dată, Noah! îmi cer scuze că tot vine aici!

- Nu ne deranjează câtuşi de puţin, spuse bărbatul, cu un zâmbet larg. îmi pare însă rău că te bagă de fiecare dată în sperieţi.

Archer scoase un oftat prelung şi Noah îl bătu pe braţ.

- Faci tot ce poţi. O să se obişnuiască în curând.

- Da. Mulţumesc din nou!

Noah dispăru în curtea casei în care locuia împreună cu iubita lui, Hazel. Archer nu ştiuse, când alesese casa, că Hazel o cunoscuse pe Cate, dar se bucurase că Olive avea o fată cunoscută în vecini. Asta până când dispăruse şi se dusese după ea.

Se ruga doar să nu se aventureze vreodată mai departe.

Nu era părinte decât de o săptămână, dar era sigur că i-ar fi cedat inima.

CAPITOLUL 6

- Şi te muţi aşa, pur şi simplu, cu tipul ăsta şi copilul lui? o întrebă Bex.

Era întinsă pe patul lui Iris, printre

hainele împrăştiate care alcătuiau jumătate din garderoba ei. Cealaltă jumătate era deja îndesată într-o geantă de pânză.

- în principiu, da. Iris îşi lipi de piept un pulover vechi. îl ţin, îl donez sau îl arunc?

- Aruncă-1! spuseră la unison Bex şi Kira.

Sezonul se terminase la ferma de brazi de Crăciun şi Iris nu mai lucra acolo, dar rămăsese prietenă cu Kira. Aceasta se răsuci în scaunul de birou al lui Iris.

Iris azvârli puloverul în grămada de aruncat.

- Mai explică-mi o dată cum se face că tu, femeia îngrozită de copii, ai ajuns să fii bonă? zise Kira, continuând să se învârtească.

- Nu sunt îngrozită de copii.

- Ba exact aşa ai spus! Dacă-mi amintesc bine, ai spus că sunt îngrozitori, imprevizibili şi mereu lipicioşi.

- Iu! Bex se încruntă. Mereu lipicioşi?

- Păi, sunt, zise Iris, adăugând un tricou găurit în grămada de aruncat. Lipicioşi, vreau să zic. Dar Olive e doar una. Sunt sigură că o să-i fac faţă. Nu mă sperie câtuşi de puţin, minţi ea.

Iris era chiar foarte îngrijorată, dar nu avea de gând să le spună asta

prietenelor ei. Ar fi convins-o să nu accepte şi avea nevoie de postul ăsta. Şi de cazarea gratuită cu care venea la pachet.

Kira se oprise din învârtitul pe scaun ca să o poată fixa pe Iris cu o privire neîncrezătoare.

- Nu crezi că pot face faţă unui copil? întrebă Iris, aruncându-şi coada peste umăr.

- Ba sigur că da! Dar ţi-am spus, poţi să vii să stai cu mine dacă nu-ţi permiţi chiria. Avem loc.

Iris se încruntă. Aprecia oferta prietenei ei. Sincer. Dar nu o încânta prea mult ideea de a sta cu Kira şi cu Bennett în cuibusorul lor de îndrăgostiţi. Kira fusese în al nouălea cer de când Bennett se mutase la ea şi Iris nu accepta ideea de a fi a cincea roată la căruţă. Şi nici nu îi surâdea perspectiva de a-i auzi făcând sex tot timpul, ceea ce probabil se întâmpla, judecând după cât de mult zâmbea Kira în ultima vreme.

- Doar nu-ţi închipui că alergăm mereu tot timpul goi prin casă, spuse Kira, parcă citindu-i gândurile.

Bex pufni.

- Oricum ar fi, m-aş simţi ciudat. Deşi apreciez sincer oferta.

- Hei, şi eu m-am oferit!

Bex îi aruncă un alt pulover, pe care Iris nu îşi amintea când îl cumpărase.

La donaţii!

- Şi apreciez şi asta, dar ştii că programele noastre... nu se potrivesc. Era cel mai frumos mod în care Iris putea să îi spună că nu suporta să asculte arpegii la trompetă la ora unu noaptea. Aşa era ea, mai ciudată. Hei, vă iubesc pe amândouă şi sunt incredibil de norocoasă că am atâtea opţiuni, dar cred că asta e cea mai bună.

- Pentru că e sexy? întrebă Kira, ridicând dintr-o sprânceană neagră.

- Este? făcu Iris, dar vocea dintr-odată mai ridicată o trădă. N-am observat.

Kira râse.

- întreaga populaţie feminină din Dream Harbor a observat. Şi jumătate din cea masculină.

Iris ridică din umeri cu nonşalanţă, ca şi cum, de două zile de când fusese la interviu, nu s-ar fi gândit încontinuu la cât de sexy era, din nefericire, Archer.

- Ei bine, eu nu am observat. Presupun că nu e genul meu.

- Hmm. Ştiu exact cum o să se termine minciuna asta, spuse Kira, cu un zâmbet superior.

Spusese şi ea acelaşi lucru despre Bennett şi uite unde ajunseseră. Acum, erau practic nedespărţiţi.

- Nu ai nişte flori de plantat? i-o întoarse Iris.

- Nu în clipa de faţă, nu. Dar mulţumesc de grijă!

Bex râse.

- O-o, Kira! Cred c-ai atins un punct sensibil.

Se ridică în şezut şi începu să împăturească ce mai rămăsese din hainele lui Iris. Iris crescuse împreună cu verişoara ei, erau ca două surori. Locuiseră una lângă cealaltă, fiecare doar cu mama ei. Şi ele patru făcuseră aproape totul împreună. Aşa că nu avea nici o jenă să îi spună lui Bex să îşi tină fleanca.

Dar venise să o ajute să îşi strângă lucrurile, aşa că Iris se hotărî să fie drăguţă.

- Nu a atins nici un punct sensibil. Sunt foarte încrezătoare în decizia mea.

Prietena şi verişoara ei o priviră cu aceeaşi expresie de îndoială.

- Chiar da! V-am spus, pot să mă descurc.

- Dar vrei să te descurci? Expresia de pe faţa Kirei se îmbună. Eşti sigură că vrei să fii *dădacă?*

Iris rezistă impulsului de a ridica din umeri şi şi-i trase, în schimb, în spate, într-o postură de falsă încredere.

- Da, vreau. Vă spun că o să fie uşor. E la şcoală în cea mai mare parte a zilei. Şi am o cameră fără să plătesc nimic! Imaginaţi-vă câţi bani o să pot

economisi. M-am gândit că o să stau până la vară, când începe vacanţa, apoi îl anunţ pe Archer că trebuie să îşi găsească pe altcineva. E un plan *bun.*

Era un plan bun. Se gândise mult. Avea să îi ajute pe Archer şi pe Olive preţ de câteva luni, până se obişnuiau cu viaţa lor împreună, avea să strângă nişte bani, apoi urma să meargă mai departe. Ca întotdeauna. Ba chiar avea să îl ajute pe Archer să găsească pe altcineva în locul ei, când urma să vină momentul.

Până şi ea putea să aibă grijă de un copil preţ de câteva luni.

Cât de greu putea fi? Sigur, Olive avea tendinţa să fugă şi, da, nu vorbea cu tatăl ei încă, dar acum Iris ştia exact unde anume fugea şi Olive vorbise *cu ea,* aşa că asta nu avea să fie o problemă.

în plus, erau mulţi oameni cărora nu le plăcea ce făceau. Era doar o slujbă pe care o acceptase ca să îşi câştige existenţa. Pentru moment. Ca să ajungă la zi cu facturile, să pună deoparte chiria pentru prima şi ultima lună la un apartament mai bun, să umple golurile pe care celelalte joburi le lăsaseră în contul ei bancar.

Iris putea să pregătească un copil de şcoală şi să îl ia acasă în fiecare zi. Nu era ca şi cum ar fi trebuit să fie mama ei – chestie de care Iris nu era absolut

deloc interesată, în general. *Mamă* nu era ceva ce intenţiona să fie vreodată. Dar bona nu echivala cu mama. Nu trebuia decât să o ţină pe Olive în viaţă preţ de câteva ore pe zi.

Avea să fie uşor.

Era noul ei motto şi nu se abătea de la el.

- Bine, dacă spui tu. Vreau doar să mă asigur că nu iei hotărâri pripite, spuse Kira.

Iris râse.

- Tu vorbeşti serios acum?

Expresia serioasă a Kirei se dizolvă şi prietena ei izbucni în râs.

- încercam. Se ridică de pe scaun şi o îmbrăţişă pe Iris. Ai doar grijă să nu cumperi vreo proprietate fără să o cercetezi cum trebuie!

- Nu avem toţi un fond fiduciar, draga mea.

Kira răspunse cu un rânjet.

- Nu mai am nici eu. S-a dus de mult.

Iris râse.

- Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să împachetez!

- Nici o problemă. Totuşi, acum trebuie să plec. Mă cheamă viaţa de la fermă!

- Sigur că da. Ne vedem diseară la yoga?

- N-aş rata pentru nimic în lume! strigă Kira din hol, apoi ieşi din apartamentul lui Iris.

Iris îşi îndreptă din nou atenţia spre verişoara ei, aşteptându-se ca aceasta să continue să găsească defecte în planul ei, dar Bex puse doar ultima cămaşă în geantă.

- Ai grijă cu tipul ăsta! spuse ea, ridicându-se de pe pat.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun să ai grijă. Eşti într-o poziţie vulnerabilă, Iris. Nu-l lăsa să profite de tine!

- Să profite de mine? Bex...

- Vorbesc serios, zise ea, ridicând mâinile. Domnul mare maestru bucătar e obişnuit să fie şef, obişnuit să primească tot ce vrea de la angajaţii lui... Lucrurile o pot lua uşor razna.

Iris deschise gura să protesteze, dar o închise la loc. Se gândi la privirile dezaprobatoare ale lui Archer, la ţipetele şi zdrăngăniturile pe care le auzise din bucătăria localului lui Gladys, la felul în care îi amintise să fie *punctuală.* Oare avea Bex dreptate? Era Archer Baer genul de bărbat care să îşi permită prea multe cu bona? Prindea la înghesuială chelneriţele nebănuitoare? îşi folosea prezenţa intimidantă ca să obţină ce voia de la oameni?

Şi ea urma să locuiască în casa lui.

Nu exista un departament de HR la care să îl reclame dacă situaţia

devenea ciudată între ei.

Clătină din cap.

- L-am căutat pe Google. Nu există nici o singură plângere, nici un singur zvon, nimic care să sugereze că ar fi făcut vreodată ceva nepotrivit. Reputaţia lui e impecabilă, Bex. Este în regulă.

- Hmm...

Verişoara ei nu părea convinsă.

- Poate că are o reputaţie impecabilă pentru că se pricepe foarte bine să nu fie prins cu mâţa-n sac.

- Bex...

- Ia ăsta! O să mă simt mai bine.

- Ce-i? Spray lacrimogen?

Bex rânji.

- Da. în caz că are porniri necuviincioase.

- Porniri necuviincioase? Bex, câţi ani ai, 85?

Bex ridică din umeri.

- Probabil ar trebui să mă înscriu la cursul tău pentru seniori.

- Probabil.

- Dar îmi plac doamnele alea.

- Şi mie. Şi nu-ţi face griji! Dacă Archer Baer încearcă ceva cu mine, poţi să conduci gloata furioasă de doamne în vârstă care cu siguranţă vor dori să-l linşeze.

Zâmbetul lui Bex să lărgi.

- Perfect.

Iris aruncă sprayul lacrimogen pe

pat, fiind uşor reticentă să îl tină în mână, şi o îmbrătisă pe Bex.

- îţi mulţumesc că-mi por ţi de grijă!
- Cineva trebuie să o facă, de când mama ta a fugit în Florida.
- Nu a fugit. S-a mutat acolo cu...
- Gabriel, spuse Bex posacă.
- Exact, cu Gabriel, repetă Iris.

Nu se obosise să îi retină numele. Gabriel era cel mai recent dintre iubitii de scurtă durată ai maică-sii, dar era bărbatul care o facea fericită în clipa de faţă, aşa că cine era ea să judece? Mamei ei îi plăcea la nebunie să se îndrăgostească. Doar că nu prea reuşea să menţină sentimentul. Iris şi Bex puseseră pariu în legătură cu cât timp avea să reziste relaţia asta. Iris nu credea că avea să apuce sfârşitul anului.

- Crezi că o să se întoarcă aici după ce se despart? întrebă Bex, trăgându-se din îmbrăţişarea lor.
- Nu ştiu. îi place vremea de acolo, aşa că nu m-ar mira să rămână. Mama ta ce mai face?
- La fel ca întotdeauna.

Mama lui Bex, mătuşa lui Iris, Heather, o luase pe cu totul altă cale, se jurase să nu mai aibă de- a face cu bărbaţii şi trăia acum într-un ashram[5] [5] din Calabasas despre care Iris bănuia că ar fi putut fi o sectă.

- Spune-i că o salut!

- O să-i spun.
- Mulţumesc, Bex.
- Orice pentru verişoara mea mai mică.
- Sunt cu doar două luni mai mică decât tine.
- Tot contează. îşi luă geaca de ploaie de pe spătarul scaunului şi se îndreptă spre uşă. Te iubesc. Pa!

-Pa!

Iris stătea în apartamentul aproape gol şi nu îşi putea stăpâni zâmbetul. Avea oameni care o iubeau şi un plan nou. Şi nimic nu îi plăcea lui Iris mai mult decât un nou început. Poate că de asta îşi schimba atât de des slujbele. Adora un nou început, iar primăvara era momentul ideal pentru aşa ceva! Iris era gata să înflorească, la fel ca mugurii de pe crengile copacilor care încă se ascundeau de frig.

Oricare ar fi fost motivul (şi cu siguranţă nu faptul că noul ei şef era atât de sexy), Iris era nerăbdătoare să înceapă ceva nou (cel puţin aşa era hotărâtă să îşi spună).

CAPITOLUL 7

Archer stătea în mijlocul bucătăriei, evaluându-şi angajaţii. Maribel, Jess şi

Cyrus stăteau drepţi în fata lui. Două chelnerite şi un bucătar. Maribel avea vreo 35 de ani şi avea copii şi probabil că Archer ar fi trebuit să fie mai atent la ea dacă voia să înveţe ceva despre cum e să fii părinte, însă cel puţin până acum femeia fusese enervant de tăcută, executându-i întocmai instrucţiunile, fără să se plângă. Jess părea să fie proaspăt aterizată de pe băncile şcolii. Prea vorbăreaţă, prea neîndemânatică, dar clienţii păreau să o placă. Iar Cyrus, ei bine, Cyrus lucrase aici dintotdeauna.

Inchiseseră localul în această dimineaţă, pentru o foarte necesară curăţenie generală şi o reorganizare. Spaţiul încă nu se ridica la standardele lui şi cei trei păreau epuizaţi. Şi bucătăria încă era un dezastru.

Archer înjură în barbă şi îşi frecă ceafa. Cum avea să poată transforma spelunca asta în ceva care măcar să semene cu un loc de care să se poată mândri? Cum avea să poată vreodată să numească asta bucătăria *lui?*

Nu avea să poată.

Şi nu avea să o facă. Lucra aici doar temporar, până reuşea să găsească ceva mai bun. Sau până când se rezolva problema cu custodia şi se putea întoarce la cariera lui din Paris. îşi alungă din minte gândurile la

bucătăria imaculată din fostul lui restaurant. Nu i-ar fi folosit la nimic să înceapă să plângă în faţa angajaţilor.

Trecuseră aproape două săptămâni de când se mutase aici şi Olive încă nu îi adresase mai mult de zece cuvinte. Şi Archer nu putea să creadă altceva decât că fetita îl ura şi că nu reuşea să fie un tată pentru ea.

Dar să eşueze nu era o opţiune. Nu fusese niciodată pentru el.

în clasa a şasea, când nu fusese admis în echipa de fotbal, se antrenase în fiecare seară până se întuneca atât de tare încât nu mai vedea mingea din faţa lui şi, pe toţi dracii, ajunsese în echipă în anul următor. într-a zecea, când luase un şase la geometrie, îşi convinsese profesorul să îi dea suficiente teme suplimentare cât să ajungă la zece până la sfârşitul semestrului. Şi, când se hotărâse că voia să fie maestru bucătar,
îndurase patru ani chinuitori la academia gastronomică şi lucrase ani buni în bucătării, făcând toate sarcinile mărunte existente: spălase vase, pregătise legume, urcase încet scara ierarhică. Nu avusese timp pentru altceva. Gătise şi dormise.

Dar cu siguranţă nu eşuase.

Când acceptase poziţia asta absurdă, proprietara localului, Gladys, îi

promisese că avea să poată gândi meniul de la zero şi că urma să aibă mână liberă în bucătărie. în bucătăria care era un dezastru total. Sincer, Archer nu pricepea cum reuşise să treacă de inspecţiile sanitare în toti aceşti ani.

Dar, acum, el era şeful. Avea să aducă locul ăsta în stare de funcţionare. Avea să îşi convingă fiica să discute cu el. Şi, după ce convingea avocaţii că era un părinte capabil şi obţinea custodia totală, avea să o ia pe Olive cu el în Franţa şi să îşi continue drumul pe care pornise cu ani în urmă.

- Mâine o să curăţăm camera frigorifică, anunţă el şi cei trei se pleoştiră vizibil, dar nu protestară. Şi trebuie să pregătim mai multă mâncare înainte de deschidere. în felul ăsta, valul de dimineaţă o să treacă mai uşor.

Cyrus încuviinţă din cap. Bătrânul fusese bucătar aici încă de când se deschisese localul, prin anii 70. Şi, bazându-se pe statutul pe care i- 1 conferea vechimea lui, îi contestase ideile lui Archer întreaga zi.

- Hei, şefu?

- Da, Cyrus?

Archer îşi şterse sudoarea de pe frunte cu antebraţul.

- Gladys spune că schimbăm meniul.

- Aşa e.

Cyrus clătină din cap şi râse.

- Oamenilor n-o să le placă.

Archer se încruntă.

- Ba o să le placă. Va fi tot mâncare reconfortantă, dar mai sofisticată. Ce să nu le placă?

- Partea cu sofisticatul, zise Cyrus, râzând înfundat.

Jess începu şi ea să râdă, dar se trezi repede şi îşi acoperi gura cu mâna. Era posibil ca Archer să fi ridicat vocea cam de prea multe ori în cursul zilei.

- O să le placă. Crede-mă! Ştiu ce fac. Poate că nu avea habar cum să crească un copil, dar la mâncare se pricepea. Ştia că meniul urma să fie delicios şi că lumea avea să se dea în vânt după el. Am lucrat în restaurante din toată Europa. Cred că pot să mă descurc cu un meniu de local dintr-un orăşel de provincie.

Sprâncenele albe şi stufoase ale lui Cyrus se ridicară.

- Poate că ştii ce le place europenilor ălora, dar eu ştiu cum e în Dream Harbor. Dacă le iei oamenilor clătitele preferate, mai ales primarului, atunci...

Nu îşi termină ideea, ci doar clătină din cap în semn de milă pentru cel care ar fi avut nesăbuinţa să lase oraşul fără clătite.

Archer pufni dispreţuitor. Erau nişte clătite. Ce putea fi atât de special la

ele?
- Lasă meniul în seama mea!
Bătrânul ridică din umeri.
- îţi sapi singur groapa.
Jess chicoti iar şi până şi Maribel zâmbi în colţul gurii.
- Puteţi pleca.
Cyrus execută în batjocură un salut milităresc şi femeile se duseră să îşi adune lucrurile, vorbind între ele cu voce coborâtă.
Archer mai aruncă o ultimă privire bucătăriei înainte să stingă lumina.

- Cum adică au trimis înapoi clătitele? se răsti Archer la Maribel, deşi ştia că nu era vina ei.
Deşi atitudinea asta îl făcea să pară un dobitoc. Deşi Cyrus avusese dreptate şi, pe toţi dracii din iad, nu avea să recunoască asta nici în ruptul capului.
- Clientului nu i-au plăcut clătitele, repetă Maribel, ceva mai încet decât prima oară.
Archer îşi trecu nervos o mână prin păr, atât de tare, încât simţi că îl durea. Erau în mijlocul valului de dimineaţă şi era a treia oară când cineva se plângea de clătite. De varianta lui nouă de clătite. Pe care le făcuse cu ricotta, le pudrase cu zahăr şi le unsese cu sos cremos de lămâie. De clătitele care erau în mod

incontestabil delicioase. Era singura schimbare din meniu pe care o implementase momentan şi fuseseră trimise înapoi de trei ori. *De trei ori!*

Evită expresia îngâmfată de pe faţa lui Cyrus în timp ce îşi ştergea mâinile pe prosopul de vase pe care îl aruncă apoi pe blatul de lucru.

- Cine? întrebă el, deja îndreptându-se spre sala de mese.

Maribel veni repede după eL

- Masa numărul doi. Primarul. V-am prevenit...

Archer ieşi pe uşile turnante şi se îndreptă vijelios spre masa numărul doi. Un bărbat cu ochelari şi o cravată absolut oribilă îl privi şi îi zâmbi.

- Care este problema cu mâncarea mea, domnule? întrebă Archer, înghiţind toate sudălmile pe care ar fi vrut să i le strige acestui primar care se părea că era un adevărat *connoisseur* al clătitelor.

- Oh, bună ziua! spuse primarul, întinzându-i mâna. Dumneata trebuie să fii bucătarul cel nou. Eu sunt primarul acestui frumos oraş. Pete Kelly.

- Archer Baer.

îi strânse mâna bărbatului şi făcu un efort să îşi organizeze trăsăturile feţei în altceva decât o încruntare.

- Iar aceasta este fiica mea, HazeL
- Hei, Archer!

Archer clipi. Vecina lui era fiica primarului?

- Ăm, bună?

- Ce mai face Olive? Noah mi-a spus că a trecut iar pe la noi.

Trecuse pe la ei! De parcă fiica lui ar fi venit în vizită, când, de fapt, încerca în mod constant să fugă de el.

- Da, îmi cer scuze pentru asta!

Hazel flutură dintr-o mână.

- Nu-ţi face griji! O iubim pe Olive.

Vecinii lui o iubeau pe Olive. El ar fi trebuit să o iubească pe Olive. Era fiica lui, pentru Dumnezeu! Scutură din cap ca să îşi alunge gândul. Mijlocul restaurantului (refuza să îl numească *local,* chiar şi în gând, altfel cu siguranţă ar fi suferit o cădere nervoasă) nu era cel mai potrivit loc în care să se lase pradă anxietăţilor provocate de incapacitatea lui de a crea o legătură cu propriul copil.

- Da. Bine, mulţumesc! Se întoarse iar spre primar. Clătitele n-au fost pe gustul dumneavoastră?

Primarul îi zâmbi cu milă.

- Eu sunt un om simplu, Archie. Pot să-ţi spun Archie? Continuă înainte ca Archer să apuce să îi răspundă că nu, în nici un caz. Sunt un om simplu, Archie, şi cred că-mi plăceau mai mult clătitele vechi. Mai aveţi din acelea?

Archer îşi înghiţi oftatul frustrat. La fel fusese şi în celelalte cazuri. Le

plăceau mai mult clătitele vechi. Putea să le facă din acelea?

Iar răspunsul ar fi trebuit să fie nu. Nu, nu putea să le facă nişte clătite banale, pentru că era bucătăria lui acum şi nu avea să le gătească nişte clătite cu gust de ţiglă de acoperiş, servite cu sirop cu *aromă* de arţar.

însă adevăratul motiv pentru care trebuia să le refuze cererea era că nu avea reţeta pentru clătitele vechi. Şi se părea că nu o avea nimeni altcineva. Ceea ce era, în mod evident, o minciună sfruntată, dar Archer nu reuşise să afle reţeta de la nici unul dintre angajaţii lui.

Cyrus se jura pe toate cele că fosta bucătăreasă, Martha, se ocupa de clătite, iar el nu gătea decât omlete. Ii arătase lui Archer un dosar antic plin cu reţete vechi care se preparaseră în local, dar Archer nu avusese încă timp să se uite prin el.

Aşa că, în cazul celorlalte plângeri, făcuse un aluat simplu de clătite şi îl servise pe acela. Clienţii nu îndrăzniseră să se plângă din nou, dar observase că farfuriile se întorseseră cu clătitele rămase pe jumătate neatinse. Se părea că nici acestea nu se ridicaseră la standardele cetăţenilor din Dream Harbor. Ceea ce era o tâmpenie. Erau nişte clătite! Archer le-ar fi putut face un sufleu cu ochii

închişi dacă ar fi vrut, dar, cumva, se părea că o reţetă simplă de făină, praf de copt, ouă şi lapte nu era suficient de bună pentru ei.

Parcă ar fi fost într-unul dintre acele coşmaruri în care visezi că eşti la şcoală, dar nu îti aminteşti cum să îti deschizi dulapul sau să îti legi şireturile. Singurul lucru la care fusese întotdeauna bun, pe care putuse întotdeauna să îl facă, părea să nu mai funcţioneze.

îşi drese vocea.

- Cu siguranţă pot să pregătesc nişte clătite mai simple. Mă ocup imediat.

- Mulţumesc foarte mult! Pete îi puse o mână pe umăr înainte să se îndepărteze. Suntem încântat! că avem un maestru bucătar atât de talentat în oraşul nostru. Sunt sigur că o să-ţi găseşti echilibrul cât de curând.

Archer se forţă să zâmbească înainte să se întoarcă în bucătărie. Să îşi găsească echilibrul? Era un maestru bucătar de renume mondial, pe toţi dracii! îşi găsise echilibrul. Şi era fantastic. Era renumit în întreaga lume.

- Cyrus! lătră el, intrând vijelios înapoi în bucătărie.

Bătrânul se uită la el cu o expresie îngâmfată.

- Mai fă-mi o porţie de aluat simplu de clătite!

Cyrus ridică dintr-o sprânceană căruntă, dar nu se împotrivi.

- Da, *chef.*

- Şi, Maribel, primarul nu plăteşte azi.

- Da, *chef*

„Da, *chef*” Cuvintele astea însemnaseră ceva odinioară. însemnaseră că era căpitanul corăbiei, că era la conducere, că deţinea controlul. Şi acum, întreaga corabie se scufunda.

CAPITOLUL 8

Uitase complet că bona se muta azi la ei, până în clipa în care opri pe alee şi o găsi trăgând doi saci de gunoi plini cu tot felul de lucruri pe uşa din faţă a casei lui. Rezistă impulsului de a băga maşina în marşarier şi de a pleca de acolo, oriunde în altă parte.

Asta era viata lui.

Casa lui.

Copilul lui.

închise ochii şi îşi frecă tâmplele, ca şi cum ar fi putut să elimine tensiunea prin masaj. Nu mai trăia la Paris. Pur şi simplu, nu mai avea o locuinţă acolo, momentan. îşi subînchiriase apartamentul prietenului unui prieten

până la sfârşitul anului. Asta era tot ce mai avea acum. Nu îşi mai petrecea timpul gătind, fumând şi culcându-se cu chelneriţele. Acum, locuia aici, în suburbie, şi ajungea acasă la o oră rezonabilă şi îşi folosea salariul de bucătar de la localul de cartier ca să îşi întreţină fiica, nu îl cheltuia pe ţigări şi femei scumpe.

Făcea ceea ce trebuia să facă.

Momentan. Trebuia să facă asta momentan. Peste şase luni, dacă totul mergea bine, el şi Olive se puteau muta în Franţa.

Şi, cu acest gând dându-i speranţă, coborî din maşină şi se duse la usa din fată, unde Iris se lupta cu sacii ei.

- Ai nevoie de ajutor?

Ea se întoarse brusc. O speriase.

- Oh, bună!

Era îmbujorată şi câţiva zulufi îi scăpaseră din coadă. Avea părul uscat azi şi Archer putea vedea că era undeva între blond şi roşcat, un fel de arămiu-deschis – o culoare pe care nu o mai văzuse până atunci. Şi... iar se holba.

îşi drese vocea şi însfăcă un sac.

- Mulţumesc! spuse ea, împingându-l pe celălalt dincolo de usă. Nu-ti dai seama cât de multe lucruri ai decât abia când trebuie să te muţi.

De fapt, pentru Archer era fix invers – el trebuise să cumpere mobilă şi tot

felul de chestii ca să umple casa pe care o închiriase, ca să o facă să pară un cămin. Cât de cât.

Dar nu spuse nimic despre toate astea. Intră după ea, în sufragerie, unde aştepta o grămadă
de încă vreo câţiva saci şi nişte cutii. Gladys era pe canapea, cu Olive.

- Salutare! spuse Gladys. Ce mai face restaurantul meu?

Voia un răspuns sincer? Oamenii detestaseră prima lui schimbare din meniu, nu reuşise până la sfârşitul programului să găsească reţeta magică pentru clătitele pe care toată lumea le iubea atât de mult, ceilalţi angajaţi îl urau şi încă nu reusise să aducă bucătăria la standardele lui de curăţenie şi organizare. Era un dezastru, dar Gladys nu trebuia să ştie asta.

- Merge bine.

- Minunat! spuse Gladys, zâmbindu-i larg. Ştiam că aşa o să fie.

- Bună, Olive! zise el. Cum a fost la şcoală?

Tăcerea pe care o primi ca răspuns la întrebare fu înrăutăţită de privirile compătimitoare ale celor două femei.

- Atât de bine, ha? continuă el, încercând să destindă atmosfera.

- Olive, de ce nu-i povesteşti tatălui tău despre povestea hazlie pe care ai

citit-o la bibliotecă? Mai ştii?

Gladys o împunse uşor cu cotul, dar Olive doar scutură din cap.

- E-n regulă, spuse el. Poate să-mi spună mai târziu, dacă o să vrea. înghiţi frustrarea şi dezamăgirea care i se ridicau în piept. Eşec după eşec astăzi. Ce-ar fi să-ţi arăt camera ta? propuse el, întorcându-se spre Iris, dar evitând mila din ochii ei.

Nu avea nevoie de mila ei, chiar dacă asta o convinsese să accepte postul. Avea nevoie doar de cineva de încredere, care să aibă grijă de Olive. Nu că o persoană care îşi muta bunurile în saci de gunoi era epitomul încrederii, dar nu mai putea să jongleze cu babysitterele şi pensionarele, iar Iris era tot ce avea în momentul de faţă. Terapeuta spusese că Olive avea nevoie de constantă. Aşa că urma să îi ofere constantă.

Până când avea să se simtă mai bine, şi atunci urma să o rupă de tot ceea ce ştia şi să o care în viaţa lui reală, de peste ocean.

Dumnezeule!

Era terminat. Era blestemat să rămână aici pentru totdeauna din cauza unui *accident.*

Accident? Cuvântul îi răsună în minte şi se simţi pe dată un nenorocit pentru că gândise aşa ceva. Ce era cu el? îi

putea simţi privirea lui Olive aţintită asupra lui de pe canapea, de parcă ar fi ştiut că tocmai o etichetase drept un accident, de parcă ar fi ştiut că soarta îi dăduse cel mai prost tată cu putinţă.

- Vino după mine! zise el răguşit, luând unul din sacii lui Iris.

Simţea o nevoie apăsătoare să scape de privirea lui Olive şi de expresia îngrijorată, deşi bine intenţionată, a lui Gladys.

- Aceasta este camera lui Olive, spuse, arătând spre prima uşă pe stânga coridorului îngust, pe care erau toate cele trei dormitoare.

- Foarte roz, remarcă Iris, băgând capul înăuntru ca să arunce o privire.

- Nu ştiam ce i-ar plăcea, recunoscu el. Şi se grăbi să ajungă la cealaltă cameră. Baia.

Iris apăru în spatele lui şi privi înăuntru.

- Una singură? întrebă ea, părând îngrijorată.

De ce nu se gândise până acum că avea să fie inconfortabil să aibă o singură baie? Abia în clipa asta îşi dădea seama că el şi Iris aveau să fie goi în aceeaşi încăpere în fiecare zi. Pe toţi dracii, şi acum se gândea la Iris goală.

- O să-i montez o încuietoare. Imediat. Nu întoarse capul şi îşi

continuă drumul pe hol, simţind dintr-odată nevoia ca totul să se termine. Asta e camera ta.

Arătă spre ultima încăpere, pe partea stângă.

- Şi aia e a ta? întrebă ea, arătând uşa de pe cealaltă parte a holului.

Fix faţă în faţă, pe toţi dracii! De ce era casa asta atât de mică? Şi de ce nu observase până acum?

- Ăm... da.

Scoase un oftat învins. Treaba asta nu avea cum să meargă.

- Uite ce e, Iris, îmi pare rău! înţeleg dacă nu vrei să accepţi slujba. Treaba asta e... nu am... nu m-am gândit prea bine.

Stăteau acum fiecare pe o parte a holului, însă acesta era atât de îngust, încât tot erau inconfortabil de aproape unul de celălalt – cum aveau să fie TOT TIMPUL dacă ea se muta aici, înghesuiţi în căsuţa asta. Dormind în camere aflate faţă în faţă. Spălându-se în aceeaşi baie.

Iris îl privea, îl studia. Se gândea.

Intuia ce era în mintea lui? Că deja se transformase într-un sef libidinos? Avea să fie *şeful* ei. Nu avea să poată niciodată să o atingă. Nu avea să obţină niciodată custodia copilului dacă era prins trăgându-şi-o cu bona. Palmele i se strânseră instinctiv în

pumni, ca şi cum ar fi plâns pierderea a ceva ce nu avusese niciodată.

Era cea mai proastă idee pe care o avusese vreodată.

Din fericire, probabil că Iris avea să anuleze în orice moment întreaga afacere. Cu siguranţă nu avea să mai vrea slujba după ce văzuse condiţiile...

- Tot vreau jobul.

Stai! Ce?

- îl vrei?

Iris ridică din umeri.

- Am nevoie de un serviciu şi aici se plăteşte bine – şi vine la pachet cu cazarea. Aşa că, da, încă vreau slujba.

La naiba! Putea să o dea afară? Ar trebui să o dea afară chiar acum. Nu putea să o lase să locuiască sub acoperişul lui, arătând aşa.

Arătând atât de delicată şi de drăgălaşă cu părul răsucindu-i-se pe după urechi şi cu ochii mari care îl priveau fix. Astăzi chiar era îmbrăcată în haine adevărate, blugi şi un pulover, dar Archer încă îşi amintea cum arătase în colanţi, cum îi văzuse fiecare curbă a trupului...

Oh, nu, nu, nu... opreşte planul! Archer se culcase cu destul de multe colege de muncă încât să ştie că era o idee foarte proastă chiar dacă acestea aveau propria casă în care să se retragă. Şi tot ieşise catastrofal de fiecare dată. Nu o mai făcuse de când

devenise bucătar-sef. Avusese mare grijă să nu abuzeze de puterea pe care i-o conferea funcţia. Şi dinamica asta? Bona

5 > şi angajatorul? Exista, oare, vreo relaţie de muncă mai predispusă la interpretări greşite?

- Pot avea slujba asta, nu? întrebă Iris, întrerupându-i vârtejul gândurilor. Pentru că deja am plecat de la fostul apartament şi nu mai am în clipa de faţă suficienţi bani cât să-mi permit altul. Vreau să zic, sigur, pot să mă duc să stau cu verişoara mea, dar ea cântă la trompetă toată noaptea, şi aş mai putea să stau la Kira, dar, sincer, nu vreau s-o aud cum şi-o trage tot timpul cu Bennett, fiindcă treburile astea îşi pun amprenta asupra unei prietenii, ştii?

Archer nu ştia. Nu mai ştia nimic. Nu

ştia cum > > 5

să facă clătite sau cum să crească un copil şi cu siguranţă nu ştia să îi spună *nu* lui Iris Fraser.

- Desigur. îşi trecu o mână prin păr şi se sprijini cu spatele de perete. Da, sigur, jobul e al tău.

Iris se lumină la fată.

- Mulţumesc! Apoi expresia îi deveni serioasă. Dar, ca să ştii, am spray lacrimogen.

- Spray lacrimogen?

- în caz că ai porniri necuviincioase,

spuse ea.

Apoi îşi luă geanta şi se duse în noua ei cameră.

în caz că avea porniri necuviincioase? Dumnezeule mare, în ce se băgase?

CAPITOLUL 9

Iris se ridică brusc în capul oaselor. Era într- un pat nefamiliar, într-o cameră nefamiliară. îşi frecă ochii şi îşi dădu părul laoparte de pe faţă, încăperea nu era decât pe jumătate întunecată, datorită felinarelor care luminau din stradă. Pereţii erau goi, cuvertura era de un bleumarin insipid. Nu era decât o singură noptieră, cu o lampă pe ea. Şi nimic altceva.

Dacă nu ar fi ştiut cu certitudine că nu era aşa, Iris ar fi crezut că intrase într-un fel de mănăstire. Nu îi era prea clar de care şi, având în vedere că era – aruncă o privire telefonului – ora unu dimineaţa, creierul ei nu funcţiona prea bine, dar camera arăta cu siguranţă ca şi cum ar fi aparţinut cuiva care făcuse un jurământ de sărăcie. Sau cel puţin unul de zgârcenie într-ale decorului.

în cele din urmă, îşi aminti că era în camera ei cea nouă, de la slujba cea nouă şi că trebuia să se trezească peste cinci orc ca să aibă grijă de un copil de cinci ani pe care abia dacă îl cunoştea. Dar era în regulă.

Zgomotul asurzitor pe care îl auzi nu părea însă deloc în regulă.

îşi azvârli picioarele peste marginea patului, evitând grămezile de bagaje de care nu apucase să se ocupe, şi se apropie tiptil de uşă. Nu ştia dacă în fişa postului de dădacă era trecută şi obligaţia de a o proteja pe Olive de intruşi pe timp de noapte, dar se gândi că ar fi fost totuşi bine să se ducă să investigheze. Era mai sigur aşa.

Holul era cufundat în întuneric în clipa în care ieşi din cameră, dar o lumină de veghe strălucea din baie. Se opri când auzi şi mai multe zgomote venind din bucătărie. Cineva gătea în toiul nopţii? Ţinând cont că uşa dormitorului lui Archer era deschisă, Iris cam bănuia cine ar fi putut fi, dar era curioasă şi băgăcioasă şi poate că voia să îl vadă pe marele maestru bucătar în acţiune, aşa că traversă restul holului în vârfurile picioarelor şi aruncă o privire pe după colt.

Archer era în bucătăria deschisă şi amesteca furios ceva într-un bol de metal. O cută de concentrare îi brăzda fruntea şi mişcarea îi facea muşchii braţelor să se încordeze. Iris simţi cum i se usucă gura. Era îmbrăcat într-un maiou mulat şi o pereche de pantaloni de trening gri, ceea ce, din punctul de vedere al lui Iris, echivala cu o femeie care găteşte în lenjerie intimă. Ar fi

trebuit să se întoarcă în pat. Nu era treaba ei ce facea bucătarul excentric în mijlocul nopţii.

Şi cu siguranţă nu era în fişa postului ei să îl spioneze pe bucătarul cel sexy, cu muşchii la vedere. Şi nici în interesul ei, că veni vorba. Era clar că bărbatul ăsta îi era interzis. Pentru început, era şeful ei şi, pe lângă asta, ea locuia în casa lui şi avea grijă de fiica sa. Bex nu se înşela complet, era o situaţie delicată şi nu putea să o complice şi mai mult imaginându-şi că ar fi putut avea o legătură cu bărbatul ăsta.

Exact. Aşa că înapoi la culcare.

Avea toate intenţiile să plece, pe cuvânt, dar, chiar în clipa în care se răsucea pe călcâie, Archer ridică privirea.

Bolul ateriză cu zgomot pe blatul de bucătărie, împroşcându-i maioul cu un fel de aluat.

- Dumnezeule! şuieră el, apăsându-şi pieptul cu mâna. Ce mama naibii faci?

- Scuze! Oh, Doamne, îmi pare atât de rău! Iris ieşi repede din ascunzătoare, privind în jur cu speranţa că avea să găsească nişte prosoape de hârtie. Am auzit zgomot şi m-am gândit să vin să văd despre ce e vorba, ştii, în caz că cineva încerca să o răpească pe Olive, şi nu ştiam că eşti... că eşti...

Arătă spre Archer, spre pieptul şi spre braţele lui şi, la naiba, iar se holba la el! Unde erau afurisitele alea de şervetele?

- Să o răpească pe Olive?

Iris îi auzi uluirea din voce, dar nu se mai uita la el. Se apleca spre rafturile de mai jos, căutând sulul de şerveţele.

- Uite-1!

Se ridică, ţinând sulul în mână, şi îl găsi pe Archer privind-o de parcă ar fi fost nebună. Cum, fără doar şi poate, chiar era.

- Ăm... poftim!

Luă şerveţelele pe care i le întinsese şi le trecu peste mizeria de pe haine. Situaţia devenise de-a dreptul lipicioasă. Iris îşi muşcă buza ca să nu râdă. „Nu te gândi la şeful tău lipicios!”

- Există vreun motiv pentru care crezi că Olive ar putea fi în pericol de a fi răpită? întrebă el cu o sprânceană ridicată când îi întâlni din nou privirea.

- Nu, nici unul în mod deosebit. Dar ştii cum e, când asculţi prea multe podcasturi despre criminali, devii puţin paranoic.

Se strâmbă în fata acestei mărturisiri. Poate că Archer nu voia ca o persoană paranoică să aibă grijă de copilul lui. Chiar trebuia să îşi controleze mai bine impulsul de a le spune oamenilor totul despre ea. Nu erau nici momentul, nici

locul potrivite.

Nu cu Archer îmbrăcat aşa, cu aluatul intrându-i în maiou, facându-l aproape transparent pe alocuri, şi cu ea în pijama. Oh, Doamne! Tocmai îşi amintise ce purta. Mai bine zis, ce nu purta.

Iris era în clipa de faţă îmbrăcată într-un tricou foarte larg şi o pereche de chiloţi. Şi atât. Iris se prezentase FĂRĂ PANTALONI în faţa şefului ei. Dumnezeule mare, de ce? Trase de tivul tricoului ca şi cum asta ar fi putut îmbunătăţi cu ceva situaţia, dar nu reuşi decât să îi atragă atenţia lui Archer asupra picioarelor ei goale.

O secundă, apoi două. Iris simţi valul de căldură întinzându-i-se în tot corpul. Archer, noul ei sef şi maestru bucătar de renume internaţional, se uita la picioarele ei, în bucătăria lui, în mijlocul nopţii. Era, oare, cazul să folosească sprayul lacrimogen? Şi mai era cazul să îl folosească dacă îi *plăcea* că noul ei şef se uita la picioarele ei?

Poate că ar fi fost mai bine să folosească sprayul pe ea.

Archer îşi drese vocea şi îşi desprinse cu greu privirea de partea de jos a corpului ei. O expresie nouă era acum pe faţa lui. Dispăruse şeful autoritar, bărbatul aflat la conducere. Şi în locul lui apăruse un om derutat, chiar dacă

numai pentru o secundă, doar preţ de o clipă înainte să îşi controleze din nou trăsăturile, înainte ca gura să i se strângă din nou, înainte ca dezamăgirea să ia locul... dorinţei?

Iris înghiţi cu greutate.

- Probabil ar fi mai bine să pui nişte haine pe tine, spuse el, cu voce răguşită, dar severă. Şi să te întorci în pat.

Obrajii lui Iris se aprinseră, dar nu ar fi putut spune dacă de ruşine sau de dorinţă.

- Oh, da, scuze! Nu te mai deranjez.

îşi trase tricoul peste fund şi o şterse cât putu mai repede de acolo. Dar trecu multă vreme până să poată adormi la loc.

Archer plecase deja când se făcu ora la care Iris trebuia să o trezească pe Olive pentru şcoală, aşa că nu erau decât ele două la micul- dejun. Şi slavă Cerului pentru asta, fiindcă Iris nu se simţea în stare să dea ochii cu Archer după episodul în chiloţi de noaptea trecută. Expresia de pe faţa lui în timp ce o privea, ca şi cum ar fi vrut să o adauge în meniu, o bântuise ore întregi. Şi o bântuia şi acum, sincer, şi, dacă nu ar fi trebuit să se ocupe de un copil, poate că s-ar fi lăsat pradă imaginaţiei preţ de ceva vreme. Dar nu avea timp de aşa ceva azi.

Olive era aşezată la insula din mijlocul bucătăriei, cu picioarele ei micuţe atârnând sub scaunul înalt, privind-o cu o expresie care trăda clar totala ei lipsă de încredere în capacitatea lui Iris de a avea grijă de ea.

- Ei, începu Iris, dându-şi toată silinţa să îi adreseze un zâmbet care să spună „Sunt bonă profesionistă şi ador să îmi petrec timpul cu copilaşii”, ce vrei la micul-dejun?

Fetita se încruntă.

- Nu mi-e foame.

Hmm. Nu îşi începuse treaba decât de o oră şi deja se izbea de un impas. Trebuia, oare, să o forţeze să mănânce?

- Dar ai nevoie de energie pentru şcoală, nu? Doar nu vrei să adormi în mijlocul orei de matematică!

Cuvintele astea părură să o pună pe Olive pe gânduri. îşi încreţi năsucul. Şi Iris fu nevoită să admită că era tare drăgălaşă. Vorbind strict obiectiv. Ca un căţeluş. Fiinţele mici sunt întotdeauna drăgălaşe.

- Nu-mi place ce are el.

Iris avu nevoie de un minut ca să înţeleagă la ce se referea Olive.

- Nu-ţi place ce cumpără tatăl tău pentru micul-dej un?

Olive încuviinţă din cap.

- Probabil ai fi putut să-i spui asta, îi atrase atenţia Iris, înainte să iasă pe hol şi să se îndrepte spre camera ei. Stai aşa! Se întoarse peste câteva clipe cu o cutie de *pop tarts* cu căpşuni. Nu se muta niciodată niciunde fără ele. Erau soluţia perfectă pentru un mic-dejun de urgenţă. Dar astea-ţi plac?

Ochii lui Olive se măriră.

- N-am mâncat niciodată.

- Niciodată? Doamne, cu ce te hrăneau părinţii tăi?

Olive îngheţă. Iris îngheţă. Ce mama naibii era cu ea? Cum putuse să uite de ce era aici?

- N-ar fi trebuit să spun asta. îmi pare rău, Olive! Ştiu că mama ta a fost cea mai bună. Sunt sigură că îţi dădea să mănânci tot felul de bunătăţi.

Olive rămase jucându-se cu învelitoarea argintie a biscuitului, cu feţişoara uşor încruntată. Iris nu avea habar cum procesa un copil de cinci ani durerea sau cât de multe înţelegea fetiţa în legătură cu ce se întâmplase cu mama ei şi cu motivul pentru care ajunsese să stea cu nişte oameni pe care nici măcar nu îi cunoştea.

Dintr-odată, simţi că i se frânge inima.

- Hei, o să-ţi încălzesc o prăjiturică *pop tart,* bine? Şi atunci o să poţi gusta şi o să putem vorbi despre mama ta, dacă vrei. Sau nu. Bine, Olive?

Fetiţa încuviinţă din cap, dar nu vorbi. Ochii ei căprui-închis însă o urmăreau prin bucătărie. Iris nu ştia cum să ajute un copil de cinci ani să treacă peste moartea recentă a mamei sale, dar se pricepea binişor să distragă atenţia cuiva.

- în primul rând, scoatem prăjitura din ambalaj, ciripi ea, încercând să o imite pe Julia Child. După care o băgăm pur şi simplu în toaster pentru două minute – nici o clipă în plus! Lăsă prăjitura să cad în toaster cu un gest teatral şi fu răsplătită cu un chicot. Acum, continuă ea cu un zâmbet, îndreptându-se cu o piruetă spre frigider, nişte suc!

Continuă în acelaşi fel, descriind întregul proces ca şi cum ar fi fost la o emisiune de gătit, încântată să o vadă pe Olive râzând la spectacolul pe care i-l prezenta.

Poate că totuşi se pricepea la treaba asta, putea să fie bonă.

înfumurarea ei o făcu să întârzie zece minute la şcoală, unde Olive ajunse încălţată cu o pereche de papuci cu unicorn, dar Iris o consideră o victorie.

O făcuse pe Olive să râdă. Nu era rău pentru prima ei zi ca bonă.

CAPITOLUL 10

încă o zi de rahat la muncă. încă o dimineaţă în care preparatele îi fuseseră respinse, în care primise reclamaţii din partea clienţilor, în care Cyrus se fâţâise cu zâmbetul ăla îngâmfat pe faţă. Archer nu se mai descurcase atât de prost într-o bucătărie din primele zile de ucenicie, când cineva ţipa în mod constant la el pentru că nu tăia legumele în cubuleţe egale.

Şi era oribil.

Archer îşi pierduse sanctuarul. Pierduse singurul loc în care simţea că deţinea complet controlul. Acum, nu mai avea pic de control. Stătea în faţa propriei case, uitându-se la propria uşă, şi îşi trecea furios mâinile prin păr, facându-şi curaj să intre. Dacă vreunul dintre vecini i-ar fi văzut acest ritual, probabil l-ar fi crezut nebun.

Deschise uşa şi fu întâmpinat de... nimic. Nu tu copil îmbufnat pe canapea, nu tu concurs de gătit în desfăşurare la televizor, nu tu bonă care să se fâţâie prin casă în chiloţi.

Archer trase ascuţit aer în piept amintindu-şi. Era o imagine pe care se străduise din răsputeri să o blocheze din clipa în care se petrecuseră evenimentele, cu trei zile în urmă. Iris îmbrăcată doar cu un tricou, cu părul ciufulit de la somn, cu ochii strălucitori şi trăncănind ceva legat de podcasturi

despre criminali. Trecuseră doar câteva nopţi de la această situaţie şi, între nevoia obsesivă de a-şi perfecţiona reteta de clătite şi gândurile la bona pe jumătate goală, Archer nu reusise să doarmă mai mult de două ore în fiecare dintre ele.

îşi lăsă geanta la uşă şi îşi scoase haina de maestru bucătar. Era absurd că încă o purta. Nici unul dintre clientii de la localul în care lucra acum nu ar fi dat doi bani pe faptul că tipul care le învârtea clătitele făcuse patru ani de academie culinară, învăţase meserie de la unii dintre cei mai mari maeştri din Europa şi îşi condusese propria bucătărie de lux în ultimii şapte ani. Oamenii care veneau la local căutau constanţă, confort. Căutau aceeaşi mâncare nenorocită pe care o mâncaseră în ultimii douăzeci de ani. Şi exact din acest motiv reţetele noi ale lui Archer erau respinse cu înverşunare.

Un chicot care răsună undeva în capătul holului îl distrase momentan de la gândurile deprimante. Le găsi pe Iris şi pe Olive în dormitorul acesteia din urmă, aşezate turceşte pe podea. Mai multe animăluţe de pluş stăteau înşirate în cerc lângă ele.

- Ridică degetul mic! spuse Iris, în cea mai proastă imitaţie de accent britanic pe care Archer o auzise

vreodată.
Iris ţinea în mână o cescută de ceai minusculă şi avea degetul mic ridicat. Olive făcu la fel, cu un zâmbet întins pe toată faţa.
- De ce trebuie să ridicăm degetul mic? întrebă ea, fără să îl observe încă pe Archer în usă.
Iris ridică din umeri în acel mod caracteristic ei, ca şi cum viaţa ar fi fost o joacă pentru ea.
- E mai sofisticat aşa, zise. Din acelaşi motiv pentru care purtăm aceste pălării încântătoare.
îşi dădu pe spate pălăria pe care o purta, o chestie din paie acoperită cu flori mari de hârtie creponată, şi îi surprinse privirea lui Archer.
- Oh, uite, Olive! spuse ea, pe un ton exagerat de vesel. A venit tăticul tău! Ar trebui să-l invităm la petrecerea noastră.
Ca întotdeauna când intra el în cameră, simţi bucuria părăsind trupul lui Olive. Zâmbetul dispăru. Râsul dispăru. Capacitatea de a vorbi dispăru şi ea.
- Hmm, e-n regulă. Nu vreau să vă întrerup distracţia.
Iris se ridică de jos, veni lângă el şi îi luă mâna.
- Oh, nu. Insist. Trebuie să ni te alături. Ceaiul este excelent.
Vorbea iar cu accentul ăla groaznic,

dar părea să aibă efect. Lui Olive îi era greu să îşi stăpânească zâmbetul care voia să se întoarcă pe fată.

Iris îl târî pe jos, pe podea, şi, înainte să îşi dea seama de ce se întâmpla, Archer se trezi aşezat lângă un narval în toate culorile curcubeului şi un urs cu un singur ochi. Olive îl privi pe sub borul pălăriei.

- Atunci, vă mulţumesc pentru invitaţie, spuse el, încercând să îi adreseze un zâmbet lui Olive.

Fetiţa nu îi răspunse în acelaşi fel, dar nici nu întoarse capul.

- Chiar mi-ar face plăcere o ceaşcă de ceai.

Iris zâmbi larg şi îi turnă o ceaşcă imaginară.

- Poftim, dragul meu, zise ea. Olive, draga de ea, tocmai îmi povestea despre ziua ei. Continuă, te rog, Olive!

Şi poate că Iris era genială sau poate că era nebună, dar, cu accentul ei ridicol şi ceaiul fals, şi invitaţii de pluş, şi pălăriile improvizate, Olive se simţea suficient de relaxată cât să vorbească în prezenţa lui. Lui Archer îi venea să plângă în ceaiul imaginar.

- Trebuie să stăm fiecare într-un loc anume în sala de mese acum, pentru că suntem prea gălăgioşi, spuse ea. Dar nu e cinstit, pentru că eu nu fac gălăgie.

- Sigur că nu! izbucni Archer,

iraţional de furios pe această nedreptate. Ce fel de şcoală e asta? De ce să te pedepsească dacă n-ai greşit cu nimic? Ar trebui să mă duc acolo?

Iris îl privea cu un zâmbet ciudat, ca şi cum ar fi crezut că era nebun, dar totodată ca şi cum ar fi fost şi mândră de el sau ceva de genul ăsta.

- Uşurel, tata-urs! spuse ea, bătându-l pe genunchi. Să nu luăm şcoala cu asalt deocamdată.

- Păi, nu e drept! mormăi el şi un zâmbet micuţ curbă buzele lui Olive.

Iris râse.

- Multe lucruri nu sunt drepte. Poate c-ai observat.

Cum ar fi ca o fetiţă să îşi piardă mama la cinci ani şi să fie obligată să trăiască împreună cu tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată – da, Archer observase. Dar nici unul din ei nu o spuse cu voce tare.

Iris se întoarse spre Olive.

- Uite, puştoaice, uneori, se întâmplă chestii nasoale... Se opri şi se aplecă spre Archer. Pot să spun nasoale? îl întrebă în şoaptă.

- Nu ştiu.

Nu era ca şi cum ar fi avut timp să se gândească ce cuvinte puteau sau nu fi folosite în faţa unui copil.

Iris ridică din umeri.

- Uneori, ţi se întâmplă chestii nasoale chiar dacă nu ai greşit cu

nimic.
Olive se uită fix la el, ca şi cum el ar fi fost chestia nasoală, şi Archer încuviinţă din cap, pentru că, într-un fel, chiar era.
- Dar, continuă Iris, ridicându-şi ceaşca de ceai, trebuie să mergem mai departe şi să găsim lucrurile bune. Cum ar fi ceaiurile cu prieteni. Nu am dreptate, domnule Higgenbottom? spuse, mângâind broscoiul cu ochelari de lângă ea.
Olive chicoti.
- Nu aşa îl cheamă.
- Ba sigur că da! El mi-a spus.
Şi mai multe chicoteli.
- Nu! îl cheamă Ţopăilă!
Iris se încruntă.
- Ţopăilă? Este un nume absolut îngrozitor pentru o broască.
- Mie mi se pare un nume bun, se amestecă Archer şi Iris îi adresă un zâmbet amuzat.
- Chiar aşa?
- Sigur. Doar ţopăie, nu?
- Da! sări Olive. E broască. Ţopăie.
Şi poate că nu i se adresa direct şi poate că nu era tocmai momentul de conectare pe care şi-l imaginase, dar vorbea *cu* el, *lângă* el şi, pe toţi dracii, asta era ceva!
- Bine, bine! Iris ridică mâinile în semn de capitulare. Aţi câştigat. Dar atunci lui cum o să-i mai spunem?

Arătă spre iepurele albastru. Tot Ţopăilă?

Fruntea lui Olive se încruntă şi Archer trebui să îşi muşte buza ca să nu zâmbească.

- Poate Domnul Albăstrilă? sugeră el şi faţa lui Olive se lumină – spre el.
- Da. Domnul Albăstrilă!

Iris îşi dădu ochii peste cap, dar se vedea că şi ei îi era greu să îşi reţină zâmbetul.

- Zău, sunteţi îngrozitori la jocul ăsta!

Olive era în picioare acum, mult prea entuziasmată ca să mai stea jos.

- Ba nu, suntem grozavi!

Suntem, ca şi cum ar fi fost o echipă.

Iris scoase limba şi Olive răspunse în acelaşi fel.

- Ei bine, domnişoara aceasta este în mod evident Prunella, spuse Iris, ridicând o purceluşă cu un şorţ.

Olive chităi încântată.

>

- Nu! Nu Prunella!
- Poate Domnişoara Roz? sugeră Archer.
- Eu cred că o cheamă...

Olive îşi lovi nasul cu degetul în timp ce se gândea.

- Cred că o cheamă Polly! Purceluşa Polly!
- Tare! zise Archer şi fiica lui zâmbi încântată. *îi zâmbi iui!*

Şi Iris părea satisfăcută la maximum

că ideea ei cu ceaiul funcţionase. Cu accentul şi pălăria asta, Archer începea să se întrebe dacă nu cumva semăna mai mult cu Mary Poppins decât crezuse la început.

Apoi îşi aminti fundul ei zărindu-se pe sub tricou şi îşi zise că totuşi nu.

CAPITOLUL 11

îi auzi paşii lui Iris de data asta, aşa că era pregătit să o vadă în bucătărie şi nu se mai făcu de râs turnându-şi aluat de clătite pe el.

- Te-am trezit? întrebă el în timp ce ea se aşeza pe taburetul înalt din faţa lui, de cealaltă parte a insulei.

Purta o pereche de pantaloni scurţi pe sub tricou în seara asta, slavă Domnului!

- Nu, dar nu reuşeam să adorm.
- Nu e confortabilă camera? Pentru că aş putea...
- Nu, nu, camera e în regulă. Foarte confortabilă. Ridică din umeri. Nu ştiu, pur şi simplu n-am putut să adorm.

Hmm. Archer continuă să amestece faina în bol. Poate că nu erau suficient de pufoase clătitele.

- Ce faci?
- Clătite.

- Faci clătite la miezul nopţii?

-Da.

- De ce?

Scoase un oftat exasperat, dar, când ridică privirea, o găsi pe Iris zâmbindu-i. Era frumoasă când zâmbea.

„Nu. Nu ai voie.”

- Clientii localului nu sunt mulţumiţi de schimbările mele din meniu.

- Oh, nu mă miră. Oraşul ăsta e foarte bine înţepenit în ale lui.

- Hmm.

- Şi de ce nu revii la vechea retetă?

- Pentru că nu o ştiu, scrâşni el, devenind din ce în ce mai frustrat pe măsură ce discutau.

- Dar eşti maestru bucătar.

-Da.

- Şi nu reuşeşti să faci nişte clătite?

Aruncă telul pe care îl folosea cu zgomot în bol. Iris tresări.

- Ba sigur că pot să fac clătite!

- Atunci, problema este...

- Problema e că oamenii din oraşul ăsta vor să aibă fix acelaşi gust ca înainte, şi eu nu am reţeta, şi bucătăreasa dinainte nu mai e, şi restul angajaţilor nu cooperează, aşa că trebuie să-mi dau seama...

Apăsă cu mâinile pe blat şi îşi lăsă capul să îi atârne între umeri. Iris îşi puse o mână peste a lui şi îi opri vârtejul gândurilor. Degetele ei erau reci şi reconfortante. Strânse uşor,

înainte să îşi tragă mâna.

- Sunt sigură că o să-ţi dai seama.
- De ce eşti aşa sigură? întrebă el şi chiar voia să ştie.

De ce ar fi fost Iris sigură de orice în legătură cu el? Nu făcuse decât să eşueze în mod spectaculos în tot ce încercase de când venise aici.

Ridică din umeri şi coada lungă îi alunecă pe lângă gât.

- Pari genul de bărbat care rezolvă lucrurile. Toată asta...

Arătă spre el, fluturând din mână, aşa cum făcuse când îl întrebase despre tatuaje. Archer îşi simţi trupul aprinzându-se, ca şi cum chiar l- ar fi atins.

- Pari genul de bărbat competent.

Archer pufni ironic.

- Da, foarte competent. Un maestru bucătar care nu e-n stare să facă nişte clătite şi un tată care nu-şi poate convinge fiica să vorbească cu el.
- A vorbit azi cu tine.

Archer se încruntă.

- Doar pentru că ai păcălit-o tu.
- Sunt destul de sigură că pe copii trebuie să-i păcăleşti cel puţin jumătate din timp dacă vrei să obţii ceva de la ei.[5]

Archer nu îşi putu reţine un zâmbet. Poate că ar fi trebuit să îl îngrijoreze abordarea educaţională a bonei lui, însă, în clipa asta, era doar

recunoscător că el şi Olive avuseseră o interacţiune pozitivă şi nu avea de gând să pună la îndoială tehnicile lui Iris.

- Cred că-i e puţin frică de tine, spuse ea.

- Frică de mine? De ce să-i fie frică de mine?

Era adevărat? Făcuse mari eforturi să fie blând în preajma lui Olive. Pentru Dumnezeu, se oferise să coloreze cu ea! Ce altceva să îi mai facă, să îi cânte cântecele de grădiniţă?

Fu rândul lui Iris să ofteze frustrată.

- Pentru că Olive şi-a petrecut întreaga viaţă cu mama ei şi acum ai apărut tu în viaţa ei, un bărbat mare şi intimidant.

- Nu sunt intimidant.

Iris îşi dădu ochii peste cap.

- Da, bine.

- Nu am... Adică, încerc... Nu ţip la ea sau alte chestii de-astea.

- Nu trebuie să ţipi, e vorba despre atitudinea ta.

- Atitudinea mea?

Iris oftă iar.

- Da. Eşti o prezenţă foarte intensă. Ca felul în care te uiţi acum la mine, de exemplu. Ca şi cum ai putea să vezi în adâncul meu. E intimidant.

Archer clipi şi întoarse capul. Nu îşi dăduse seama că o privea fix.

- îmi vine foarte greu să cred că nu

ştiai asta, îţi petreci ziua dând ordine oamenilor în bucătăria ta, nu? Vreau să zic, nu este intenţia ta să fii intimidant?

- Nu aici. Nu acasă. Eu doar... Oftă. Nu ştiu cum să fac asta.
- Sunt sigur că o să-ţi dai seama.
- Ca la clătite?

Îi adresă un zâmbet dulce care trecu prin toate frustrările pe care le simţea în clipa de faţă, umplându-l de căldură.

- Ca la clătite.

Întoarse iar privirea de la ea şi îşi făcu de lucru cu adăugarea ingredientelor umede peste cele uscate.

- Vrei să mă ajuţi să le testez? întrebă el când aluatul fu gata.

Iris rămăsese pe scaun şi îl privea.

- Dacă vreau să mănânc clătite în toiul nopţii? Hmm, da, te rog!

El nu îşi putu stăpâni zâmbetul. Era ceva contagios la relaxarea lui Iris. Nu ar fi trebuit să o încurajeze să stea aici cu el, în mijlocul nopţii. Ar fi trebuit să o trimită înapoi la culcare, să tragă o linie, să impună nişte limite între ei. Nu erau iubiţi, nici măcar prieteni. Ea lucra pentru el. Nu ar trebui să îşi verse sufletul în fata ei şi în mod sigur nu ar fi trebuit să o lase să îl facă să se simtă mai bine.

Dar, pe cât de disciplinat era Archer în bucătărie, întotdeauna fusese

nesăbuit cu femeile. Părea că nu se putea niciodată abţine. îi plăcea moliciunea lor. De prea multe ori ajunsese în pat cu femeia nepotrivită doar pentru că avusese nevoie de un loc moale unde să se retragă.

Archer făcea alegeri proaste când venea vorba despre femei. Şi, cu acest gând, topi nişte unt în tigaie şi turnă aluat cât pentru o clătită.

- O s-o întorci ca şmecherii?
- S-o întorc ca şmecherii? întrebă el cu o sprânceană ridicată, încercând, fără să reuşească, să nu se simtă încântat de faptul că Iris voia să îl privească gătind.

Pentru prima oară în ultimele două săptămâni, avea senzaţia că ştia ce facea, că deţinea controlul. Ca şi cum începea să revină la normal.

- Chestia aia în care arunci clătita în aer şi o prinzi în tigaie, fără să foloseşti spatula.

Archer îi adresă un zâmbet superior şi învârti clătita în aer doar din încheietură. Iris bătu din palme şi, în acea clipă, el avu senzaţia că putea face orice.

Lăsă clătita să alunece pe o farfurie de pe blat, între ei, şi îi întinse lui Iris o furculiţă. Privirea ei alunecă într-a lui înainte să guste. Poate că multe îi ieşeau pe dos lui Archer în clipa de faţă, dar tot putea să îşi dea seama

când o femeie îl plăcea, şi focul din ochii lui Iris era indiscutabil.

Mestecă încet şi un mic oftat de fericire îi scăpă de pe buze. Archer o privi intens, aşteptând verdictul.

- E delicioasă, spuse ea şi mai luă o furculiţă. Dar nu e la fel.

Archer se sprijinea de blat acum, cu coatele pe suprafaţa netedă. Luă şi el o îmbucătură de clătită.

- Ce nu-i bine?

Iris ridică din umeri.

- E ciudat dacă spun că e prea bună?

- Prea bună?

- Are un gust prea bun. E prea pufoasă. Cred că cele vechi de la local erau mai dense.

Bun, deci nu trebuia să mai cearnă faina.

- Ai încercat un premix? întrebă ea, luând încă o gură. Mătuşa Jemima sau ceva de genul?

- Vrei să fac clătite dintr-un amestec gata preparat?

Iris râse.

- Zău, parcă mai ai puţin şi faci un atac cerebral. Era doar o sugestie.

Archer încercă să îşi îmblânzească expresia îngrozită care probabil îi apăruse pe faţă, dar, pe bune acum, un premix? Sub nici o formă nu avea să servească el mâncare pregătită dintr-un premix. Era inacceptabil.

- O să mai lucrez la reţetă, dar nu

folosesc premix.
Iris îi zâmbi în timp ce îşi termina clătita.
- Deci chiar eşti foarte bun la asta, ha?
- La gătit? Da. Cel puţin aşa cred, nu mai sunt sigur de nimic în clipa asta. Zâmbi trist şi mai luă încă o hotărâre proastă. Rămâi acasă mâine la cină şi o să-ţi pregătesc mâncare adevărată.
Ieşise să mănânce cu verişoara ei în primele seri de când venise aici, dar, dintr-odată, Archer voia să îi vadă expresia când avea să o hrănească şi cu altceva în afară de clătita asta dezamăgitoare.
„Gânduri periculoase, Archer. Nu ai voie să găteşti pentru ea.”
Dar, când tot restul părea un eşec, zâmbetul lui Iris părea un succes. Voia mai mult.
Zâmbetul lui Iris se lărgi.
- Bine, o să te las să-mi pregăteşti cina. Sări jos de pe scaun. Noapte bună, Archer!
Abia după ce Iris dispăru, Archer îşi dădu seama că iar se holba după ea.

CAPITOLUL 12

- îţi pregăteşte cina? Ce mama naibii se întâmplă acolo, Iris?

- Bex, calmează-te!

Iris era la volan şi se îndrepta spre cursul ei de aerobică în timp ce Olive era la şcoală. Reuşiseră să ajungă la timp azi şi se simţise foarte mulţumită de sine, până când verişoara ei sunase şi îi stricase buna dispoziţie. Poate că nu ar fi trebuit să îi spună despre discuţia de la miezul nopţii şi despre degustarea de clătite care fusese urmată de invitaţia la cină, dar nu era ca şi cum ar fi fost o întâlnire.

- Pregăteşte cina pentru Olive şi pentru el şi doar s-a oferit să o împartă şi cu mine. Are logică. Locuim în aceeaşi casă, nu am cum să mă evapor de câte ori apare eL

Oftatul din rărunchi al verisoarei ei se auzi clar în difuzor.

- Trebuie să păstrezi limita dintre voi doi foarte clară, Iris. E *şeful* tău.

- Sunt conştientă de asta, mulţumesc! Şi nu s- a întâmplat nimic!

Se zgâise doar puţin la el în timp ce gătea, dar, hei, om era! Şi, în ciuda părerii lui Bex, era în stare să se stăpânească. Doar pentru că un bărbat i se părea atrăgător nu însemna că trebuia să sară numaidecât pe eL înţelegea care erau limitele situaţiei lor, dar nu avea de gând să refuze o masă delicioasă (şi gratuită) atunci când i se oferea.

- Lasă asta, vii azi la curs?

- Nu, nu pot azi. Am mai luat nişte elevi.

Verişoara lui Iris era o muziciană senzaţională, cânta într-o trupă de jazz şi dădea lecţii de muzică adolescenţilor. în casa ei se cânta la trompetă nonstop şi tocmai de aceea nu voise Iris să se mute acolo.

- Bine, îţi trimit un mesaj mai târziu.

- Ai grijă, Iris! Dacă lucrurile merg prost cu tipul ăsta, rămâi şi fără serviciu, şi nici n-ai unde să stai. Dacă nu cumva te răzgândeşti şi vii la mine...

- Te iubesc, Bex! Trebuie să închid.

Iris închise înainte să i se facă şi mai mult morală. în timp ce crescuseră, amândouă fetele văzuseră mulţi bărbaţi venind şi plecând din viaţa mamelor lor şi asta o făcuse pe Bex foarte precaută. Pe de altă parte, era posibil ca Iris să semene mai mult cu mama ei decât îi plăcea să o recunoască. Istoricul ei în ceea ce priveşte relaţiile nu reflecta longevitate. îi plăceau relaţiile aşa cum îi plăceau aripioarele de pui – picante şi iuţi.

Dacă învăţase ceva de la mama ei era că iubirea e trecătoare, dar sexul poate fi distractiv. Şi, deşi maică-sa nu păruse niciodată deosebit de afectată când o termina cu un bărbat, Iris era cea care ajungea să simtă lipsa celei

mai recente victime a atenţiei mamei sale. În cele din urmă, învăţase să nu mai spere că fiecare iubit al maică-sii avea să devină tatăl ei vitreg, dar, în mod evident, rămăsese afectată, pentru că, după ce crescuse, Iris nu se mai apropiase de nici un bărbat.

Părea, pur şi simplu, mai sigur aşa.

în plus, nu era chiar atât de nesăbuită cât să se culce cu şeful ei.

Opri în parcarea clubului, îşi luă geanta de sală şi intră. Doamnele erau deja strânse în jurul piscinei când ajunse. încăperea era încinsă şi umedă şi mirosea a clor. Şi aici se simţea acasă.

Cursul de exerciţii pentru persoanele în vârstă era singura slujbă pe care Iris o păstrase de-a lungul anilor. Nu şi-ar fi abandonat niciodată elevele.

- Bună dimineaţa, fetelor! spuse ea, captând atentia tuturor.

- Bună dimineaţa, Iris! ciripiră doamnele.

Iris zâmbi. Ăştia erau oamenii ei. Oameni complet formaţi, care îi puteau spune exact ce voiau şi de ce aveau nevoie. Nu trebuia să ghicească la ce se gândeau sau să îşi facă griji că ar fi putut muri de foame. Toate doamnele păreau bine hrănite şi vesele în dimineaţa asta.

- Cum merge slujba cea nouă?

întrebă Carol, una dintre ceîe mai fidele eleve ale lui Iris, în timp ce ea bifa prezenţa fiecăreia pe un clipboard.

- Merge bine.
- Oh? Ce mai face Olive?

Iris aproape râse. Ca şi cum toate aceste femei nu ar fi ştiut deja ce mai făcea Olive. Ca şi cum nu ar fi trecut pe la ea pe acasă în mod constant, prin rotaţie, pentru că *se aflau prin zonă.* Congelatorul lui Archer era plin până la refuz cu caserole din seria „Ce mai face Olive?”

- Pe cât de bine ne putem aştepta, presupun.
- Desigur. Mititica de ea!

Iris simţea că femeile ardeau de dorinţa de a întreba mai multe. Vibrau pur şi simplu de curiozitate, dar nu avea de gând să pălăvrăgească despre viaţa personală a lui Archer, ca să dea subiect de bârfă întregului oraş.

- Şi condiţiile în care stai... încercă Janet. E totul bine şi cu asta?

Estelle pufni.

- Ce vrei, de fapt, să ştii este cum e să stai în aceeaşi casă cu un bucătar-şef foarte chipeş.

Janet se făcu roşie la faţă, aproape de aceeaşi culoare cu costumul de baie cu flori tropicale pe care îl purta.

- Nu am spus asta.
- Dar la asta te-ai gândit.
- Doamnelor, ar trebui să începem

cursul, spuse Iris, încercând să le facă să schimbe subiectul.

Poate că nu era totuşi o binecuvântare să ştie întotdeauna ce voiau. Femeile astea voiau detalii.

- Acum, ai devenit secretoasă, Iris? Ne-ai spus despre băiatul ăla pe care l-ai cunoscut la festivalul de muzică vara trecută.

- Şi despre cel de la *retreatul* de yoga.

- Şi despre bărbatul pe care l-ai cunoscut la supermarket.

- Ei, da, bine, o întrerupse repede Iris, înainte ca Marissa să dezvolte subiectul despre aventura ei de weekend cu Pablo – chiar trebuia să înveţe să îşi mai ţină gura! Atunci, a fost altceva. De data asta e vorba despre o slujbă, iar Archer e şeful meu şi, momentan, totul merge bine.

Dezamăgirea se simţi aproape palpabilă în tot grupul.

- Acum, haideţi! Intraţi în piscină ca să începem, spuse Iris veselă, conducând drumul spre apă.

- Chiar *este* foarte chipeş, o auzi Iris pe Carol şoptindu-i lui Janet.

- Asta da, dar aţi mai trecut pe la restaurant în ultima vreme? A întors tot localul pe dos.

- Cu un corp ca ăla, pe mine poate să mă gătească oricând vrea.

Femeile izbucniră în chicote şi Iris

sări în piscină, dorindu-şi să fi putut rămâne sub apă suficient timp cât să rateze întregul curs cu septuagenarele şi octogenarele care comentau visătoare despre braţele musculoase şi pieptul lat al lui Archer. Din nefericire, capacitatea ei pulmonară nu era atât de bună. Aşa că dădu în schimb muzica la maximum şi începu să strige comenzile.

în cele din urmă, se aliniară toate. Mai puţin mintea lui Iris, care îi tot aducea în prim-plan, iar şi iar, felul în care braţele lui Archer arătaseră în timp ce posesorul lor gătise în bucătărie.

Nu îi era de nici un ajutor creierul ăsta. Chiar deloc!

Olive se întorsese morocănoasă de la şcoală, aşa că se uitau la emisiuni de gătit când Archer sosi târziu în acea seară. Iris fusese destul de sceptică la început, dar acum chiar voia să afle dacă geanta aia de designer era cu adevărat un tort.

- Hei, bun-venit acasă! spuse ea când Archer intră, dar nici ea, nici Olive nu îşi dezlipiră ochii de la ecran.

- Hei, spuse Archer, scoţându-şi haina de bucătar şi aruncând-o pe scaun.

- Chiar *e* un tort! Nu pot să cred!

Iris îşi lovi genunchii cu palmele. Ar fi putut jura că poşeta aia era adevărată.

- Ţi-am spus eu, mormăi fetiţa, dar victoria nu îi îmbunătăţise prea mult starea de spirit.

- Ce mănâncă? întrebă Archer, privind-o pe Olive.

- Pop *tart,* zise Iris.

Se întoarse şi îi văzu expresia profund dezamăgită. Doamne, şi se mai întreba de ce era fetita tăcută în fata lui. Cu aş a o fată, cum să nu fie? Părea sculptat dintr-o stâncă a dezamăgirii.

- Ai idee cât de procesate sunt chestiile alea?

- Ştiu că au gust bun şi sunt unul dintre cele două lucruri pe care am convins-o să le mănânce.

Archer se încruntă.

- Care e celălalt?

Aha! Nici el nu reuşise să o convingă să mănânce nimic! Domnul snob gastronom mare şi tare nu ştia nici el ce îi plăcea fetiţei să mănânce.

- Căpşuni.

- Hmm.

Se duse în bucătărie.

- Tu mănâncă-ţi prăjitura, îi şopti Iris lui Olive. Mă ocup eu de tăticul morocănos.

Olive muşcă din nou, cu o expresie sfidătoare.

- Bravo!

Iris o mângâie pe cap. încă avea codiţele împletite pe care i le făcuse Iris de dimineaţă, deşi fire de păr mai

ieşiseră din ele pe parcursul zilei. Arăta mototolită şi somnoroasă şi Iris trebui să admită că începea să se ataşeze de făptura asta mică.

Se duse după Archer în bucătărie.

- O zi proastă?

Archer o privi chiorâş şi îşi turnă ceva de băut.

- A fost în regulă.

- Nu ai specificat niciodată cu ce anume vrei să o hrănesc. Dacă există un meniu aprobat, o să am nevoie de el.

Archer oftă şi umerii i se lăsară.

- Nu, iartă-mă! Eu doar...

- Vrei doar să mănânce şi mănâncă. Poţi s-o înveţi să-i placă mâncarea ta sofisticată mai târziu, bine? S-o luăm pas cu pas!

Privirea cu care o fixa nu trăda nimic, până când încuviinţă scurt din cap.

- Ai dreptate. Atâta vreme cât mănâncă totuşi ceva.

- Exact. Eu, pe de altă parte, de-abia aştept să mănânc şi altceva.

Observă pungile pe care Archer le pusese pe blatul de bucătărie şi din care el începuse să scoată ce cumpărase.

- Ce găteşti?

Nu ştia dacă era potrivit să pălăvrăgească în bucătărie cu el, dar nu era ca şi cum Olive ar fi avut nevoie de supraveghere în timp ce se uita la

televizor. Mai ales de când Archer pusese încuietori pentru copii la uşă şi fetiţa nu mai putea ieşi din casă.

- Friptură şi cartofi prăjiţi, spuse el, scoţând cartofii dintr-o pungă, împreună cu o sticlă de vin. Vrei un pahar?

Să bea cu şeful? Limitele începeau să devină neclare. Dar ce ar fi putut să facă? îşi petrecuse primele seri de când se mutase aici ieşind să ia cina în oraş tocmai pentru a evita o astfel de situaţie, dar nu o putea ţine aşa la nesfârşit. Locuia aici. Cu siguranţă putea să bea un pahar de vin cu şeful ei.

- Sigur, mulţumesc!

- Roşu e-n regulă? Se potriveşte bine cu friptura.

- Sună bine.

îl privi turnând vinul şi scoţând restul ingredientelor din pungă şi îşi imagină cum fusese înainte să vină aici.

Competent, talentat. Un bărbat încrezător în capacităţile lui. Şi renunţase la tot.

Archer curăţa cartofii mai repede decât văzuse Iris pe cineva să cureţe vreodată un cartof, când cuvintele îi ieşiră pe gură din proprie voinţă:

- E fantastic că ai renunţat la asta! Mâinile lui se opriră. Umbra unei încruntări îi traversă chipul, facând-o

să regrete că spusese ceva. Adică, ştiu că n-ai renunţat pentru totdeauna, dar e fantastic că ti-ai lăsat în urmă vechea viată ca să vii aici, în Dream Harbor. Localul şi tot restul... trebuie să fie... foarte diferit.

Scoase acel pufnet amuzat care la el putea fi considerat râset şi se întoarse la cartofii pe care îi tăie în felii de dimensiune exactă. Ca o maşină. Avusese dreptate în legătură cu mâinile lui. Erau foarte capabile.

- *Diferit* e mult prea puţin spus. Atenţia lui se îndreptă spre Olive, care stătea pe canapea, şi totuşi reuşi să nu îşi taie degetele. Dar nu e ca şi cum aş putea s-o părăsesc.

- O mulţime de oameni fac asta.

Se opri din tăiat şi privirea lui intensă ateriză din nou asupra ei şi dintr-odată Iris simţi că era prea cald în bucătărie.

îşi drese vocea.

- Tatăl meu n-a avut nici o reţinere să plece şi ştia despre mine. Aşa că... Ridică din umeri. Spune multe faptul că ai venit după ea.

Iris refuza să se identifice drept o persoană cu probleme emoţionale declanşate de abandonul patern. Sub nici o formă nu i-ar fi permis bărbatului care o lăsase însărcinată pe mama ei să aibă atât de mult control asupra vieţii ei, dar *era* mare lucru că Archer venise după Olive. Ar fi putut să îi întoarcă

spatele şi să îşi vadă mai departe de viaţa pe care şi-o construise. Dar nu făcuse aşa. Era aici. Şi încerca.

Continua să o privească, dar mai puţin ca şi cum ar fi fost dezamăgit şi mai degrabă ca şi cum poate nu regreta că o angajase.

- Hei, Olive! strigă Iris spre sufragerie, simţind nevoia să întrerupă tensiunea. Ar trebui să vii aici. Tatăl tău e mai ceva ca o emisiune de gătit.

îl privi pe Archer în timp ce spuse asta şi se bucură când îi văzu zâmbetul luminându-i fata preţ de câteva clipe, înainte să se controleze şi să continue să toace.

Olive apăru lângă ea înainte ca Iris să încerce să mai obţină încă un zâmbet de la tatăl ei. Mai târziu. Avea să încerce mai târziu, pentru că acum, după ce văzuse unul, voia mai multe.

- Ce face? întrebă Olive, cocoţându-se pe scaunul de lângă ea.
- Cartofi prăjiţi.
- îmi plac cartofii prăjiţi.

Archer încă se concentra la ce făcea, dar colturile buzelor îi zvâcniră.

- Şi mie, zise Iris. Sper să nu-i strice, spuse ea cu voce tare şi Olive chicoti.
- Pot să fac friptură cu cartofi prăjiţi şi în somn. N-o să-i stric, replică Archer, cu acel zâmbet încrezător pe care i-l adresase şi cu o seară înainte, în vreme ce facea clătite.

Şi Iris ştia că îl vedea acum pe adevăratul Archer.

- Să găteşti în somn! Uau, asta chiar ar fi interesant într-un concurs de gătit, nu crezi, Olive?

Fruntea fetitei se încreţi.

- Sună periculos.

Archer râse înfundat.

- Promit să rămân treaz!

Aruncă toţi cartofii tăiaţi într-un bol cu apă rece, apoi începu să scoată friptura din ambalajul de hârtie maro.

- De-asta nu vreau! zise Olive numaidecât, retrăgându-se îngrozită în faţa bucăţii de carne de vită crudă.

- Ai mai mâncat? întrebă Archer, cu voce blândă şi calmă, de parcă ar fi încercat să nu o sperie, aşa cum îi spusese lui Iris. Poate că o să îţi placă dacă încerci.

Olive clătină din cap.

- Bine, spuse el, ridicând din umeri. Rămâne mai multă atunci pentru mine şi Iris.

- Iris mănâncă? întrebă Olive, uitându-se la ea.

- Fii sigură că da! Şi o să mănânc cu mare plăcere şi porţia ta.

Olive se încruntă.

- O s-o gătesc mai întâi, îi spuse Archer. Cu unt şi rozmarin.

- Ce-i rozmarinul?

- O iarbă aromatică. Poftim, miroase!

îi întinse o crenguţă lui Olive, care o

luă între degeţelele ei. O ridică la nas şi o mirosi cu băgare de seamă. Buzele lui Archer se curbaseră din nou într-un zâmbet micuţ şi Iris nu ştia cine era mai drăguţ: Olive, cu rozmarinul sub nas, sau Archer care o privea.

- Miroase bine, spuse ea.
- Ai văzut? Poate o să încerci o gură.
- Una mică de tot, contraatacă ea.

Archer zâmbi larg.

- Cea mai mică. O muşcătură de şoricel.

Oh, îi plăcea asta. Feţişoara i se lumină.

- O muşcătură mititică şi drăgălaşă de şoricel, intonă ea.
- Hei, stai puţin! Asta înseamnă că nu mai primesc porţia ta? întrebă Iris prefacându-se revoltată şi Olive chicoti.
- Tu ai porţia ta, spuse Olive, sprijinindu-se în coate pe masă. Acum, ce faci? îl întrebă pe Archer, ignorând pufnetul nervos al lui Iris pentru că i se micşorase porţia.
- O să asezonez friptura. Vrei să mă ajuţi?

Ochii lui Olive se măriră.

-Da!

Archer părea pe punctul de a începe să plutească de şoc şi fericire, dar se controlă şi împinse vasul cu sare spre Olive.

- Ne trebuie o porţie zdravănă de

sare, între două degete. Poţi să iei?

Olive îşi apropie degeţelele.

- Aşa?
- Mai mult.

Archer luă o măsură generoasă de sare şi o presără peste friptură.

- Aşa. Acum tu!
- Aşa?
- Aşa e perfect. Foarte bine.

Olive îi zâmbi radios tatălui ei şi gropiţele lor identice îi topiră inima lui Iris. Mai luă o gură de vin şi îi privi pe cei doi pregătind cina împreună, cu Archer explicând totul pe parcurs şi Olive ascultându-l cu cea mai mare atentie. Când, în sfârşit, se aşezară la masă, Iris era uimită că mâncarea mai putea trece de nodul de emoţie care i se ridicase în gât.

Se bucura că avusese încredere în instinctul ei. Oamenii ăştia doi aveau nevoie de ea şi aveau nevoie unul de celălalt, iar ea îi ajuta să se apropie. Şi, la fel ca Mary Poppins, când nu aveau să mai aibă nevoie de ea, urma să îşi deschidă umbrela şi să îşi ia zborul de aici.

Dar, după demonstraţia de gătit din seara aceasta, nu mai era sigură că avea să fie atât de uşor pe cât crezuse la început.

CAPITOLUL 13

Câteva nopţi mai târziu, Iris se întorcea în camera ei de la baie, când aproape că se izbi de Olive pe holul întunecat.

- Olive! De ce eşti trează?

Fetiţa nu răspunse; continuă să meargă pe coridor, târându-şi păturica după ea. Avea o privire pierdută care îi amintea prea mult lui Iris de un film horror. Oare capul avea să înceapă să i se învârtească pe gât?

- Olive, unde te duci?

Iris o urmă până în livingul din faţă. Archer strângea în bucătărie şi ridică privirea când intrară.

- Ce se întâmplă?

Iris ridică din umeri.

- Nu sunt sigură. Sper că nu suntem într-un scenariu cu strigoi.

Dumnezeule, avusese perfectă dreptate. Copiii erau înfricoşători. Tocmai când credea că se prinsese cum era cu fetiţa asta, fusese posedată de diavol. Sau ceva de genul ăsta.

- Ce zici? întrebă Archer, clătinând din cap. Olive, ar trebui să fii în pat.

Fetiţa nu răspunse, nici nu se uită la el. Se duse la uşa din faţă şi începu să tragă de clanţă. Iris şi Archer se priviră nedumeriţi.

- Ce mama naibii face? şopti Archer.

- încearcă să evadeze? în somn? sugeră Iris.

- Crezi că e somnambulă?

- Sincer, cred că ar fi cel mai puţin îngrozitor scenariu în clipa de faţă.

Archer se duse tiptil în spatele lui Olive şi Iris veni după el. El era tatăl micuţei. Era firesc să fie ucis primul.

- Hei, Olive, spuse el, încet. Hai să ne întoarcem în pat!

îi puse mâinile pe umeri şi încercă să o ia de la usă.

- Ai grijă! şuieră Iris. Nu se spune că nu e bine să trezeşti un somnambul?

- Nu ştiu, şuieră Archer la rândul lui. Ce se întâmplă dacă o faci?

- Nu ştiu!

Lui Iris i se zbârlise pielea pe braţe. Casa cufundată în întuneric şi privirea pierdută a lui Olive o băgau în sperieţi.

- E-n regulă, şopti Archer, cu voce fermă şi sigură – era un sunet foarte reconfortant în întuneric. Hai, scumpo, hai înapoi în pat! insistă el, mişcând-o încetişor pe Olive înapoi spre camera ei.

Şi, din fericire, Olive se duse cu el, târându-şi picioruşele adormite înapoi spre pat. Archer intră cu ea şi o înveli, în timp ce Iris aştepta în hol. Pentru orice eventualitate.

- E bine? întrebă ea când Archer apăru şi închise încet usa în urma lui.

- Cred că da. Dar m-a speriat de moarte, zise el, sprijinindu-se de peretele din spate.

- Şi pe mine. Mi-a dat fiori.

Archer zâmbi ironic.

- Fiori?

- Arăta ca unul dintre copiii ăia din filmele de groază.

- încep să-mi pun întrebări legate de preferinţele tale. Podcasturi despre criminali şi filme horror?

O tachina?

- Eram pregătită să chem un preot tânăr şi unul bătrân.

Archer râse. Era un sunet jos şi plin în casa tăcută. Iris se sprijini de peretele din spatele ei şi se lăsă să alunece pe podea. Archer o privi ca şi cum s-ar fi pregătit să se întoarcă în bucătărie şi să o lase singură, dar, în schimb, se lăsă şi el să alunece pe lângă perete, în faţa ei.

- Nu ştiu cum o să mai pot dormi de acum. O să-mi fac tot timpul griji că ar putea să iasă din casă.

Zâmbetul ironic dispăruse şi acum Archer părea din nou obosit şi îngrijorat. Şi, din nou, pe Iris o uimi la cât de multe renunţase ca să vină aici, câte sacrificase deja pentru fiica lui.

- Sunt zdravene încuietorile noi. Nu cred că o să poată ieşi.

Archer încuviinţă din cap, dar nu părea convins, ca şi cum partea lui raţională ar fi ştiut că Olive nu avea ce să păţească, dar altă parte din el urma să îşi facă întotdeauna griji pentru ea.

Asta însemna să fii părinte! Ce

porcărie!
- Presupun că aşa o să fie de acum înainte, zise el încet, ca şi cum nu ar mai fi vorbit cu ea.

Talpa lui o atinse pe a ei, căutând confortul contactului.
- Una după alta. Am reuşit să o facem să mănânce, dar acum încearcă să evadeze în somn.

Era un moment serios. Archer îşi făcea griji pentru copilul lui, dar ceva din nebunia întregii situaţii i se părea amuzant lui Iris.

Un chicot îi scăpă printre buze şi ea îşi acoperi gura cu mâna. Archer ridică brusc capul, surprins.
- Râzi?

Umerii lui Iris se zgâlţâiau din cauza efortului de a se stăpâni.
- Da? chiţăi ea. Iartă-mă, dar e amuzant. Ne-a băgat în sperieţi pe amândoi în seara asta.

Archer clătină din cap, dar zâmbetul începea să i se întoarcă pe faţă.
- Cred că e unul dintre momentele alea în care, dacă nu râzi, plângi, spuse ea, printre chicoteli. Suntem amândoi cu mult depăşiţi.

Probabil nu era ceva ce ar fi trebuit să recunoască în faţa şefului ei, dar părea mai bine aşa, ca şi cum erau împreună în povestea asta, ca şi cum aveau să găsească împreună o soluţie.

Deocamdată.

Aveau să fie implicaţi împreună până când Iris urma să fie sigură că Archer putea să se descurce singur şi atunci ea avea să plece, pentru că... pentru că nivelul ăsta de îngrijorare şi epuizare... şi senzaţia de totală neputinţă... nu erau ceva la care să vrea să se înhame pe termen lung.

Meseria de părinte nu era pentru ea.

- Şi chiar nu ai ştiut despre ea? puse Iris întrebarea pe care ardea de dorinţă să o pună din clipa în care acceptase slujba.
- Nu aveam nici cea mai mică idee.
- Tu şi mama ei nu ati fost...
- Lucram la acelaşi restaurant, ne-am culcat împreună de câteva ori, apoi eu am plecat în Europa. Nu am ţinut legătura cu ea după aceea.
- Uau!
- Da, oftă el.

Iris nu îşi putea imagina cum era să primeşti din senin o astfel de veste.

- Tu-ţi doreşti copii? o întrebă el.
- Dumnezeule, nu! răspunse ea numaidecât, apoi se simţi groaznic pentru că avusese o astfel de reacţie. Scuze! spuse, strâmbându-se. Vreau să zic, copiii sunt minunaţi, doar că nu m-am gândit niciodată la mine ca mamă. Şi, pentru că se simţea mai curajoasă pe întuneric, continuă: Dar tu? Ti-ai dorit dintotdeauna să fii tată?
- Dumnezeule, nu! spuse el, cu un

zâmbet trist, privind în ochii lui Iris de pe cealaltă parte a holului. Dar uite că sunt.

îi zâmbi.

- Presupun că viaţa pe care o duceai înainte nu prea se potrivea cu rolul de părinte.

- Categoric nu. Multe nopţi pierdute, veneam acasă foarte târziu. Nu prea îmi dau seama cum ai putea să introduci un copil în stilul ăsta de viată.

- Dar eşti aici, şopti ea.

Nu era sigură că o recunoscuse încă faţă de sine, dar Iris ştia că Archer era deja complet implicat. Era tatăl lui Olive, nu avea să plece nicăieri. Avea să facă aşa cum era mai bine pentru copilul lui. Iris putea să vadă asta chiar şi prin întuneric, chiar dacă Archer arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de cel puţin o săptămână de somn zdravăn. Fie că o ştia, fie că nu, Archer era un tată bun.

Talpa lui Archer o atinse din nou pe a ei.

- Mulţumesc! zise el.

- Pentru ce? Pentru că am crezut că fata ta e posedată?

Râsul lui o atinse ca o mângâiere în întuneric.

- Nu. Doar pentru că... m-ai înveselit, presupun.

Se uită la ea, privirea lui i se plimbă pe toată faţa, alunecă pe umărul ei gol,

apoi urcă iar. Iris ştia că flirta cu el de când se mutase aici şi mai ştia şi că nu ar fi trebuit să facă asta.

între ei nu se putea întâmpla nimic.

Evident.

Era şeful ei şi avea nevoie de slujba asta şi cu siguranţă nu era cazul să se încurce cu un bărbat care avea un copil. Iar el nu putea fi văzut drept genul de bărbat care are o aventură cu bona. Cu siguranţă aşa ceva nu intra în categoria „ce e mai bine pentru Olive”.

Dacă era doar bona lui, Iris putea pleca oricând dorea, dar, dacă ar fi fost mai mult...

Clătină din cap.

Oricum nu avea să se întâmple nimic, dar ce rău făceau dacă flirtau puţin? îi plăceau tachinările, discuţiile, atingerile. Era chiar atât de greşit? Nu conduceau întotdeauna spre ceva.

Era, de fapt, ceva inofensiv.

Doar că, atunci când întâlni din nou privirea lui Archer, chiar şi pe acest hol întunecat, deşi nu li se atingeau decât tălpile, Iris ştiu că nimic din povestea asta nu avea să fie inofensiv.

Arăta periculos în întuneric. Părul îi era iar răvăşit, pentru că şi-l ciufulise în felul ăla care o facea pe Iris să îşi dorească să fie ea cea care îşi trece degetele prin părul lui, ţepii de barbă îi acopereau maxilarul. Ar fi iritat-o. Dacă

ar fi sărutat-o acum, barba i-ar fi iritat pielea. Simţi un fior străbătând-o la acest gând.

Se gândi la toată dedicaţia lui şi la sacrificiile pe care le făcuse ca să obţină ce avea. La faptul că era atât de bun în ce făcea. Iris nu se dedicase niciodată cu adevărat unui tel. Sărea de la o slujbă la alta, de la un bărbat la altul.

Nu era constantă.

în mod clar, Archer o găsea atrăgătoare. Şi ea pe el. Dar nu ar fi fost potriviţi împreună. L-ar fi scos din minţi cu lipsa ei de atenţie, cu incapacitatea de a rămâne într-un loc.

Şi îşi dădu seama că o încurcase în clipa în care până şi această respingere imaginară o răni.

- Ar trebui să mă duc să dorm, spuse ea. Până dimineaţă, de data asta.

- Da. Desigur.

Se ridică, dar Archer rămase unde era, ca o santinelă în fata uşii lui Olive.

- O să stai acolo toată noaptea?

Archer clătină din cap.

- Nu. Doar încă puţin.

Iris rămase unde era şi îl mai privi preţ de câteva clipe, îi văzu îngrijorarea încă întipărită pe faţă, epuizarea din ochi şi simţi dorinţa să ajute. Să facă ceva ca să îi readucă zâmbetul pe buze.

Dar, aşa cum îi spusese, se simţea

depăşită. Nu era calificată să fie bonă, nu era calificată să fie nimic altceva decât o angajată a acestui bărbat.

Aşa că doar înclină scurt din cap şi se duse la culcare.

Adormi greu, întrebându-se dacă el era încă acolo, de veghe.

CAPITOLUL 14

- Hei, Archer! Cum îţi mai merge?
- Salut, tată!

Chipul tatălui său umplea ecranul şi zâmbetul larg de pe faţa lui aproape că reuşea să îl facă pe Archer să se simtă mai bine. Nu era sigur când anume se întâmplase, dar, la un moment dat, tatăl lui devenise prietenul lui cel mai bun. Şi probabil că asta spunea multe despre cât de concentrat fusese Archer asupra carierei lui în ultimii zece ani. Tatăl lui era ultimul prieten care îi rămăsese şi asta probabil doar pentru că avea obligaţia legală să se preocupe de problemele lui Archer.

Iar ziua de azi părea o zi în care avea nevoie de abordarea lui directă asupra vieţii, ca să pună lucrurile în perspectivă.

Archer era în spatele localului, aşezat pe o bancă veche, despre care îşi

imagina că fusese folosită pentru pauze de fumat în ultimul secol. Soarele strălucea şi aerul era încă răcoros, dar Archer avusese nevoie de o pauză. Şi de o ţigară. Din nefericire, nu mai avea voie să fumeze, aşa că se mulţumi cu aerul proaspăt.

Renunţase momentan la clătitele clasice şi pusese, în schimb, în meniul de azi clătite cu lămâie, mac şi smântână dulce şi aproape că pornise o revoltă de dimineaţă.

Până la urmă, reuşise să convingă câţiva clienţi să le încerce, iar Tim şi Tammy chiar mâncaseră până la ultima firimitură. încerca să ia asta ca pe o victorie, dar, după o noapte lungă în care dormise sprijinit de peretele holului, îl durea capul şi avea nevoie disperată de un pui de somn.

- Arăţi ca naiba!
- Mulţumesc, tată! Drăguţ din partea ta să observi!

Tatăl lui râse.

- Cum mai merge treaba cu Olive?

Nu voiseră să o copleşească pe Olive cu o mulţime de noi membri de familie care să apară dintr-odată, aşa că tatăl lui nu o cunoscuse încă, nici măcar nu vorbise cu ea la telefon, dar Archer îl ţinuse la curent cu situaţia aproape zilnic.

- A umblat în somn noaptea trecută.

- A umblat în somn? Uau, asta-i ceva nou!

Archer îşi trecu o mână peste faţă. Barba îi crescuse aproape de tot acum şi avea mare nevoie să se bărbierească. Şi probabil să se şi tundă. Dar nu i se păruse important azi să se preocupe de felul în care arăta, nu după ce îşi petrecuse întreaga noapte îngrozit de gândul că fata lui ar putea să iasă în stradă.

- Da. Am pus deja încuietori speciale la uşă, dar tot m-am speriat. Am dormit pe hol, recunoscu el, cu o strâmbătură.

- Pe hol? Aşa faceam şi eu când erai tu mic.

Tatăl lui avea acea expresie nostalgică pe care o au mereu părinţii când îşi amintesc de copiii lor pe când erau mici, chiar dacă povestesc cele mai îngrozitoare lucruri, despre nopţi nedormite sau scutece ineficiente, de parcă totul ar fi fost deopotrivă magic şi oribil. Archer nu înţelesese niciodată până acum zâmbetul ăsta, dar acum aproape că îşi putea imagina cum avea să povestească într-o zi despre fiica lui somnambulă. Dar nu azi. Astăzi se simţea deprimat şi epuizat.

- Serios?

- Oh, da. Eram îngrozitor de îngrijorat când te-am adus acasă. Erai atât de mic! Şi eram responsabil pentru tine. Mi se părea o povară grea.

O povară. Exact. Totul i se păruse o povară de când aflase despre Olive, dintr-odată viaţa lui păruse să aibă greutate, de unde până atunci se mişcase nestingherit prin lume. Nu era sigur că o putea duce pe toată.

în minte îi veni imaginea lui Iris, zâmbindu-i pe întuneric, talpa ei lipită de a lui. Ea făcuse ca totul să pară mai uşor. Preţ de o clipă.

Dar Iris nu era plătită ca să îl ajute pe el să îşi care poverile.

- Şi cum te-ai descurcat? întrebă el.

Zâmbetul tatălui său se lărgi.

- Nu sunt sigur că m-am descurcat, spuse el, râzând. încă îmi fac tot timpul griji pentru tine.

- Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, tată!

Bărbatul mai în vârstă pufni.

- Oh, bine. O să mă opresc acum, după atâta vreme.

- Prin urmare, asta-mi e sortit? Să-mi fac mereu griji?

- în mare.

- Mulţumesc, a fost o discuţie de încurajare minunată!

Taică-său râse iar.

- O să devină mai uşor, Arch. N-o să dormi pe hol în fiecare noapte. Asta pot să-ţi promit.

- Ei bine, e foarte liniştitor, spuse el şi sarcasmul fu intensificat de oboseala pe care o simţea.

Tatăl lui îl ignoră şi continuă:
- Cum merge cu bona aia? Cum o cheamă? Lilly? Rose?
- Iris.
- Aşa. Ştiam că-i un nume de floare. Cum merg lucrurile cu Iris?

Archer nu se pricepuse niciodată prea bine să îşi mintă tatăl, ceea ce făcuse ca relaţia lor să fie foarte interesantă când Archer fusese adolescent şi ajungea aproape întotdeauna să mărturisească tot ce făcuseră el şi prietenii lui vinerea seara.

Dar cumva reuşise de data asta să nu îi spună că Iris nu era o doamnă în vârstă drăguţă, ci o instructoare de yoga absolut superbă, cu un şifonier plin de haine prea strâmte sau prea mici, şi că se trezea dimineaţa mirosindu-i şamponul asemenea unui adolescent îndrăgostit lulea.

- Bine, spuse el, cu glas uşor sugrumat. Lucrurile merg bine.
- Bine?

Ochii tatălui său se micşorară în spatele ochelarilor, semn că nu era convins.

- Da. Bine. Olive o place şi asta e tot ce contează.
- Hmm! Şi cum funcţionează aranjamentul de locuit?

Aranjamentul care facea ca Iris să se fâţâie prin casă în mijlocul nopţii într-un tricou care îi aluneca de pe un

umăr, şi să îi zâmbească în întuneric, şi să îl facă să râdă atunci când nu îşi dorea? Despre asta era vorba?

Archer înghiţi.

- Bine.
- Hmm.

Taică-său îl privea intens, dar, din fericire, Archer fu salvat de mama lui vitregă.

- Vorbeşti cu Archer? întrebă ea şi fata ei apăru peste a bărbatului, pe ecran. Bună, Archie! Ce mai face Olive? Când o să o putem cunoaşte?

Părinţii lui Archer se despărţiseră când el era în liceu şi, când se recăsătorise, tatăl lui alesese o soţie care era total opusul celei dintâi. Deşi Archer nu o văzuse niciodată pe mama lui să se dea cu mai mult decât cu un ruj, şi asta ocazional, Cathi nu apărea niciodată altfel decât complet machiată, cu părul blond coafat ca şi cum s-ar fi dus la un eveniment mult mai simandicos decât la o partidă de golf împreună cu tatăl lui. Mama lui Archer era om de ştiinţă, mereu călătorea pe undeva prin lume ca să studieze efectele schimbărilor climatice sau migraţia păsărilor, iar Cathi era manichiuristă la salonul din cartier. Maică-sa era mult timp plecată. Cathi era mereu acasă şi petrecea timp cu tatăl lui. Fuseseră aproape nedespărţiţi din ziua în care se

căsătoriseră la tribunal, cu Archer martor.

Archer îşi iubea mama, dar înţelegea de ce tatăl lui o iubea pe Cathi. Şi fusese întotdeauna bună cu Archer, nu încercase niciodată să îi ia locul mamei lui, dar fusese mereu prezentă atunci când mama lui nu putuse.

- Bună, Cathi! Curând. Vreau doar să se obişnuiască mai bine cu situaţia.

- Desigur. Are sens. Deja eşti un tătic atât de bun, Archie! Suntem mândri de tine!

îi zâmbi prin telefon şi poate că din cauza lipsei de somn Archer aproape că îşi dori să fi fost acolo cu ei, deşi detesta golful şi îmbrăţişările prea strânse ale mamei lui vitrege.

- Mulţumesc!

Nu era sigur că mama lui vitregă avea habar ce vorbea în privinţa asta, dar tot era plăcut să i se spună.

- Bine, Arch, trebuie să închid, se auzi vocea tatălui de undeva din spatele părului lui Cathi.

- Oh, aşa e! Avem meci azi la ora unu! spuse Cathi, trimiţându-i un sărut înainte să dispară de pe ecran. Pa, Archie! îi strigă.

-Pa!

- Rezistă, băiete!

- Mulţumesc, tată!

- Şi, data viitoare, vreau să-mi povesteşti despre bona aia.

Avea expresia aia serioasă, cu care nu te puteai pune, şi care îl făcuse pe Archer să dea totul pe gură şi să îi povestească cum chiulise împreună cu prietenii lui ca să fumeze în pădurea din spatele şcolii.

Archer înghiţi ca să alunge sentimentul de vinovăţie.

- Hmm, da, sigur. Nu-s multe de spus.

Taică-său se încruntă.

Archer se încruntă şi el.

- Vorbim mâine. Te iubesc, Arch!

Archer oftă.

- Şi eu te iubesc!

Apăsă butonul de închidere şi rămase privind telefonul. Nu îşi putea imagina cum avea să reuşească vreodată să se ridice la nivelul exemplului dat de tatăl lui. Parcă omul ăsta se născuse ştiind ce să facă. Deşi Archer fusese prea mic ca să îşi amintească momentele în care tatăl lui fusese nesigur şi dăduse şi el cu bâta-n baltă. Oare la cinci ani mai erai prea mic? Sau Olive avea să îşi amintească fiecare dintre greşelile lui şi să i le înşire viitorului terapeut?

Oh, Doamne! Nu putea decât să îşi imagineze ce povestea acum la terapie.

Scoase un geamăt şi strânse telefonul în mâini.

- Hmm, *chef?*

Maribel scosese capul pe uşa din spate şi îl privea îngrijorată.

-Da?

îşi îndreptă spatele pe zidul de cărămidă, încercând să pară măcar cât de cât competent.

- Cyrus zice că nu mai avem zucchini pentru sendvisuri.

- Cum se poate?

Maribel îi zâmbi timid.

- Am avut multe cereri pentru sendvişul vegetarian la prânz.

-Oh.

Un sentiment de mândrie îi umplu pieptul. îşi amintea senzaţia.

- Spune-i să-l înlocuiască azi cu dovlecel!

- Am înţeles. Se pregătea să se întoarcă în bucătărie, dar îl mai măsură o dată din priviri.

- S-a întâmplat ceva?

Mai că îi venea să clatine din cap şi să nege că ar fi avut vreo problemă, dar Maribel avea copii şi, cum era vorba aia? E nevoie de-un sat ca să creşti un copil?

- Olive a umblat în somn azi-noapte. Mă tem să nu iasă din casă în mijlocul nopţii.

- Oh, am avut şi eu unul de-ăsta.

- Serios? Te rog, spune-mi că n-a trebuit să dormi la uşa lui până la 13 ani!

Maribel râse.

- Nu, nu. Doar pune-i clopoţei la uşă!

- Clopoţei?

- Da. Scoate-i de la decoratiunile de

Crăciun şi leagă-i de clanţă. în felul ăsta, o să auzi dacă se deschide usa.

- Asta e genial!

- Când eşti părinte, devii foarte inventiv.

- Măcar e ceva, presupun.

îi adresă încă un zâmbet înţelegător, dar nu ca şi cum i-ar fi fost milă de el, ci doar ca să îi transmită că înţelegea prin ce trecea.

- Dacă te face să te simţi mai bine, spuse ea, n- a încercat niciodată să plece nicăieri. îl găseam doar pe canapea sau, uneori, în cameră la soră-sa. Odată, s-a cuibărit în culcuşul câinelui şi a dormit acolo.

Archer râse.

- Da, chiar mă face să mă simt mai bine. Mulţumesc!

- Sigur, *chef.* Sunt aici dacă ai nevoie de ceva.

îi mai adresă un zâmbet micuţ şi se întoarse în bucătărie.

Şi, la fel ca noaptea trecută cu Iris, Archer îşi simţi povara ceva mai uşoară.

CAPITOLUL 15

Două zile mai târziu, Archer avea liber, conform unei reguli stabilite de

Gladys, care insistase că trebuia să găsească un echilibru între muncă şi noua viaţă de familie. După ce îl privi învârtindu-se fără vreun rost prin casă în prima jumătate a zilei, Iris sugeră să se ducă la târgul de primăvară, în principal pentru că o scotea din minţi. Archer primise cu entuziasm sugestia şi, deşi era evident că intenţiona să cumpere ingrediente pentru cină, Iris era de părere că tot se punea ca o zi liberă. Mai ales că o luau şi pe Olive cu ei.

Iris o ţinea strâns de mână în timp ce se plimbau printre tarabe. Dacă ar fi avut o lesă, fără doar şi poate că ar fi folosit-o. Nu avea nici cea mai mică încredere în copilul ăsta. Nu după ce o văzuse umblând în somn.

- Putem să luăm căpşuni? întrebă Olive.

- Nu e încă vremea lor, spuse Archer, iar Olive se încruntă.

- O să luăm altceva, la fel de bun, o asigură Iris, deşi, când privi în jur, nu văzu decât salată şi legume verzi, pe care era sigură că Olive le-ar fi respins din prima.

- O selecţie destul de bună, spuse Archer, examinând fiecare tarabă pe lângă care treceau.

- N-om fi noi ca Parisul, dar ştim cum să organizăm un târg de primăvară, spuse sec Iris, iar Archer îşi dădu ochii

peste cap. Iris îl ignoră şi continuă: Şi? Ce vrei să cumperi?

- Vreau să dau mai întâi o tură, să văd care e oferta.

- Sigur, are sens, spuse Iris, facându-le cu mâna câtorva dintre elevele ei.

- Rucola arată bine, spuse Archer, cu fruntea încreţită într-o expresie gânditoare.

Era cam la fel ca atunci când îl privea gătind. Intrase în modul Maşter Chef. Iris îşi muscă limba ca să nu zâmbească. Erau mult prea mulţi vecini azi aici şi ultimul lucru de care avea nevoie era să dea drumul bârfelor uitându-se la şeful ei cu o expresie visătoare şi un zâmbet tâmp pe faţă.

- CĂŢELUŞI!

Ţipătul lui Olive o opri în loc pe Iris şi aproape că îi provocă un atac de inimă. Ridică privirea şi îi văzu pe Kira şi pe Bennett şi jumătate din haita lor.

- Să mergem să-i vedem!

Olive o trase pe Iris prin mulţime.

- I-aţi adus pe Elizabeth şi Benny la târgul de primăvară? întrebă Iris, când se apropiará.

Kira zâmbi, mângâindu-şi câinii pe cap.

- Sunt nişte căţei foarte bine-crescuti.

Bennett râse.

- Da! Benny nu a furat decât un singur fursec cu unt de arahide de pe taraba lui Annie.

- A fost o neînţelegere, spuse Kira. Şi l-am plătit.

- Pot să mângâi căţeii? întrebă Olive, cu ochii mari.

Elizabeth, câinele cel mai mare al lui Bennett, era cam de aceeaşi înălţime cu fetita.

- Sigur, zise Kira, lăsându-se pe vine ca să fie la acelaşi nivel cu Olive. îi place când o scarpini aici.

îi demonstră scărpinând locul dintre urechile câinelui şi Olive făcu la fel şi se lumină la fată

când Elizabeth se trase mai aproape de ea.

Iris zâmbi şi ridică privirea ca să se uite la Archer, dar se părea că îl pierduseră.

- Voiam să vi-l prezint pe Archer, spuse ea. Dar nu ştiu unde s-a dus.

Bennett râse.

- Cum merg lucrurile la slujba cea nouă?

Iris ridică din umeri.

- Bine.

- Oh, şi cum e să trăieşti cu un maestru bucătar? întrebă Kira, ridicându-se la loc în picioare, cu un zâmbet încărcat de subînţelesuri.

- Tot bine.

Bine în sensul că petrecea mult timp gândindu-se la cât de *bine* era.

Zâmbetul Kirei se adânci.

Din fericire însă, Olive se mutase

acum la Benny, care îi lingea toată faţa, şi chicotelile ei încântate îi distraseră atentia Kirei.
- Oh, te place! spuse ea şi o încântare de nedescris se citi pe faţa lui Olive.
- Probabil are gust de sirop de arţar, zise Iris, râzând.
- Ei bine, aşa-i câştigi inima lui Benny.
- Iris, ne putem lua un câine?
- Asta trebuie să-l întrebi pe tatăl tău.
- Unde e? întrebă Olive. Trebuie să-l întreb chiar acum.
Kira râse.
- îmi place de tine, puştoaico!
- Rămânem noi aici, cu Olive, şi tu poţi să te duci să-l cauţi, spuse Bennett.
Zâmbetul lui nu tocmai inocent părea a da de înţeles că ştia că ultimul lucru pe care ar fi trebuit să îl facă Iris ar fi fost să petreacă timp singură cu şeful ei cel sexy. începea să se integreze cam *prea* bine în orăşelul ăsta. Şi Kira la fel.
- Da! întrerupse Olive orice răspuns ar fi putut să dea Iris. Eu o să rămân cu câinii, tu du- te şi găseşte-l pe tata şi apoi îl întrebăm.
Iris se uită la de la Bennett la Kira, le văzu zâmbetele viclene şi capitulă oftând.
- Bine, mă duc să-l caut. Nu durează

mult.
- Distracţie plăcută! spuse Kira, facându-i cu ochiul.
- Să n-o scăpaţi din ochi! zise Iris, ignorând comentariul. Pleacă aiurea.
- Dacă-ţi închipui că acest copil o să părăsească de bunăvoie câinii, eşti nebună. Dar o să fim foarte atenţi. îţi promit!

Kira îşi puse o mână în dreptul inimii ca într- un jurământ solemn şi Iris o privi lung, apoi se duse să îl caute pe Archer.

Nu îi fu greu să îl găsească. Era înconjurat de cel puţin şapte septuagenare şi jumătate dintre membrele clubului de lectură.
- Şi unul dintre ai mei a mers în somn, îi spunea Marissa când Iris se apropie. Mititelul ajungea mereu în cele mai ciudate locuri. într-o dimineaţă, l-am găsit în căsuţa din copac din grădină.

Râse ca şi cum ar fi fost deosebit de amuzant, dar Archer părea îngrozit.
- Afară? întrebă el, cu voce sugrumată.
- Nu-ţi face griji, o să-i treacă până la urmă, când o să mai crească.
- Mda, e foarte... liniştitor.
- Ai gustat pastele la cuptor pe care vi le-am adus săptămâna trecută? întrebă Carol, împingându-şi cu cotul

prietena ca să o dea laoparte şi să vină mai aproape de Archer.

Iris abia îşi stăpâni râsul.

- Mi-ar plăcea tare mult să aflu părerea unui maestru bucătar.

- îţi ies mereu cam prea uscate, dacă mă- ntrebi pe mine, mormăi Estelle.

Şi râsul scăpă de această dată printre buzele lui Iris.

- Hmm... făcu Archer, neştiind ce să spună.

Iris ştia cu certitudine că cea mai mare parte din mâncarea pe care o aduseseră doamnele bine intenţionate din oraş era încă în congelator. Uşurarea inundă chipul lui Archer când o văzu, ca şi cum ar fi ştiut că avea să îl salveze de la a le explica faptul că nu erau decât trei persoane şi nu aveau cum să consume atât de multă mâncare. Şi că el era un snob culinar.

- Gata, doamnelor, l-aţi hărţuit destul pe băiatul nou din oraş! Haideţi, plecaţi acum!

- Oh, Iris, ne strici toată distracţia! chicoti Marissa.

- Ne vedem la curs, fetelor!

- Pa, scumpo!

Carol îi dădu un pupic scurt pe obraz, care fu urmat de alte îmbrăţişări şi bătăi pe umăr în timp ce doamnele îşi luau rămas-bun.

- Admiratoarele tale? întrebă Archer, când doamnele se îndepărtară.

- Doar câteva, sunt mult mai multe, spuse Iris, zâmbind.
- Unde e Olive?
- A rămas cu Kira şi Bennett şi câinii lor. Oh, şi pregăteşte-te, pentru că vrea şi ea unul.
- Oh, Doamne! Ar trebui să-i iau un câine?

Panica era evidentă în vocea lui.

Iris clătină din cap, râzând.

- Nu *trebuie* să-i iei un câine.
- Oh, bine. Nu cred că ne putem descurca şi cu un câine.

Iris ignoră forma de plural, nici măcar nu era

sigură că fusese inclusă el, ii începu scotocească sacos de pe umărul lui prin Archer. a

- Ce-ai luat?
- în principal, ierbur aromatice nişte salată, rucola...
- Totul e verde.
- E abia început de primăvară.

Iris se încruntă.

- Vino cu mine!

îşi trecu braţul printr-al lui şi îl târî prin mulţime.

- Bună, Annie! Bună, George! spuse ea când ajunseră la taraba cu produse de panificaţie şi patiserie. Aceasta, continuă ea, întorcându-se spre Archer, este cea mai bună tarabă din piaţă. Şi produsele astea sunt mereu în sezon.

Archer zâmbi şi gropiţa îi apăru în

obraz, iar Iris trebui să întoarcă privirea ca nu care cumva să facă un gest nepotrivit aici, în mijlocul oraşului, ce de pildă să îi lingă faţa şefului ei.

- Bună, Iris! Bună, Archer! Ce să vă dau? întrebă Annie.

Iris scutură din cap ca să îşi alunge din minte gândurile necuviincioase şi îşi întoarse atenţia spre masa plină de bunătăţi.

Fursecuri, biscuiţi, turtă dulce, prăjiturele cu glazură de zahăr în formă de iepuraşi şi puişori, gogoşi cu ciocolată şi pandişpan cu cremă de lămâie, toate aliniate frumos în faţa lor.

- Vrem două felii de pandişpan şi... Se întoarse spre Archer. Ce crezi că i-ar plăcea lui Olive?

Pe chipul lui apăru o expresie de concentrare în timp ce se gândea la ce i-ar putea plăcea lui Olive şi toată această grijă îi topi inima lui Iris. Era atât de atent când venea vorba despre copilul lui.

- Fursecul în formă de iepuraş.

- Excelente alegeri, spuse Annie, punând totul într-o pungă şi luând cârdul pe care Iris îl întinsese ca să plătească. îţi place târgul nostru? îl întrebă pe Archer.

- Chiar da.

Annie râse.

- Nu-i cazul să fii atât de surprins.

Archer zâmbi.

- îmi pare rău! N-am vrut să fiu nesuferit.

- Se mai întâmplă uneori, termină Iris în locul lui, bătându-l pe braţ. Mulţumim, Annie! strigă ea, trăgându-l pe Archer către următoarea oprire. încă ceva, înainte să ne întoarcem la Olive.

îşi ţinea braţul trecut printr-al lui şi îi atingea bicepsul cu mâna. Era plăcut să se plimbe aşa cu el. Era plăcut că ieşiseră din casă.

Nu că ar fi putut fi altceva decât o plimbare prietenească până la târg, dar avea voie să se simtă bine cu braţul lui Archer sub al ei şi cu şoldurile atingându-li-se din când în când. Păi, nu? Sigur că da.

Singurul pericol era că ziua aceasta frumoasă în aer liber risca să o facă să îşi dorească şi altele la fel.

- Am ajuns!

Se opriră la taraba cu flori.

- O mulţime de culori!

Ridică privirea spre el şi zâmbetul cu care îi răspunse îi făcu stomacul să i se strângă şi îi încălzi obrajii.

- Frumos, spuse el fără să îşi ia ochii de la faţa ei şi, la naiba, era tare chipeş aşa, scăldat în lumina zilei.

Atât aer proaspăt începea să o ameţească.

Lupita, care era azi la tarabă, îşi

drese vocea şi Iris îşi dezlipi cu greu privirea de la chipul lui Archer.

- Hei, Lu!
- Bună, Iris!

Lupita se uită de la Iris la Archer, cu o expresie grăitoare, dar Iris nu putea face faţă azi încă unei femei care visa cu ochii deschişi.

- Un buchet de lalele galbene şi unul de lalele roz, te rog! spuse Iris, înainte ca femeia să apuce să îi pună vreo întrebare despre Archer, sau despre Olive, sau despre condiţiile în care locuiau, sau despre istoricul familial al lui Archer.
- Poftim!

Lupita îi întinse lui Iris două buchete învelite în hârtie maro şi Archer întinse de data asta cârdul înainte să apuce Iris să o facă.

- Mulţumesc, Lu! Ne vedem marţi, la atelierul de coroniţe de primăvară! spuse Iris, înainte să se îndepărteze. Când erau la câţiva paşi distanţă, îi spuse lui Archer: N-am încercat să te fac să- mi cumperi flori.

Intenţionase să o spună ca pe o glumă, dar îl surprinse privind-o din nou intens.

- Nu mă deranjează să-ţi cumpăr flori.
- într-un mod strict profesional, desigur, zise ea, nereuşind să îşi stăpânească pe deplin zâmbetul.

- Desigur, spuse Archer, zâmbind la rândul lui pieziş.

îşi coborâse gura spre urechea ei şi îi simţea cuvintele ca pe o mângâiere pe obraz. Mâna lui îi alunecă pe mijlocul spatelui, conducând-o prin mulţime. Presiunea degetelor lui pe trupul ei îi trimitea scântei pe şira spinării.

Dar, mai puternic decât senzaţia pe care i-o provoca mâna caldă a lui Archer, era sentimentul că întregul oraş îi privea. Şi Iris cunoştea bine oraşul ăsta. Ştia cum gândeau şi cum vorbeau oamenii de aici. Şi, dacă ar fi bănuit că se petrecea ceva nepotrivit între ea şi Archer, ce consecinţe ar fi avut asta în deciderea custodiei?

Oraşul ar fi fost probabil încântat dacă ei doi ar fi fost în mod oficial împreună, dar Archer nu putea fi văzut ca un bărbat care avea aventuri în dreapta şi în stânga. Ce fel de mediu ar fi fost ăsta pentru o fetiţă? Nu conta că era fix mediul în care crescuse Iris şi că ea ajunsese bine-mersi, chiar dacă avea ceva probleme când venea vorba despre ataşament.

Dar asta nu conta. Archer trebuia să fie văzut ca un tată responsabil, aşa cum şi era.

Iar ea nu putea strica asta.

- Ar trebui să mergem la Olive, spuse ea, cotind brusc la dreapta după ultima tarabă şi îndreptându-se spre peluza cu

iarbă unde le văzuse ultima oară pe Olive şi Kira.

Mâna lui Archer îi părăsi spatele şi Iris refuză să se simtă întristată de absenta ei. Putea să flirteze cu Archer în intimitatea casei lui, însă aici trebuia să aibă grijă.

Trebuia să aibă grijă când venea vorba despre bărbatul ăsta atent şi despre fetiţa lui. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să cauzeze probleme vreunuia din ei.

CAPITOLUL 16

- Am o idee grozavă! anunţă Iris, păşind în bucătărie.

Avusese un curs de yoga în seara asta, aşa că Archer nu o văzuse la cină. Evenimentul fusese tăcut şi tensionat, dar Olive mâncase două porţii de paste cu mult unt şi parmezan pe deasupra, aşa că Archer nu insistase să mai şi vorbească.

> >

Pas cu pas.

- Oh? întrebă el.

- O întâlnire orăşenească! spuse ea triumfător, ca şi cum Archer ar fi trebuit să înţeleagă ceva din asta.

- Ce-i cu ea?

- Oh, aşa-i, uitasem că eşti din afară,

spuse ea, cu un zâmbet uşor ironic. în Dream Harbor au
>
loc întâlniri orăşeneşti la fiecare două
> >
săptămâni, în care oamenii pot aduce în discuţie chestiuni ce privesc oraşul.

- Bine...

Iris pufai frustrată şi Archer încercă să nu observe cât era de drăguţă atunci când era entuziasmată. Dar era imposibil. Era adorabilă, îi fusese cu neputinţă să nu observe cu o zi în urmă, când îl plimbase prin târgul de primăvară, şi îi era la fel de imposibil acum, când se cocoţă pe scaunul ei obişnuit, cu ochii scânteindu-i de entuziasm.

- Mă gândeam să mergem să întrebăm dacă are cineva idee cum era reteta de clătite.

Archer îşi şterse mâinile pe prosopul care îi atârna pe umăr şi îşi strânse braţele la piept. Nu stătea aşa doar pentru a vedea cum privirea lui Iris aluneca pe bicepşii lui. Pur şi simplu se simţea confortabil. Şi, dacă Iris îi observa braţele, ei bine, nu era vina lui.

- Stai să văd dacă înţeleg bine! spuse el. Vrei să încerc să ajung la un consens pentru reţeta de clătite?

- Am auzit că ai pus seminţe de mac în clătite săptămâna trecută, Archer,

zise ea, ridicând acuzator dintr-o sprânceană.

-Da.

- Oamenilor nu le-a plăcut.

- Ştiu.

- Bun! Eu cred că ar putea fi o metodă bună de a obţine mai multe idei pe care să le încerci.

- Nu sunt de aceeaşi părere.

Mutra lui Iris se pleoşti şi lui Archer îi venea să îşi tragă palme, dar nu ar fi trebuit să fie pe lista lui de priorităţi să îi facă pe plac lui Iris. Priorităţile lui erau să ţină localul pe linia de plutire şi pe Olive în viaţă. Nu să îşi facă bona să zâmbească.

- E localul meu acum şi eu mă ocup de meniu. Fac aşa cum cred că e mai bine.

Era ceva nou în privirea ei când ridică din nou ochii spre el, ceva ce nu mai văzuse până atunci. Părea... enervată.

- Cum este? întrebă ea, pe un ton uşor dispreţuitor.

- Ce anume?

- Să fii atât de plin de tine, să crezi că ştii ce e mai bine în orice situaţie.

- Dar nu...

- Nu, chiar sunt curioasă, pentru că eu nu m- am simtit niciodată aşa. Nu am ştiut pur şi simplu ce voiam să fiu sau ce voiam să fac şi m- am lăsat purtată de val, dar tu... Din nou,

pufnetul dispreţuitor. Tu ştii exact ce vrei să faci. Tu eşti un maestru bucătar, mare şi important, tu eşti expert, aşa că...

- Nu sunt, zise el, cu voce ascuţită, întrerupând-o în mijlocul discursului. Nu *mai* sunt! Pe toţi dracii, abia reuşesc să mă ţin pe linia de plutire, Iris!

îi susţinu privirea şi ochii ei verzi păreau să îi vadă toate temerile şi toată nesiguranţa. Ridică bărbia.

- Eu am trăit aici întreaga mea viaţă, spuse ea. Şi s-au schimbat multe, pentru că aşa se întâmplă întotdeauna, dar clătitele alea erau mereu la fel. Există un sentiment de confort în asta, Archer. Oamenilor le place. Au nevoie de el. Eu am nevoie de el.

- Serios?

Ridică din umeri, ca şi cum îl lăsase să vadă mai mult decât intenţionase atunci când
începuse conversaţia.

- Localul lui Gladys e unul dintre puţinele locuri din oraş de care cei în vârstă îşi mai amintesc de pe vremea când erau copii. E important pentru ei, aşa că e important şi pentru mine.

- Nu cred că e adevărat.

-Ce?

- Că nu ştii ce vrei să faci în viaţă, că nu ai încredere în tine. Iris, eşti fantastică în ceea ce faci! în tot ce faci!

încă nu o văzuse să îi fie greu cu ceva. Din punctul lui de vedere, Iris plutea cu lejeritate peste orice situaţie. Plutea, şi dansa, şi râdea, şi facea ca viata tuturor să fie *mai bună.* îi făcea lui viata mai bună. Chiar şi atunci când simţea că

> > > totul se prăbuşea în jur.

- Neah! făcu ea, scuturând din cap. Ştii cum se spune, cine se pricepe puţin la toate nu se pricepe, de fapt, la nimic. Sau ceva de genul ăsta.
- Nimeni nu se pricepe complet la ceva. Uită- te la mine! Nu sunt în stare să fac nişte clătite.

Arătă spre dezastrul de pe blatul de bucătărie – voia să îl ierte, voia să îl vadă aşa cum era.

Iris se îmbună şi îi adresă un zâmbet slab în timp ce lumina blândă din bucătărie se reflecta în părul ei auriu. Şi era atât de... tentantă.

- De unde ai asta? întrebă ea.

Privirea ei coborâse şi arăta acum spre o cicatrice de pe braţul lui, una lungă, care i se întindea pe tot antebraţul, până deasupra încheieturii.

- De la cuptor.

Se mişcase prea repede, dorindu-şi cu disperare să îşi dovedească valoarea în faţa profesorului său, şi atinsese cu braţul grătarul încins din cuptor în clipa în care scosese o tavă de croasante. Ca şi cum nu ar fi fost

suficient, croasantele îi ieşiseră oribil şi profesorul le scuipase pur şi simplu în faţa întregii clase. Archer nu mai dormise toată săptămâna. Mâncase şi respirase croasante, făcuse tavă după tavă, până când îi ieşiseră perfect. Pentru că Archer nu dădea greş.

Cel puţin nu în fosta lui viaţă.

Acum, se simţea epuizat şi numai gândindu-se la asta.

- Şi asta?

Degetul ei se opri deasupra braţului, arătând spre altă cicatrice.

- O tigaie de fontă.

- Şi asta?

îşi trecu un singur deget peste cicatricea din interiorul încheieturii şi Archer simţi scântei pe toată pielea. Se uita iar la el, cu capul lăsat pe-o parte, cu ochii curioşi.

Şi, dintr-odată, fosta lui viaţă nu mai exista.

Singurul lucru real era bucătăria asta. Bucătăria asta şi vârful degetului lui Iris mângâindu-i braţul şi făcându-i părul să i se ridice.

Voia să o ducă în pat.

Voia să o învelească.

Voia să...

- Sticlă spartă, zise el, cu voce sugrumată, gândindu-se la tot ce voia să îi facă – la tot ce *nu putea* să îi facă.

Erau prea multe lucruri pe care nu le putea face acum. îi venea să geamă de

frustrare.

- Nu ştiam că e atât de periculos să găteşti.

Degetul ei era încă pe el, plimbându-se în sus şi în jos peste cicatrice.

- Atmosfera poate fi intensă în bucătăriile din marile restaurante, mârâi el, făcând eforturi să nu îşi piardă controlul. Multe chestii care se mişcă repede. Adaugă la asta căldura şi obiectele ascuţite şi, da, poate fi periculos uneori.

Iris îşi retrase mâna şi Archer îşi muscă limba ca să înăbuşe suspinul zdruncinător pe care îl simţea ridicându-i-se în piept. Ştiuse că era o idee proastă să o angajeze pe Iris ca bonă. Ştiuse că era atras de ea. Ştiuse cât de periculos era să locuiască sub acelaşi acoperiş cu o femeie singură – pentru amândoi.

Dar era mult mai rău decât îşi imaginase.

Dacă Iris se mai uita aşa la el şi îl atingea în felul ăsta...

Ce avea să facă?

Nu mai fumase de când se mutase aici, dar, dintr-odată, îşi dori să nu fi renunţat.

- Ce retetă încerci în seara asta?

Archer clipi. Clătite. Ea vorbea despre clătite în timp ce el îşi imagina cum ar fi fost să o ducă în pat.

- Cu lapte bătut.

- Bun!

Şterse cu degetul marginea vasului şi îl ridică apoi la gură. Archer o prinse de încheietură.

-Hei!

- Ce faci? o întrebă, aplecându-se spre ea.

Ce făcea *el?* De ce o atingea? De ce se apleca peste blat, înspre ea? De ce îi era întreaga atenţie concentrată pe gura ei apetisantă? în mod clar îşi pierduse minţile, dar îl ademenea cu ochii ăia afurisiţi şi cu zâmbetul poznaş. Se întorsese şi voia să rămână acolo. Nu îi plăcea că o supărase, că cedase în fata tendinţelor lui de ticălos înfumurat. îşi dăduse seama că nu voia să mai fie aşa. Cel puţin nu în faţa lui Iris.

- Ling aluatul?

Cuvântul îi stârni un foc prin vene şi un milion de lucruri necuviincioase îi trecură prin minte.

- Nu-i bine să mănânci aluat crud.

încă îi ţinea încheietura şi îi simţea pulsul sub degete. îşi trecu limba peste buza de jos şi Archer abia îşi stăpâni un geamăt.

- Am vrut doar să gust.

Aluatul i se scurgea de pe deget.

- Probabil ar trebui să gust eu primul. Să mă asigur că e bun.

Vocea lui era joasă şi răguşită, şi

stăteau mult prea aproape unul de celălalt, şi pulsul lui Iris se accelerase, şi era o idee proastă, şi... peste mintea lui Archer se aşeză o ceaţă în clipa în care îi prinse degetul între buze şi linse aluatul de pe el. îşi trecu limba peste toată lungimea acelui deget care tocmai îi tatonase pielea, zgâriindu-i vârful cu dinţii înainte să îi dea drumul cu un pocnet surd.

Iris mări ochii, dar nu îşi trase mâna. în schimb, un geamăt micuţ îi scăpă printre buze. Oh, Doamne! Ar fi vrut să o urce pe blat şi să o lingă toată. Gândul îl izbi cu putere. Era o nevoie viscerală, i-o cerea fiecare parte a trupului.

Nu conta că mintea îi urla să se oprească. Să se întoarcă şi să găsească linia pe care nu trebuia să o încalce.

Nu mai auzea acea voce.

Nu mai auzea decât respiraţia întretăiată a lui Iris, amestecându-se cu a lui, ca şi cum ar fi alergat amândoi ca să ajungă acolo. O trase mai aproape, cuprinzându-i talia cu braţul, încă simţind gustul aluatului pe limbă.

Privirea ei alunecă pe gura lui şi rămase acolo, îşi trecu limba peste buze, ca şi cum s-ar fi gândit ce ar fi vrut să facă cu ale lui.

- Archer!

îi rostise numele ca pe o rugăminte.

- Spune-mi să mă opresc! aproape o imploră el.

Dacă i-ar fi cerut, s-ar fi oprit. S-ar fi tras în spate şi ar fi putut să pretindă că nu se întâmplase nimic, că nu îi gustase pielea.

- Spune-mi să mă opresc, Iris, şi întoarce-te în camera ta!

încă un scâncet.

Era suficient de aproape acum încât să îşi treacă nasul peste pielea moale a obrazului ei. Avea să o sărute. Avea să o sărute pe bonă şi să distrugă absolut totul, dar nu se putea opri, nu se putea dezlipi de ea. Nu voia.

Până când auzi undeva în depărtare... nişte clopoţei de Crăciun?

-Ce...

Vocea lui Iris părea pierdută, venind parcă dintr-un vis. îşi întorsese fata de la el şi el o voia înapoi, dar Iris se trăgea de lângă el şi sărea de pe scaunul înalt şi se îndrepta spre uşă.

Spre uşa din faţă pe care, din nou, Olive voia să iasă în somn, făcând clopoţeii să sune cu fiecare încercare.

Dumnezeule!

Lăsă aerul să îi iasă cu zgomot din plămâni, lăsă bucătăria şi livingul să năvălească înapoi în realitate, se scutură ca să scape de senzaţia trupului lui Iris sub mâinile lui.

Aproape o sărutase.

Aproape stricase totul.

- Haide, puştoaico! şopti Iris, împingând-o pe Olive pe lângă el şi apoi pe hol. Să mergem în pat!

O lăsă pe ea să o învelească pe Olive. Aşteptă în bucătărie.

Iris nu se întoarse.

CAPITOLUL 17

Câteva zile mai târziu, Iris stătea la masa micuţă din bucătăria lui Hazel, sorbind dintr-o cană de ceai.

- Şi nu-şi aminteşte nimic? întrebă Hazel, întorcând capul spre Olive, care juca table cu Noah pe măsuţa de cafea.

Nepoatele lui Noah, Cece şi Ivy, erau întinse pe covor lângă ei şi colorau de zor ceva. Hazel avusese ideea genială de a crea cărţi de colorat cu tema Dovleac cu Scorţişoară, pe care să le vândă turiştilor, dar le plăceau foarte mult şi localnicilor. Iris cumpărase şi ea una şi îi trimisese una şi mamei ei, cadou de Crăciun. Stocul se epuizase de două ori luna asta. Fetele lucrau momentan la o reprezentare extrem de creativă a cafenelei Dovleac cu Scorţişoară, cu tot cu dovleci mov şi un Casper roz la fereastră.

Căsuţa lui Hazel era împărţită cam în

acelaşi fel ca a lui Archer, doar că bucătăria ei avea un perete care o separa de living şi Hazel acaparase un colţ din sufragerie în care pusese o masă mare. De unde era, Iris o văzu pe Olive sărind peste trei dintre piesele lui Noah. Fetiţa zâmbi triumfător şi Noah scoase un geamăt.

- Nu. Am întrebat-o şi s-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

- Hmm.

Hazel se încruntă şi mai luă o sorbitură de ceai.

- în orice caz, m-am gândit că, dacă venim în vizită în timpul zilei, poate o să înceteze să mai încerce să evadeze noaptea.

- Merită încercat, zise Hazel. Şi e un moment perfect, dacă tot le avem pe Ivy şi Cece peste weekend.

- Da, ne place de Olive! strigă Ivy de pe covorul din sufragerie şi Olive îi răspunse cu un zâmbet timid.

Fetele abia se cunoscuseră cu o oră în urmă, dar verişoarele nu aveau nimic împotrivă să o lase pe Olive să se joace şi ea cu unchiul lor preferat. îşi făcuseră deja patru brăţări de prietenie.

- Da, şi nouă ne place de Olive, spuse Hazel.

- Tu şi Cate aţi fost apropiate? întrebă Iris.

- Nu foarte. Dar venea mereu cu

Olive la librărie.

Iris se surprinse dorindu-şi să o fi cunoscut mai bine pe Cate. Poate i-ar fi fost mai uşor să o ajute pe Olive să treacă prin toate astea. Deşi Dr. Bloomfield, terapeuta lui Olive, o asigurase că la această vârstă copiii sunt foarte adaptabili, Iris nu îşi putea imagina cum ar fi fost să îşi piardă atât de mică mama. Nici măcar acum, că veni vorba.

- Noah, spune-mi, te rog, că o laşi să câştige! zise Iris, scuturând din cap ca să alunge gândurile melancolice.

Dacă fetiţa asta încă găsea puterea să râdă de jocul catastrofal al lui Noah, putea s-o facă şi ea.

- Aş vrea să fie aşa, spuse el. Dar mă omoară.

- Olive e cea mai tare la table, spuse Cece, venind lângă măsuţa de cafea.

- Da, cea mai *tare* la table, repetă Ivy şi verişoara ei îi aruncă o privire care spunea că nu îi plăcea să fie imitată, dar că îngăduia de data asta de dragul noii lor prietene.

- Bravo ţie, Olive! spuse Hazel. Fii fără milă!

- Mulţumesc, iubito!

Hazel rânji spre Noah şi acesta îi răspunse facându-i cu ochiul.

- Ce se mai aude cu excursia aia despre care vorbeaţi? întrebă Iris.

- Eu încă nu mă simt cu inima

împăcată să las magazinul, dar Noah aproape m-a convins să mergem.

- Cu siguranţă o să mergem, strigă Noah şi Hazel îşi dădu ochii peste cap.

- Mai vedem.

Iris zâmbi. înţelegea de ce încerca Olive mereu să vină aici. Era plăcut. Era un cămin, unde trăiau nişte oameni care se iubeau. Se simţea. Casa lui Archer încă mirosea a vopsea proaspătă şi a mobilă de la Ikea.

- Hei, Olive! o strigă Iris – îi venise o idee. Care-i culoarea ta preferată?

- Galben, răspunse fetiţa fără nici o ezitare.

Dacă Iris ar fi avut încrederea unui copil de grădiniţă care îşi declară preferinţa pentru o culoare, ar fi fost aranjată pe viaţă.

- Ar trebui să îţi zugrăvim camera.

Capul lui Olive se întoarse atât de repede spre ea, încât Iris îşi aminti iar de faza cu strigoiul.

- Serios? S-o facem galbenă?

Iris ridică din umeri.

- Sigur.

- Iei!

Olive se ridică şi începu să danseze şi celelalte două fete i se alăturară scandând „Galben! Galben!” şi jocul de table fu uitat.

- N-ar trebui să discuţi cu Archer? întrebă Hazel, privindu-l cu o expresie amuzată pe Noah, care începuse să

danseze cu fetele.
- Probabil. Dar nu cred că o să-l deranjeze.

De fapt, nu avea nici cea mai vagă idee, dar, după ce Archer îi linsese degetul, îl evitase. Nu prea avea chef nici acum să deschidă subiectul redecorării. Nu după ce fusese la un pas să îşi toarne tot castronul cu aluat în cap şi să îl lase să termine treaba.

Părea mai înţelept să păstreze distanţa.

- Ce părere aveţi despre persoanele care se culcă cu şefii lor? bolborosi ea, iar Noah înţepeni în mijlocul dansului.
- Hei, fetelor! spuse el, cam prea tare. Ce-ar fi să mutăm petrecerea asta afară?
- Da! strigară toate trei.

Ieşi după fetele care năvăliseră afară pe uşă, adresându-i din mers lui Iris un zâmbet amuzat.

Hazel se răsuci cu faţa spre ea, cu sprâncenele ridicate.

- Ce se petrece aici, Iris?

Iris oftă, cu tot patosul pe care îl simţea în clipa de faţă.

- Aproape m-a sărutat.
- Poftim?!

Hazel părea în stare să îl omoare.

- Aşa ceva este inadmisibil. Complet deplasat.
- Hazel...
- Cum a îndrăznit? Nu-şi dă seama că

el are toată puterea în situaţia asta?
- Hazel...
- Zău aşa, să profiţi de cineva în felul ăsta?
- Hazel!

Prietena ei clipi, surprinsă.

-Ce?
- Mi-am dorit foarte mult să o facă.
- Oh. Ochii i se măriră în spatele ochelarilor. Ha!
- Da, ştiu.
- Şi ce-o să faci acum?

Iris gemu.

- Nu ştiu! Vreau să spun, obiectiv vorbind, ştiu că e o idee foarte proastă. Am nevoie de slujba asta şi a început să-mi placă şi de Olive şi nu vreau să-i afectez... procesul de vindecare. în plus, e grozav să am un loc în care să stau gratis. Am nişte bani în cont pentru prima dată în... Cred că pentru prima dată în viaţă.

Hazel încuviinţă din cap.

- Bun, foarte bine. Cred că ăsta e răspunsul tău.

Dar lui Iris nu îi plăcea deloc răspunsul ăsta.

- Pe de altă parte, începu ea şi Hazel închise ochii şi oftă. Ascultă-mă numai! Pe de altă parte, e foarte, foarte sexy!

Mda, nu prea părea cel mai solid argument.

- Iris, există mulţi bărbaţi sexy pe

lume. Du-te şi găseşte-ţi altul!

Iris gemu din nou. Nu voia alt bărbat sexy şi poate că asta ar fi trebuit să o alarmeze mai mult decât orice altceva, dar începuse misiunea de a o convinge pe Hazel că era o idee bună, ca şi cum Hazel ar fi fost cea responsabilă şi, cu permisiunea ei, Iris putea face sex cu bucătarul sexy fără să se simtă vinovată.

- Nu-i doar asta!

Era totodată dedicat, perseverent şi sexy şi braţele lui îi bântuiau visele şi... se abătea de la subiect. Venise aici după fata lui. Era onorabil şi dulce, când voia să fie, şi talentat, atât de uluitor de talentat! Hazel nu auzise cât de sexy putea fi competenţa? Iris simţise cum o treceau toate năduşelile când îl privise tăind legumele.

- E o tensiune între noi, spuse ea, în loc să enumere calităţile lui Archer. Poate că ar fi mai bine să o eliminăm?

Şi nimeni nu trebuia să ştie. Cu excepţia lui Hazel, se părea.

Hazel o privi peste marginea cănii, ca şi cum Iris ar fi fost cea mai tolomacă persoană de pe planetă. Şi era posibil chiar să fie.

- Chiar crezi că asta a tinut vreodată în toată istoria omenirii? întrebă Hazel. Când i-a fost cuiva vreodată mai uşor să termine o relaţie după ce a făcut

sex?
- Când a fost foarte nasol? sugeră Iris.
- Deci vrei să faci sex cu Archer pentru că bănuieşti că o să fie foarte nasol şi o să poţi să depăşeşti situaţia şi să lucrezi mai departe pentru el fără nici o problemă?
Afurisită fie Hazel cu argumentele ei logice! Iris ar fi trebuit să încerce discuţia asta cu altcineva. Unde era Kira azi? Ea facea tot timpul alegeri îndoielnice.
- Nu, recunoscu Iris. Nu cred că o să fie deloc nasol.
îşi amintea senzaţia pe care i-o provocaseră buzele lui Archer pe degetul ei, cu atâta intensitate de parcă s-ar fi întâmplat acum. Nu, nu ar fi fost rău deloc. Dacă buzele lui o făcuseră să se simtă aşa doar atingându-i degetul, îşi putea imagina cum ar fi fost să...
- Bun, cred că ar trebui să scoţi sexul din ecuaţie.
Depinde de ecuaţie...
Iris clătină din cap.
- Da. Desigur. Ai dreptate sută la sută.
Nu era proastă. Ştia ce facea de fiecare dată când se furişa afară din camera ei ca să stea de vorbă cu el în lumina difuză a bucătăriei, ca să îi privească braţele, ca să flirteze cu el,

când îşi lăsa tricoul să îi alunece de pe umăr şi se fâţâia prin faţa lui în pantalonaşii minusculi. îi dărâmase sistemul defensiv

Şi tot ce încerca Archer era să îşi demonstreze sie însuşi, fiicei lui şi întregului oraş că era potrivit să fie tată. Şi probabil nu ar fi dat deloc bine dacă s-ar fi lăsat sedus de bonă.

Dumnezeule, era îngrozitoare!

Noah şi fetele veniră în fugă înapoi în casă.

- E sigur? întrebă el, scuturându-şi apă din păr. A început să plouă.

Luă un prosop din dulapul de pe hol şi îl aruncă în capul lui Olive, care chicoti de dedesubt.

- E sigur, spuse Iris, iar Hazel ridică dintr-o sprânceană. Ai dreptate. O să am grijă ca relaţia noastră să fie strict profesională de aici înainte.

Hazel încă părea sceptică şi Iris încă *se simţea* sceptică, dar era hotărâtă acum. Nu avea să mai flirteze cu şeful. Nu avea să îl mai privească printre gene şi nu avea să îi mai zâmbească insinuant. Nu. Strict profesional.

Ha! Nimeni nu o numise vreodată pe Iris *profesionistă,* dar putea s-o facă. Se ridică şi se duse să o ajute pe Olive să se usuce. îi frecă părul cu prosopul, delectându-se cu chicotelile care se auzeau de dedesubt. Dacă o dădea în

bară cu Archer, cu siguranţă trebuia să plece. Şi, în mod ciudat, nu voia să o părăsească pe fetiţa lui. Nu voia să se gândească la cum s-ar fi simţit Olive dacă ea ar fi plecat.

Nu că ar fi avut impresia că Olive o plăcea prea mult, dar o tolera. Vorbea cu ea şi din când în când chiar mânca ce îi dădea Iris şi, sincer, asta părea mult în clipa de faţă. Nu voia să şi-o imagineze pe Olive fiind nevoită să se adapteze din nou cu o altă persoană adultă în viaţa ei. Nu încă.

- Te-ai uscat? întrebă ea, ridicând prosopul.

Părul lui Olive era zburlit tot în jurul capului. Cece şi Ivy se învârteau cu prosoapele încă pe cap, pretinzând că erau fantome sau zombi. Nu era clar. Olive râse de ele, apoi se întoarse spre Iris.

- Putem să mâncăm îngheţată la cină? întrebă ea.

- Nu întinde coarda, puştoaico! Trebuie să-i dăm tatălui tău vestea că o să rezugrăvim camera aia îngrozitoare!

Olive se încruntă.

- Oh, încetează! Tatăl tău găteşte bine. Poate c-o să te lase iar să-l ajuţi în seara asta.

Acest gând o mai înveseli pe Olive.

- Poftim, luaţi o umbrelă! zise Hazel, venind la uşă, lângă ele. A început să toarne cu găleata.

- Mulţumesc! Şi mulţumesc pentru sfaturi.

- Oricând.

- Şi mulţumesc pentru jocul de table, Noah!

- Dar vreau să-mi iau revanşa! spuse el, prefacându-se că se uită urât la Olive.

Olive îi răspunse cu un zâmbet mulţumit de sine.

- O să văd dacă pot să aranjez ceva, spuse Iris, râzând. Dar numai în timpul zilei şi după ce ţi s- a spus că ai voie, da, Olive?

Iris se alese cu o privire chiorâşă pentru aceste vorbe, dar o ignoră şi o împinse pe Olive spre usă.

- Pa, Olive! strigară Ivy şi Cece.

- Pa, fetelor! strigă şi Iris, trăgând-o pe Olive sub umbrelă, de unde fetiţa le făcu cu mâna noilor ei prietene.

Era timpul să se ducă acasă şi să îl înfrunte pe Archer.

Şi să îşi aducă aminte că el era şeful ei.

CAPITOLUL 18

- De ce miroase a vopsea proaspătă aici?

Archer se opri consternat în pragul

uşii lui Olive, cu o încruntare pe faţă.

Oh, da! Iris uitase să îi spună că schimbau culoarea camerei. Strâmbă din nas.

- Facem doar o mică schimbare.

- O schimbare?

- Da! O să dorm la Iris în cameră în noaptea asta, până se usucă, îi spuse Olive peste umăr, în timp ce îşi mişca trafaletul micuţ în sus şi în jos pe perete.

Iris pregătise încăperea cât timp Olive fusese la şcoală şi zugrăviseră amândouă toată după- amiaza. Deşi Olive nu făcuse mare lucru cu trafaletul ei mititel şi lui Iris îi obosiseră braţele, îşi dădu laoparte cu braţul o şuviţă de păr de pe faţă, fiindcă degetele îi erau pline de vopsea. Nu lucra prea curat. Cea mai mare parte a salopetei şi 75% din piele erau împroşcate cu pete de un galben-deschis.

- Sper că e în regulă, spuse ea cu un zâmbet, parcă cerându-şi scuze.

Archer o privi chiorâş din uşă.

- Pot să vorbesc puţin cu tine?

Iris se uită la Olive şi micuţa doar ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că era pe cont propriu.

- Mersi mult, puştoaico! mormăi Iris.

îl urmă pe Archer pe coridor, apoi în bucătărie, pregătită să fie luată la rost

fiindcă nu discutase mai întâi cu el despre redecorarea camerei. Ar fi trebuit. Ştia asta. Dar era greu, ţinând cont că îl evita ca pe ciumă. O ciumă foarte sexy.

- Cred că-ţi datorez nişte scuze, spuse el.

Iris clipi.

-Da?

Ei bine, nu la asta se aşteptase.

- Da. în legătură cu seara trecută...

Oh, asta. La asta Iris făcuse mari eforturi să nu se mai gândească. La limba lui Archer pe pielea ei şi la energia lui intensă îndreptată spre ea, ca şi cum ar fi vrut să o urce pe blat şi să îşi folosească limba în tot felul de moduri interesante. Cu siguranţă nu se gândise la asta de dimineaţă, în timp ce făcuse duş.

Ar fi fost nepotrivit.

- N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. A fost... Eu am fost... Nu ştiu ce-a fost în capul meu. îmi cer scuze!

-Oh!

îşi trecu nervos o mână prin păr, ca şi cum ar fi fost furios pe el însuşi.

- Poate că totuşi nu merge treaba asta. Nu vreau să te fac să te simţi prost şi este evident că exact asta am făcut...

- Mă simt bine! Foarte bine. Sincer, nu este nevoie să-ti ceri scuze.

- Iris.

- Sunt bine.
- Iris, ţi-am lins degetul.

Oh, Doamne, de ce trebuia să o spună cu voce tare? Suna absolut murdar ieşind din gura lui severă.

- Sincer, n-a fost mare chestie. Sau nu trebuie să fie. Putem să uităm totul.

Suflă ca să îşi dea laoparte părul de pe faţă, dorindu-şi din tot sufletul să nu fi fost acoperită de vopsea galbenă în timpul acestei conversaţii.

Protestele ei nu reuşiseră decât să îi adâncească şi mai mult cuta de pe frunte.

- Ascultă, Archer, n-a fost doar vina ta. Simţi cum i se aprind obrajii. Nu avusese intenţia să discute pe faţă despre asta, dar se întâmpla. Şi eu am flirtat cu tine. A fost reciproc.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui, ca şi cum ar fi strâns din dinţi.

- Dar ai dreptate, continuă ea. Trebuie ca relaţia noastră să fie una strict profesională. Şi exact asta am de gând să fac. De acum înainte. Bine?

Chiar nu voia să fie dată afară. Nu acum. Nu când lucrurile începuseră să meargă bine cu Olive şi reuşise să pună nişte bănuţi deoparte şi chiar nu voia să îşi găsească alt loc în care să stea.

Archer se relaxă puţin, fără să îşi mute însă privirea intensă de la ochii ei. în cele din urmă, cedă.

- Bine, fie.

Iris scoase un oftat de uşurare.

- Super!
- Dar, Iris...

-Da?

- Trebuie să mă întrebi înainte să începi să-mi redecorezi casa.

- Da. Scuze!

Se înmuie şi mai mult şi fruntea i se netezi.

- Dar mă bucur că faci camera lui Olive mai primitoare pentru ea.

Iris zâmbi.

- Cu plăcere!

Archer încuviinţă din cap.

- Bun. O să fac un duş înainte de cină, dar poţi să rămâi la masă.

Zâmbetul ei se lărgi.

- Ce găteşti?

- Nimic sofisticat în seara asta. Salată franţuzească cu ou şi pâine proaspătă.

- Nimic sofisticat? Crede-mă, înainte să mă mut aici, mâneam cereale la cină de cinci ori pe săptămână.

Archer părea absolut îngrozit de această mărturisire şi Iris nu îşi putu stăpâni râsul.

- Cina e la şapte.

Intră în baie şi Iris cu siguranţă nu şi-l imagină scoţându-şi hainele ca să intre la duş.

Nu avea timp de asta. Avea un dormitor de zugrăvit.

- Nu ai terminat cât timp am lipsit eu? strigă ea, cu prefăcută uluire, când intră iar în camera lui Olive. Pentru ce te-am angajat?

Olive râse.

- Nu ajung până sus.

- Oh, aşa e. Eşti pitică. Iris o privi strâmbând din nas şi Olive râse iar. Am uitat.

- Sunt copil.

- Asta explică multe. îi ciufuli părul lui Olive. Haide! Poate terminăm înainte de cină. Tatăl tău ne face ceva bun.

Olive strâmbă din nas.

- Bun pentru tine sau pentru mine?

- Nu poţi supravieţui doar cu prăjiturele, puştoaico. Crede-mă! Am încercat.

- Hmf!

Olive nu mai zugrăvea. De fapt, nici măcar nu mai stătea în picioare.

- îţi pică vopsea în păr, spuse Iris.

- Nu-mi pasă.

Iris păşi peste ea.

- Cum vrei tu.

- Iris?

-Da?

- Mama poate să mă mai vadă?

Off! Clopoţeii de alarmă începură numaidecât să îi sune în minte. Nu era calificată pentru o astfel de conversaţie. Dar Olive se uita la ea cu ochi mari şi rotunzi şi încărcati de

tristete. O

tristeţe pe care un copil de cinci ani nu ar fi trebuit să o simtă. O facea pe Iris să vrea să o ia în braţe, să o înfăşoare într-o pătură moale şi să o ţină în siguranţă.

Oftă.

- Sincer, nu ştiu.
- Bunica spune că poate.
- Bunicile sunt foarte înţelepte, aşa că probabil are dreptate. Iris se aşeză pe folia de plastic, lângă Olive. Nu cred că oamenii pe care-i iubim ne părăsesc vreodată cu adevărat.
- *Deci poate* să mă vadă?

Nu părea momentul potrivit pentru noţiuni abstracte şi filosofice legate de ce se întâmplă cu oamenii după moarte. Unei fetiţe îi era dor de mama ei. Şi, în clipa asta, Iris ar fi spus absolut orice ca să o facă să se simtă mai bine.

- Da, poate să te vadă.

Olive zâmbi.

- Crezi că o să-i placă noua mea cameră?

Iris înghiţi nodul mare care i se ridicase în gât.

- Cred că o să-i placă foarte mult.

Olive îşi trecea o mână în sus şi în jos pe piciorul lui Iris şi tânăra se întrebă dacă era conştientă de gestul pe care îl făcea. Era pentru prima oară când Olive o atingea din proprie iniţiativă.

- Am avut o vecină care a murit când eram eu tânără, îi spuse Iris, gândindu-se la Josie şi la după-amiezile liniştite pe care le petreceau împreună. Nu putuse înţelege atunci cum de era posibil ca Josie să înceteze pur şi simplu să mai existe. Era încă acolo, în telenovelele ei preferate şi în sosul special de duminică. Iris refuza să accepte că *se dusese.* Dar ştiu că e cu mine când mănânc un anumit fel de mâncare sau când văd păsări colibri în grădină. Ii plăceau foarte mult păsările colibri.

Olive rămase tăcută mult timp, continuând să îşi mişte mânuţa peste cusătura salopetei lui Iris.

- Şi noi aveam grădină, spuse ea, după o vreme.

- Vrei să facem una nouă? Sunt sigură că mamei tale i-ar plăcea tare mult să ai iarăşi una.

Olive încuviinţă din cap şi privi în ochii lui Iris cu o expresie solemnă.

- Bun, atunci aşa facem, spuse Iris, încă străduindu-se să îndrepte conversaţia într-o direcţie care să nu o facă să plângă.

- Nu am mai avut un tată, spuse Olive, sărind de la un subiect la altul într-un mod despre care Iris aflase că era firesc la vârsta ei.

- Nici eu.

O fosnitură din hol îi atrase atenția lui Iris. Archer se oprise în uşa camerei lui Olive, după duş. Ridică întrebător din sprâncene spre cele două fete aşezate pe jos, dar Iris zâmbi ca să îi dea de înţeles că totul era în regulă. în mare parte.

Dar acum am unul, spuse Olive, observându-şi tatăl.

- Da, aşa e. Eşti norocoasă.
- Sunt?’
- Sigur că da! Tatăl tău a apărut exact când aveai nevoie de el. Asta-l face un tată bun.

Privirea ei alunecă spre Archer, spre faţa lui, spre zâmbetul care îi zvâcnea în colţurile gurii.

- Serios?
- Sigur! Nu vrei unul dintre taţii ăia care să nu apară. Crede-mă pe mine!

Olive se gândea la ce îi spusese Iris, cu năsucul încreţit şi guriţa strâmbată într-o parte.

- Dar unde a fost înainte?
- A fost...

Iris nu ştia ce anume voia Archer ca micuţa să ştie în legătură cu motivul pentru care nu fusese cu ea de la bun început.

- Ai fost o surpriză, spuse el, facându-le pe amândouă să tresară.

Olive se ridică în capul oaselor.

- O surpriză?

- Da. Mama ta s-a descurcat atât de bine cu tine, că n-ai avut nevoie de un tătic. Apoi însă mama ta a... ăm...

Se uită la Iris cu o expresie evidentă de panică, ca şi cum ar fi regretat că se amestecase în conversaţie.

- Mămica ta a ştiut că tăticul tău o să aibă foarte mare grijă de tine când ea nu avea să mai fie, interveni Iris.

Olive se încruntă.

- Ai fost o mare surpriză, Olive, spuse el, cu voce răguşită. Cea mai frumoasă surpriză.

Iris nu ştia cât era de sincer, dar cu siguranţă era convingător.

Olive se lumină la faţă.

- Chiar?
- Chiar.

- Şi Iris? întrebă ea, întorcându-şi atenţia înapoi la Iris. Şi pentru tine am fost o surpriză?

- Şi ce surpriză!
- Serios?

în mod clar, Olive era încântată că luase pe atât de multă lume prin surprindere.

- Serios! Nu mă aşteptam să te plac!
- Zău aşa, Iris! pufni Archer, dar Olive doar îşi dădu capul pe spate şi râse.
- Sincer, credeam că o să fii îngrozitoare, continuă Iris. Credeam că o să fii lipicioasă şi ciudată.
- Nu sunt ciudată.

- Oh, ba categoric eşti, dar şi eu sunt, aşa că- mi place.

Olive se ridicase de tot acum şi sărea de pe un picior pe altul.

- Sunt o surpriză pentru toată lumea!
- Cu siguranţă! spuse Archer cu un zâmbet larg şi gropiţa i se adânci în obraz.

Iris întoarse capul.

- Gata, puştoaico, nu mai trage de timp! Trebuie să terminăm aici.
- Vă ajut şi eu, spuse Archer.
- Tocmai ai făcut dus.
- Nu toată lumea se murdăreşte când zugrăveşte o cameră, zise el cu un zâmbet zeflemitor, plimbându-şi privirea peste salopeta ei pătată.

Iris pufni.

- înseamnă că nu se distrează nici pe jumătate aşa bine ca mine.

Scoase limba la el şi Archer zâmbi.

Şi conversaţia pe care tocmai o avuseseră în bucătărie părea să fi avut loc cu milioane de ani în urmă şi să nu mai fie câtuşi de puţin relevantă.

CAPITOLUL 19

Cumva, în timp ce îi bântuia visele şi îi zugrăvea camera fiicei lui, Iris îl convinsese pe Archer să participe la întâlnirea orăşenească din Dream Harbor. Era în continuare convins că nu avea să ajute la nimic, dar era bucătar-şef la localul lui Gladys deja de

trei săptămâni şi clienţii încă se plângeau de clătitele lui. Şi, deşi unele dintre celelalte sugestii pe care le făcuse în meniu, ca de pildă hamburgerul vegetal şi supa franţuzească de ceapă, prinseseră la clienţi, nu îşi putea scoate din minte ce îi spusese Iris. Oamenii veneau la localul ăla pentru confort. Nu pentru mâncare sofisticată. Voiau doar un loc familiar cu mâncare familiară. Şi poate că asta era ceva ce nu ar strica să le ofere.

- Nu, nu, nu. Nu putem sta aici.

Iris îi prinse braţul şi îl trase de lângă scaunul pe care se pregătea să se aşeze.

- De ce nu?

- Aici stau membrii clubului de lectură.

-Şi?

Iris îl privi cu o expresie exasperată.

- Nu putem să le luăm, pur şi simplu, locurile.

- Dar nici n-au ajuns încă.

- Oh, o să ajungă şi n-o să fiu eu aia care s-a aşezat pe locurile lor.

- Sunt desemnate dinainte?

Iris oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

- Nu. E doar... Pur şi simplu, aşa este. Acolo stau ei.

Desigur. Aşa era totul în oraşul ăla. Aceleaşi locuri. Aceleaşi clătite. Dintr-odată, Archer se simţea mult mai puţin

încrezător în planul lui.
Avea sentimentul că bunii cetăţeni din Dream Harbor aveau să îl mănânce de viu.

-Hei!

O femeie brunetă, pe care Archer o recunoscu de la târgul de primăvară, veni în grabă la Iris şi o sărută pe obraz. Nu avuseseră timp să se cunoască atunci, Iris fusese dintr-odată foarte grăbită să se întoarcă acasă.

- Nu ştiam că veniţi şi voi, îi spuse ea lui Iris.
- Ne-am hotărât în ultima clipă.
- Oh! Femeia îşi întoarse privirea vicleană spre Archer. Salutare!
- Kira, el e Archer. Archer, ea e prietena mea, Kira.
- îmi amintesc. Tu eşti motivul pentru care fiica mea îşi doreşte acum un câine.

Un zâmbet se întinse încet pe faţa Kirei.

- îmi pare rău pentru asta, dar mă bucur să te cunosc *oficial!* Am auzit multe despre tine.
- Ba n-a auzit nimic, se grăbi Iris s-o întrerupă. Şi, chiar aşa, ce cauţi tu aici? E şi Bennett cu tine?
- E acolo, ne-a păstrat nişte locuri. Haideţi!

Iris o urmă pe Kira prin mulţime, aşa că Archer le urmă şi el pe amândouă. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că la o

întâlnire a unui oraş atât de micuţ putea veni atât de multă lume, dar probabil ar fi trebuit să se gândească. Dacă le păsa atât de mult ce se servea la local, cu siguranţă le păsa la fel de mult de tot restul. Din nou, se întrebă dacă fusese întreg la minte când acceptase să se lase la mila acestei mulţimi.

Erau în joc bucătăria lui, meniul lui, reputaţia lui. Şi, dacă vechile lui visuri apuseseră, nu avea de gând să renunţe la acesta nou. Niciodată până acum nu mai solicitase o reţetă unei mulţimi de oameni. Dar, de când Iris îi spusese că era un nesuferit arogant, încercase să se adapteze. Crezuse că Cyrus avea să cadă pe spate când îi ceruse părerea în legătură cu noile preparate pe bază de ou la care lucra. Şi, mulţumită recomandărilor lui Maribel, angajaseră o studentă la gastronomie care să îi ajute dimineaţa şi de atunci lucrurile mergeau mult mai uşor la micul-dejun.

Cele două femei se opriră în faţa unui şir de scaune pliabile aflat pe o laterală a spaţiului de întâlnire. Un bărbat brunet care semăna izbitor de mult cu Superman se ridică să le întâmpine.

- Bună, Iris!
- Bună, Bennett! El este Archer.

Arătă spre Archer, care stătea în spatele ei.

- Hei, îmi pare bine să te cunosc!

Bennett întinse mâna, iar Archer i-o strânse. Bun venit la întâlnirea orăşenească!

- Da, mulţumesc! Nu mi-am dat seama că o să fie... o prezenţă aşa numeroasă, spuse Archer, privind în jur pe măsură ce oamenii începeau să îşi ocupe locurile.

Bennett râse înfundat.

- Oh, şi-ncă cum!
- Şi? De ce sunteţi aici? întrebă Kira, în timp ce îşi ocupau locurile.
- Archer o să ceară oamenilor sugestii pentru reteta de clătite.

Sprâncenele Kirei se ridicară până ce se ascunseră sub breton.

-Au!

- Au? întrebă Archer, iar Kira îi răspunse cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun.
- Hmm, sunt sigură că o să aibă multe sugestii.

Iris o privi chiorâş.

- Exact. Asta e şi ideea. O să fie bine.

îl bătu pe genunchi cu un gest care se dorea liniştitor, dar creierul lui nu înregistră decât că Iris îi atingea piciorul.

- O să te alegi cu multe idei pe care să le încerci şi sunt sigură că una dintre ele va fi cea bună.
- Cea veche, mormăi el.
- Cea pe care şi-o doreşte toată lumea, i-o întoarse ea cu un zâmbet

uşor ironic în clipa în care Archer se uită la ea.

Avea părul împletit ca de obicei într-o coadă lungă, roşcată, de culoarea scorţişoarei, care reuşea cumva să arate bine chiar şi în lumina neprietenoasă a sălii de întâlnire. Câteva fire îi evadaseră şi îi încadrau faţa, ochii îi sclipeau parcă puşi pe şotii şi buzele i se ridicau într-un zâmbet jucăuş. Ca şi cum l-ar fi tachinat în permanenţă.

Ultimele zile fuseseră destul de ciudate, nici unul din ei neştiind cum să se poarte în prezenţa celuilalt. Rutina confortabilă în care începuseră să intre fusese distrusă de gestul lui şi de scuzele pe care şi le ceruse mai târziu şi acum îşi petreceau cea mai mare parte a timpului cu Olive între ei, ca un fel de barieră.

în clipa de faţă însă, Olive era acasă, împreună cu Kimmy, şi citeau dintr-o carte în cortul pe care îl făcuse ceva mai devreme împreună cu Iris, dintr-o pătură. Şi nu mai era nimic între el şi Iris. Nimic între mâna ei şi genunchiul lui.

- Să începem! spuse un bărbat într-un microfon şi un tiuit înfiorător reverberă în toată sala. îmi cer scuze pentru asta! zise el, cu o strâmbătură. Dar cel puţin v-am captat atenţia.

Zâmbi printre gemetele din jur.

Archer îl recunoscu pe primar. Venise de câteva ori la local de când îl preluase Archer, încercase de fiecare dată ultima variantă de clătite şi de fiecare dată le găsise nesatisfacătoare.

- Avem un subiect interesant de dezbătut în seara asta, continuă el.

- Despre cum să nu tundem iarba din faţa casei? strigă cineva din public. Fiindcă eu nu înţeleg ce-i cu asta.

- Ăm, nu...

- E pentru polenizare! îi răspunse, tot strigând, altcineva din spate, ignorând protestele primarului.

- Trebuie să ţin peluza neîngrijită timp de o lună întreagă de dragul albinelor? continuă prima voce, al cărei proprietar în mod clar nu era deloc încântat de idee.

- Da, pentru albine! Fără polenizare nu avem mâncare, contraatacă o doamnă în vârstă cu o bluză înflorată.

- Ei, să nu exagerăm, adăugă un domn în etate şi corpolent.

- Dacă am putea reveni la subiect... încercă primarul să stabilească ordinea, dar fără succes.

De jur împrejur începuse o dezbatere intensă pe tema păpădiilor – dacă erau sau nu flori şi dacă ajutai într-adevăr cu ceva planeta dacă nu îţi tundeai peluza o lună întreagă.

Iris se aplecă spre eL

- E ceva tipic. Nu-ţi face griji, o să se plictisească într-un minut sau două!
- Hmm.

Se încruntă şi, spre şocul lui, Iris întinse mâna şi îşi apăsă două degete între sprâncenele lui.
- Ce faci?
- îţi netezesc cutele astea agresive de pe frunte.
- De ce?
- Cred că o să meargă mai bine dacă pari mai puţin dornic să omori pe toată lumea.

îşi retrase degetele şi numaidecât Archer le dori înapoi. Ar fi vrut să îl tragă de păr, să i se înfigă în spate.
- Aşa e fata mea.

Iris clătină din cap.
- Nu, te-am văzut cu mai multe feţe. De exemplu, când te uiţi la Olive, te înmoi şi te topeşti tot.
- Nu mă topesc.
- Oh, ba sigur că da. Poate că nu-ţi dai seama încă, dar puştoaica aia deja te are la degetul mic.
- Pe mine? Tu îi redecorezi camera şi construieşti forturi cu ea.
- Intră în fişa postului.
- Da, sigur.

Pe cine păcăleau? Olive îi avea pe amândoi la degetul mic. Cum ar fi putut fi altfel? Avea nevoie de ei. Şi Archer nu simţise niciodată până atunci că cineva avea nevoie de el. Nu

aşa.

Zarva din jurul lor se potolise şi gândurile lui Archer se întoarseră la întâlnirea din acea seară.

- Ce voiam eu să spun, zise primarul Kelly, fixând adunarea cu privirea, este că trebuie să discutăm despre noul festival al căpşunilor, pe care-l vom organiza începând din acest an. Nici măcar nu avem încă un nume pentru el.

- Festivalul Căpşunilor nu e un nume bun? îi şopti Archer lui Iris.

Aceasta îşi dădu ochii peste cap de parcă ar fi spus o mare absurditate.

- Nu şi aici. în Dream Harbor ne plac numele mai... elaborate.

- Dar, continuă primarul, înainte să ajungem la asta, îl avem în această seară printre noi pe maestrul nostru bucătar de renume mondial, care are ceva să ne spună.

- Vrea să-şi ceară scuze pentru ruşinea de clătite pe care mi le-a servit zilele trecute? strigă un bărbat de undeva din fată.

- Nu vrei să omori pe nimeni, îi şopti Iris şi Archer făcu eforturi să îşi descreţească măcar o

> > idee fruntea.

- Archer, de ce nu vii aici? îl chemă primarul, facându-i semne entuziaste să urce pe podium.

- Succes! îi şopti Kira în timp ce

Archer ieşea din rândul de scaune.

Judecând după chipurile dezamăgite pe lângă care trecea, ştia că urma să aibă nevoie.

- Bun-venit, *chef!* spuse primarul cu un zâmbet, strângându-i mâna. Ai cuvântul!

Archer îşi trecu privirea peste mulţimea pestriţă. Cel puţin câte un reprezentant al fiecărei categorii de vârstă şi al fiecărei pături sociale părea să fie prezent în această seară şi toţi se uitau la el, aşteptând să audă ce avea de spus.

îşi trase umerii în spate. Putea să facă asta. Făcuse faţă valului din timpul cinei la mai multe restaurante decât îşi mai amintea în momentul ăsta. Cu siguranţă o întâlnire orăşenească nu putea fi atât de rea.

Dacă trebuia să fie în oraşul ăsta, la localul ăsta, atunci avea să dea tot ce putea, la fel ca întotdeauna.

- Aşa, începu el. Ştiu care este părerea oamenilor în legătură cu clătitele.

- Sunt groaznice! strigă o bătrânică din spate – probabil o prietenă de-a lui Iris.

Archer îşi drese vocea şi continuă:

- Sunt conştient că nu sunt precum cele cu care eraţi obisnuiti şi încă lucrez la retetă. Şi acesta era momentul în care trebuia să îşi înghită

orice instinct, oricât de puternic, de a spune „Mai ducă-se naibii!” şi de a face cum credea el că era mai bine. Mă gândeam să verific dacă vreunul dintre voi mi-ar putea explica în detaliu cam ce gust aveau clătitele originale. Orice care m-ar putea ajuta să nimeresc reţeta.

Kaori Kim se ridică iute.

- Bună ziua, *chef.* Sunt Kaori, preşedinta clubului de lectură.

Se auziră câteva gemete, dar Kaori le potoli numaidecât.

- Ne cunoaştem deja, spuse Archer, aşteptând sugestia ei.

- A încercat cineva să o sune pe Martha? întrebă ea, ignorându-i comentariul. N-ar trebui
să ştie ea reteta?

- Eu...

- Nu e de găsit, se amestecă Noah, înclinând cu subînţeles capul spre Archer. Şi eu cred că ar trebui să pui afine în clătite.

- Nu-l asculta pe el! se burzului un domn în vârstă. El nici măcar nu-i de pe-aici. Şi încercăm să readucem vechile clătite, nu să facem altele, cu fructe în ele.

Noah râse.

- Mulţumesc că m-ai lămurit, Norm!

Bătrânul privi chiorâş în direcţia lui.

- Dacă e vorba despre idei noi, eu vreau cu bucăţi de ciocolată, adăugă o

femeie din rândul al treilea – Archer o recunoscu drept femeia care îi găsise casa în care stătea, Barbara nu- mai-stiu-cum.

îşi trecu frustrat o mână prin păr. Nu avea nevoie să îi spună nimeni că afinele şi bucăţelele de ciocolată se potriveau foarte bine în clătite! Oare oamenii ăştia chiar nu pricepeau că era *maestru bucătar?* Ştia să gătească, pentru Dumnezeu! Trebuia doar să îşi dea seama ce mama naibii îi scăpa în reţeta aia afurisită de clătite.

- Cred că ar fi bună şi scorţişoara, adăugă o altă femeie, Jeanie, de la cafenea.

- Originalele cu siguranţă aveau mai multă vanilie, comentă Annie.

- Staţi puţin, ne putem întoarce la Martha? întrebă femeia care stătea lângă Kaori. Cum adică nu e de găsit?

- Oh, hei, Isabel, spuse Noah. A fugit cu un pilot de elicopter brazilian. în cea mai mare parte a timpului, nu are semnal la telefon.

- De unde ştii asta? întrebă Kaori.

Noah ridică din umeri.

- Mi-a spus Gladys.

Gladys se ridică undeva în spatele sălii.

- E adevărat. Şi nu are decât 45 de ani. Vă puteţi imagina? Martha are aproape 70.

- Bravo ei! strigă cineva şi Archer îi pierdu din nou.

De data asta, subiectele dezbaterii erau diferenţa de vârstă acceptabilă într-o relaţie, cât de sigur era să zbori cu elicopterul şi dacă fructele puteau sau nu să fie băgate în clătite.

Archer se simţea copleşit.

O găsi pe Iris în mulţime. Râdea şi chipul i se luminase de amuzament. îşi simţi colţurile gurii ridicându-i-se. Totul era mult prea absurd ca să nu îl umfle râsul. Şi, în comparaţie cu presiunea de a aranja perfect mâncarea pe farfurie, de a impresiona criticii, de a conduce bucătăria seară după seară, era chiar plăcut ca lucrurile să fie... caraghioase... o vreme. Parcă cineva ridicase capacul de pe oala sub presiune care fusese până atunci viaţa lui şi aburul începuse să iasă încetişor. Simţea tensiunea părăsindu-i corpul cu fiecare comentariu absurd, cu fiecare glumă spusă în sală.

în cele din urmă, pălăvrăgeala legată de viaţa amoroasă a Marthei şi de lipsa semnalului mobil se stinse şi Archer primi câteva sugestii pentru retetă. Cei mai multi dintre rezident! erau de

> > > acord că primele clătite erau mai mult dense decât pufoase, probabil prăjite în ulei, nu în unt, şi cu siguranţă

nu conţineau iaurt grecesc, brânză ricotta şi nimic mai simandicos (nu fusese cuvântul lui) decât nişte lapte bătut. Se părea că cel mai mult se apropiase de reţeta originală cu clătitele pe care le făcuse marţi, aşa că trebuia să îşi verifice notiţele şi să vadă ce făcuse atunci.

Când, în cele din urmă, se întoarse la locul lui, cele mai multe persoane din mulţime îi zâmbeau şi dădeau aprobator din cap. Chiar dacă nu avea să găsească niciodată reţeta, poate că nu fusese totuşi o idee proastă. Cel puţin toată lumea avusese ocazia să îşi exprime sentimentele vizavi de clătite. Un lucru de care Archer nu crezuse că avea să îi pese vreodată.

Dar iată-l acum, în noua lui viaţă, în noul lui oraş. Şi, pentru prima oară de când sosise, nu se simţea totalmente devastat. Era bucătar şi era treaba lui să hrănească oamenii, iar oamenii ăştia voiau clătite.

Se aşeză pe scaunul de lângă Iris, care îl întâmpină cu un zâmbet larg.

- Foarte bine! îi şopti ea. Ai îmblânzit gloata. Probabil o să fie mai drăguţi cu tine acum.

- Probabil? întrebă el, tot în şoaptă, profitând de ocazie ca să se aplece spre ea.

- Nu pot să-ţi promit nimic. Dacă mai serveşti vreodată clătitele alea cu cătină, cu siguranţă o să te linşeze în

piaţa centrală.

Râse mai tare decât intenţiona, dar, din fericire, râsetul fu acoperit de subiectul care era dezbătut acum, ceva legat de o Regină a Căpşunilor şi dacă erau sau nu concursurile de frumuseţe un mod de emancipare sau doar o relicvă dintr-un trecut patriarhal şi dacă aveau într-adevăr nevoie de aşa ceva pentru Festivalul Căpşunilor. Iris îi zâmbi şi ochii parcă îi dansau.

- Ar trebui să vii să bei ceva cu noi, spuse ea, continuând să-l privească în ochi.
- Nu cred că e o idee bună.
- N-o să mă plâng la HR, promit!

Zâmbetul ei părea pus pe şotii şi Archer voia atât de mult să i-l sărute. Cum făcea asta? Cum transforma totul într-o joacă?

- Iris...
- Archer, haide! Trăieşti ca un tată exemplar de mai bine de trei săptămâni.
- Patru, mai exact. De când am venit aici.
- Patru! O lună întreagă. Vezi, meriţi o seară în oraş!
- Nu putem să ieşim împreună, Iris. Situaţia o să devină şi mai confuză.

Clătină din cap şi coada îi alunecă pe umăr. Voia să îi scoată elasticul şi să îşi treacă degetele prin buclele arămii, să şi le înfăşoare pe mână şi să o tragă

aproape de el. Şi tocmai de aceea ar fi trebuit să se ducă direct acasă şi să facă un dus rece.

- Nu, e-n regulă, insistă ea. O să vină multă lume. E doar o ieşire cu nişte prieteni. Nu vrei să ai prieteni aici, Archer?

Voia să aibă prieteni aici? Avea prieteni în Paris? Lucra atât de mult, încât singurii oameni pe care îi vedea erau angajaţii de la restaurant. Sigur, de multe ori ieşeau să bea ceva după închidere şi tocmai de aceea ajungeau atât de mulţi să se culce unii cu ceilalţi, dar tot asta facea şi ca situaţia să fie puţin toxică.

Cum ar fi fost să aibă prieteni obişnuiţi? Prieteni cu care să se întâlnească atunci când voia, nu oameni lângă care să fie forţat să stea într-o bucătărie încinsă paisprezece ore pe zi şi cu care să iasă apoi în oraş pentru că pur şi simplu nu exista nimeni altcineva în viaţa lui?

Poate că ar fi fost plăcut.

- Bine, acceptă el, şi Iris scoase un fel de chităit.

Kira îşi întinse gâtul pe după Iris şi îi zâmbi.

- O să ne distrăm! spuse ea şi Bennett doar clătină din cap.

Era posibil să fi făcut o greşeală.

CAPITOLUL 20

Barul lui Mac era ticsit. Cum era în fiecare seară după o întâlnire orăşenească. După ce discuţiile se terminau, toată lumea simţea nevoia să bea ceva.

Iris stătea în uşă cu Archer, căutându-i în mulţime pe Kira şi Bennett, care promiseseră că aveau să facă rost de o masă. în schimb, îl zări mai întâi pe Noah, pe care înălţimea şi părul îl scoteau numaidecât în evidentă. Acesta le făcu semn cu mâna şi Iris îi răspunse la fel.

- Sunt acolo. Haide!

îl luă de mână pe Archer şi începu să îl tragă prin mulţime. La fel ar fi procedat indiferent cu cine ar fi fost, dar acum, că degetele lui Archer erau trecute printre ale ei, nu se mai putea gândi la nimic altceva. Erau mari şi aspre şi palmele îi erau bătătorite. Puternice. Capabile. Erau mâini *talentate.*

Din fericire, ajunseră la separeul din colţ pe care reuşiseră să îl ocupe prietenii ei înainte să îşi lase mintea să îi alunece către toate locurile în care Iris şi-ar fi dorit să ajungă acele mâini. îi lăsă mâna înainte ca prietena ei să apuce să comenteze pe seama vreunuia dintre lucrurile pe care Iris îşi dădea seama că le gândea. Iris îi adresă o privire care spunea „Să nu

îndrăzneşti!” şi care nu reuşi decât să lărgească zâmbetul Kirei.

- Aţi ajuns!

Annie stătea lângă separeu, împreună cu Kira, şi îi întâmpină cu câte o îmbrăţişare. Expresia speriată a lui Archer o făcu pe Iris să râdă.

- Sigur că da! spuse ea. Ieşirile de după sunt cea mai bună parte din întâlnirile orăşeneşti.

- Asta aşa e! zise Logan, care stătea deja în separeu, ridicând halba în direcţia lui Iris.

Iris era sigură că Logan nici măcar nu ajunsese la întâlnire.

- A fost încă un exemplu al excentricităţii din Dream Harbor, spuse Kira.

- Oh, îmi place la nebunie!

Annie o lovi cu soldul şi Iris le zâmbi prietenilor ei. Deja înghesuiţi în separeu lângă Logan erau Hazel, Jeanie şi George. Noah le ducea comenzile la bar şi Iris ceru un cidru, iar Archer – o bere locală.

Membrii clubului de lectură ocupaseră cele mai multe dintre scaunele de la bar, părinţii din asociaţia scolii vorbeau tare în coltul din spate şi

câteva dintre elevele preferate ale lui Iris de la cursul de aerobică sorbeau din vin şi se luptau cu un coş uriaş de cartofi prăjiţi la două

dintre mesele din mijlocul cârciumii. Locul era întunecat şi plăcut, aşa cum trebuie să fie toate cârciumile bune. Podea de culoare închisă, mobilă de culoare închisă, lumină difuză. Locul perfect în care să fii într-o seară ploioasă de aprilie.

în spatele barului, Amber şi Isaac zoreau să prepare băuturile, iar Noah ajunse să servească la mai multe mese. Iris îl văzu făcând runde prin salon.

- Carevasăzică, ai venit cu bucătarul, zise Annie, lăsându-şi privirea să alunece spre Archer, care se vedea peste umărul lui Iris.

- Da. Avea nevoie de o ieşire.

- Sper că e-n regulă că am venit cu voi, spuse el cu voce adâncă, ale cărei vibraţii Iris le simţea pe coloana vertebrală.

înghesuiala îl forţa să stea aproape lipit de ea, respiraţia lui gâdilându-i urechea când vorbea.

- Dragule, jumătate din oraş e aici, strigă Kira, ca să se facă auzită peste zarva mulţimii şi peste muzica tare. Nu deranjezi pe nimeni.

Se aplecă apoi puţin spre Iris.

- Ai băut deja? întrebă Iris, iar Kira îi făcu cu ochiul.

- A trebuit să venim devreme, ca să prindem masa, zise ea. Şi poate că am băut câteva shoturi, ca să treacă timpul.

- Bun, unde e Bennett? întrebă Iris,

privind în jur.

Când se ameţea, Kira avea tendinţa să uite ce se putea spune şi ce nu, iar Iris avea mare nevoie ca prietena ei să se controleze în seara asta.

- La baie. Vine imediat! Kira îşi îndreptă din nou atenţia spre Archer. Deci, spuse ea, lăsându- şi capul într-o parte în timp ce îl examina.

„Oh, Doamne, începe!”

- Archie, continuă Kira şi Iris se aşteptă ca Archer să o corecteze, dar îi simţi, în schimb, râsul mângâindu-i ceafa. Lămureşte-mă şi pe mine cu ceva!

- Bine...

- Mămăliga şi polenta sunt două chestii diferite, nu?

Iris scoase un oftat de uşurare. O întrebare legată de mâncare? Asta era în regulă. Să fi întrebat cu ce drept linsese Archer degetul angajatei lui ar fi fost cu totul altceva şi, fireşte, Iris îi povestise deja Kirei despre asta. Ea nu avea nevoie să fie ameţită ca să îşi dea liber la gură.

- Sigur. Amândouă se fac din mălai, dar textura este total diferită. Mămăliga este, de obicei, mai groasă. Şi se prepară diferit.

- Mulţumesc! Aşa am zis şi eu! strigă Kira. Unde naiba e Bennett? I-am spus că nu-i acelaşi lucru.

Simţindu-se victorioasă, Kira o apucă

în direcţia băii, lăsându-i pe Archer şi Iris în picioare, lângă separeu.
- Vreau să te prezint cuiva, spuse Annie, întrerupând tăcerea jenantă dintre ei şi trăgându-l pe Archer de mânecă.
Acesta întoarse capul şi ridică din umeri în timp ce Annie îl ţâra înspre bar, aşa că Iris se duse după ei. Nu avea încredere în nici unul dintre oamenii ăştia că nu ar complica şi mai mult lucrurile între ea şi şeful ei.
- Archer, el e Mac. Mac, Archer, spuse Annie, gesticulând între cei doi bărbaţi. Mac e practic singura concurenţă pe care o ai în oraşul ăsta.
- Oh? făcu Archer. Concurentă la ce?
- La mâncare, răspunse Annie, aplecându-se peste bar.
Mac se uitase fix la ea din clipa în care se apropiaseră.
- Spui că e bună mâncarea mea, Annie? întrebă el.
Annie întoarse privirea spre el şi oftă.
- N-aş spune niciodată aşa ceva şi o ştii foarte bine.
Mac clătină din cap şi gura i se curbă într-un zâmbet satisfăcut.
- Mac e bucătar, zise ea, în mod clar omiţând orice fel de evaluare la adresa produsului final. Aşa că m-am gândit că ar trebui să vă cunoaşteţi.
- Eşti sigură că n-ai căutat doar un pretext ca să vii să vorbeşti cu mine?

întrebă Mac, aplecându-se mai aproape de Annie peste bar şi, când ochii li se întâlniră, până şi Iris simţi încărcătura electrică dintre cei doi.

- încercam să fiu amabilă, gemu Annie.

- Sunt ferm convins, dragă.

- Nu-mi spune *dragă!*

Mac rânji.

Priviră atât de mult timp unul în ochii celuilalt, încât Iris începuse să se gândească să se retragă discret împreună cu Archer, înainte ca Annie şi Mac să înceapă fie să se sărute, fie să se împungă reciproc cu cuţitele. în cele din urmă însă, Annie cedă şi întoarse capul.

- Aveţi nevoie de un minut ca să...

Vă sărutaţi? Ca să vă omorâti?

- Ca să vorbiţi? întrebă Iris.

- Fireşte că nu! spuse repede Annie, ca şi cum nu ar fi fost toti martori la un concurs de săgetări cu privirea. Mă gândeam doar că ei doi ar putea avea ceva în comun.

Mac se ridică pe cât era de înalt şi înclină capul spre Archer.

- Da, desigur. Eu nu sunt maestru de renume mondial, spuse Mac, strângându-i mâna lui Archer peste bar. Dar mă bucur să te cunosc!

- Hei, mâncarea bună e mâncare bună, replică Archer. Şi, în clipa de

faţă, nu cred că oamenii din oraşul ăsta au o părere prea bună despre mâncarea mea.

Mac pufni.

- Nu-ţi face prea multe griji! Oamenilor de aici le place să te strângă cu uşa. O să se dea pe brazdă, până la urmă.

- Nu le place să te strângă cu uşa, spuse Annie. Le place să protejeze lucrurile care fac din Dream Harbor un loc special.

- Şi nişte clătite proaste la un local ieftin făceau Dream Harbor un local special? întrebă Mac.

- Nu vorbi de rău clătitele! şuieră Iris. O să te audă!

Privi în jur prin barul aglomerat şi Mac râse.

- Scuze, Iris! Şi fără supărare, omule!

- Nu m-am supărat. Oricum nu-mi ies sub nici o formă.

- O să-ţi iasă, spuse Iris şi îşi plimbă mâna pe braţul lui, dându-şi seama că mângâia muşchii pe care îi admira cu atâta plăcere abia când ajunse la încheietură. îşi trase repede mâna. Sunt sigură că o să găseşti reţeta.

Privirea întunecată a lui Archer era atintită asupra ei şi Iris simţi cum îi iau foc obrajii.

Annie îşi drese vocea.

- Aveţi nevoie de un minut ca să...

Ridică dintr-o sprânceană blondă într-un gest întrebător, însoţit de un zâmbet cu subînţeles.

- Nu. Nu avem nevoie de un minut pentru nimic, spuse Iris.

Mac doar clătină din cap.

- Trebuie să mă întorc la treabă. Mi-a părut bine să te cunosc, *chef!*

- La fel!

- Oh, ăia sunt Jacob şi Darius? Am ceva de împărţit cu ei. Jacob! strigă Annie înspre cealaltă parte a barului, lăsându-i pe Archer şi pe Iris singuri.

Sau pe cât de singuri puteau fi doi oameni într-un bar aglomerat, lângă o masă la care stăteau o mulţime de prieteni. Dar totuşi!

Cel puţin Noah se întorsese cu băuturile lor. Iris luă o gură de cidru.

- Deci, spuse ea, ridicând privirea spre Archer. Arăta la fel de chipeş ca de obicei în seara asta,

uşor neîngrijit, cu barba puţin crescută şi cu părul ondulat şi ciufulit căzut pe frunte. Pentru cineva care conducea o bucătărie imaculată (din câte îi spusese Maribel la cursul de yoga, Iris avea dreptate, Archer cerea perfecţiune de la angajaţii lui şi localul sclipea de curăţenie în ultima vreme), înfăţişarea lui era mereu puţin răvăşită. Ca şi cum şi-ar fi consumat toată , > >

energia la muncă şi i-ar fi rămas prea puţină pentru sine.

Probabil că felul în care îi ţinea casa îl scotea din minţi. Rareori – aproape niciodată – era ordine când se întorcea el de la muncă. Olive era de fiecare dată în viaţă, dar nu întotdeauna ordonată, drăgălaşă sau fericită. în cele mai multe zile, Iris tot nu ştia care era exact treaba ei, dar Olive nu lipsise nici măcar o zi de la scoală de când venise ea şi Iris nu uitase să îi pună mâncarea la pachet decât de două ori (şi se dusese de fiecare dată să i-o ducă, desigur). Dar nimic din ce facea pentru Archer şi Olive nu era imaculat sau impecabil.

Totul era un talmes-balmes.

însă Archer nu spusese absolut nimic despre asta.

- Cred că a mers bine, continuă ea. întâlnirea, vreau să spun.

Nu interacţiunea ciudată dintre Annie şi Mac la care fuseseră martori. Iris avea propriul bucătar care se uita la ea ca şi cum ar fi vrut să o savureze, nu era în stare să se ocupe şi de problemele lui Annie.

- Pe cât de bine se putea, presupun.

Arătă spre o masă înaltă liberă şi se îndreptară spre ea. Scaunele fuseseră duse la o altă masă, dar cel puţin aveau un loc unde să îşi pună băuturile şi pe care să îşi sprijine coatele.

- Mă bucur că ai ieşit.

Archer luă o gură de bere.

- Da, şi eu. A trecut ceva vreme. De fapt, cred că a trecut foarte mult timp de când n-am mai fost în oraş la nouă seara.

Preţ de-o clipă, Iris crezu că voia să spună că îi plăcea să se ducă devreme la culcare, apoi însă îşi dădu seama că Archer lucra de obicei la ora asta.

- Erai o persoană nocturnă?

Archer îşi strânse uşor buzele şi Iris simţi fiori
în tot corpul.

- în cea mai mare parte.
- Şi nu-i plăcut să poţi vedea soarele?
- N-am de unde să ştiu. Plouă de când am ajuns aici.

Iris ridică din umeri.

- O să se oprească, la un moment dat.

O studia peste buza paharului şi Iris îşi făcu de lucru cu doza de cidru din faţa ei. Barul părea dintr-odată prea încins, prea aglomerat. îşi dorea ca măsuţa dintre ei să fi fost mai mare.

Cum era de aşteptat să păstreze un profesionalism prietenesc când bărbatul ăsta se uita aşa la ea? Când îşi îndrepta spre ea toată intensitatea întunecată? O facea să vrea să spună „Da, chef!” şi să facă orice i-ar fi cerut.

„Oh, oh! Pericol, Iris, pericol!”

Era exact genul de atitudine care condusese la două nopţi fierbinţi în

cortul unui străin la un festival de muzică şi din a cărei cauză mama ei schimba iubiţii în fiecare an. Din punctul ăsta de vedere, ea şi maică-sa se asemănau foarte mult, urmăreau scânteia, se îndrăgosteau de bărbaţi care ardeau, dar care mai apoi se stingeau.

Avea să se stingă şi Archer?

- Cum faci asta? o întrebă.

Iris clipi. Ce facea? Transforma în mintea ei o simplă privire într-o întreagă relaţie? Simplu. Avea o imaginaţie foarte activă. Dar probabil nu la asta se referise el.

- Ce anume?

- Ai mereu o atitudine atât de... pozitivă. Vizavi de orice.

- Oh, asta. Ridică din umeri. E o sabie cu două tăişuri. Este totodată motivul pentru care întârzii întotdeauna. Noi, optimiştii, suntem mereu prea încrezători că putem ajunge la timp. Şi, de cele mai multe ori, ne înşelăm.

Zâmbetul lui Archer se lărgi şi afurisita aia de gropiţă apăru iar.

- Tu nu eşti o persoană pozitivă? îl întrebă ea.

Zâmbetul lui Archer se transformă în încruntare.

- Nu sunt foarte sigur. Multă vreme, mi-am fixat pur şi simplu un obiectiv şi apoi l-am atins. Nu am stat să mă

gândesc dacă o să reuşesc sau nu. Râsul lui era cam aspru, cam amar. O vreme, chiar am crezut că pot să controlez cum merg lucrurile.

Clătină din cap.

- I-ai spus lui Olive că a fost cea mai frumoasă surpriză. Ai fost sincer?

Rămase tăcut o vreme şi Iris fu sigură că întrecuse măsura, dar lucrurile păreau diferite aici, în cârciumă. Erau doar doi oameni care ieşiseră să bea ceva. Nu mai erau şeful şi angajata, tatăl şi bona. în plus, erau înconjuraţi de oameni, nu singuri în bucătărie. Ce putea să se întâmple? Nu?

- Am fost sincer. Olive e... Eu... Pufni frustrat. E greu de explicat. La început, m-am simţit prost pentru că nu am simţit instantaneu că o iubesc, nu m-am simţit dintr-odată tată, dar acum, nu ştiu, când se uită la mine cu ochii ăia mari...

- Te înţeleg. Ochii ăia te omoară.

Archer râse, ca şi cum s-ar fi simţit uşurat că Iris îl întrerupsese şi că era de acord cu sentimentele derutante, neclare şi superbe pe care le avea fată de Olive.

- Da. Aşa e. Şi este atât de... vulnerabilă. Chiar are nevoie de noi, Iris.

Iris înghiţi cu greu. Felul în care vorbise despre ei doi împreună

declanşa reacţii incredibile în ea.

îi plăcea? Voia ca Archer să se gândească la ei ca la o mică familie sau era un gând nebunesc care o înspăimânta?

Iris se scutură în sinea ei. Oricum, nu asta spusese el. El doar prezentase faptele. Olive, un copil la propriu, incapabilă de a avea singură grijă de sine, avea nevoie deopotrivă de tatăl ei şi de femeia angajată să aibă grijă de ea în timpul zilei. Aşa. Asta era tot. Nu avea rost să simtă fluturi în stomac.

- Şi e şi amuzantă, continuă Archer. Şi, Dumnezeule, când vrea să gătească cu mine? îmi topeşte inima.

Iris zâmbi cu subînţeles.

- Vezi? Ţi-am zis eu că te topeşti.

Archer râse.

- Presupun că ai dreptate. Ridică din umeri, în orice caz, da, am vorbit serios. A fost cea mai frumoasă surpriză. Deşi încă îmi lipseşte fosta mea viată. Mult. Şi localul ăla în care lucrez mă scoate din minţi. Şi oraşul ăsta...

Iris flutură dintr-o mână, întrerupându-i lista.

- Da, da. Pricep. Copilul începe să-ţi placă. Restul, mai puţin.

Archer zâmbi pieziş.

- Şi altele încep să-mi placă.

Aha! Avusese dreptate. începeau iar

să flirteze când erau în public. Era mai sigur aici.

- Oh, da? Ca de pildă?
- Ca de pildă părul lung şi roşu care-mi înfundă scurgerea de la duş.

Râsul lui Iris o surprinse în asemenea măsură, încât aproape că îşi vărsă cidrul.

- Hei!
- E atât de mult! spuse el, ca şi cum ar fi fost o problemă, dar, din felul în care se uita la coada ei, nu prea părea să conteze.

Iris zâmbi.

- în orice caz, nu e roşu. E blond-roşcat.
- Oh, mă scuzi dacă nu recunosc culoarea exactă a părului care-mi cauzează probleme cu instalaţia din baie.
- Exagerezi!

Râse.

- Poate doar puţin.

îşi plimbă privirea peste ea, înainte să se întoarcă la fata ei.

- Oricum, e interesant să ştiu că te gândeşti la mine când eşti la duş, îl necăji ea.
- Oh, Iris, nu ai idee!

Vorbise cu voce joasă, un murmur răguşit, rostit printre buze, ca şi cum poate că nu ar fi trebuit să îl audă. Dar îl auzise. Şi ideea că Archer se gândea la ea la duş îi străbătu trupul ca un fior

fierbinte şi periculos.

Se apleacă peste masă, aşa cum se apropie o molie proastă de flacăra care o atrage.

- Te gândeşti la mine la duş, Archer?

îi susţinu privirea şi simţi că nu se mai putea mişca.

- Iris! gemu el.

Mergea prea departe. Discuţia asta era extrem de nepotrivită. Dar nu tocmai asta o facea să fie şi mai sexy?

- Povesteşte-mi! spuse ea şi îi văzu muşchii maxilarului încordându-i-se şi ochii întunecându-i-se.

Da, cu siguranţă era mai sexy. Dar erau în siguranţă aici, în mijlocul barului. Era doar un flirt inofensiv. „Repetă-ţi tu asta, Iris!”

- în nopţile alea când ai venit în bucătărie...

-Da?

- N-am putut să mi te mai scot din minte după aceea. Gura ta, părul tău şi umărul ăla afurisit care e mereu gol. Vreau să-l zgârii cu dinţii.

- Şi apoi?

Iris uită să mai respire, uită unde erau, uită că erau înconjuraţi de jumătate din oraş. îşi strânse coapsele. Dacă ar fi fost acasă, deja ar fi urcat pe masă şi l-ar fi atacat. Dar nu erau acasă.

Vocea îi era subţire, întretăiată şi aproape pierdută în gălăgia din jur, dar

privirea lui Archer era atintită la buzele ei.

- Apoi intru la duşul ăla în care rămâne mirosul şamponului tău, al loţiunii tale, al... tău. Şi mă gândesc că ai fost acolo, goală, mai înainte. Şi mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi venit atunci.

Un geamăt involuntar scăpă de pe buzele lui Iris, dar era suficient zgomot în jur cât să nu îl audă nimeni. De fapt, toţi cei din jur îşi vedeau mai departe de treabă, fără să aibă habar că discuţia lor se transformase într-un adevărat preludiu.

Archer zâmbi şi gropiţa i se adânci, scoţând-o din minţi.

- Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi venit atunci? întrebă ea, nevrând să fie prima care să dea înapoi în jocul ăsta.

Archer ridică din umeri şi mai luă o gură de bere.

- Depinde de noapte, spuse el. Uneori, e suficient numai să mă gândesc la tine goală şi plină de spumă.

Iris simţi cum îi iau foc obrajii.

- în alte nopţi...

Ridică iar din umeri şi Iris ar fi vrut să ţipe: „în alte nopţi ce? La ce te gândeşti în celelalte nopţi?”

- în alte nopţi, mă gândesc să-ţi înfăşor părul blond-roşcat în jurul pumnului şi...

Şi ce? „Dă-mi detalii, *chef!*”

Ar fi vrut să strige, dar realitatea din jur începea să revină încet în conştiinţa ei. Ce mama naibii făceau în mijlocul barului?

Se părea că Archer conştientizase acelaşi lucru cu o clipă înaintea ei. Povestea asta scăpa rău de sub control.

- Trebuie să încetăm să mai vorbim despre asta, Iris, sau o să-mi fie foarte greu să plec de la masa asta.

Iris răspunse cu un râs maniacal.

- Sigur. Ai dreptate. Scuză-mă, nu ştiu ce m-a apucat!

„Ba da, ştii! încetează numaidecât!”

- A fost vina mea. Am întrecut măsura, spuse el.

- Ba nu. Eu te-am întărâtat.

Archer pufni şi râse.

- Nu ne pricepem la asta, Iris.

- La ce? Să ne purtăm superprofesionist unul cu celălalt?

- Da, la asta.

- Ştiu. îmi pare rău, dar, în apărarea mea, eşti foarte sexy!

Zâmbetul lui Archer crescu.

- Chiar aşa?

- Nu te preface că nu ştii! Asta-i şi mai rău.

- Ei bine, în apărarea mea, şi tu eşti foarte sexy.

- Mulţumesc! spuse ea, zâmbind şmechereşte.

Archer râse din nou şi Iris era

încântată. Ar fi mâncat râsul ăsta pe pâine.

- Dar chiar nu vreau să stric lucrurile pentru Olive, spuse el, dintr-odată mai serios decât fusese întreaga noapte. A trecut prin atâtea şi te place şi nu vreau să fac nimic care să strice asta. M-am culcat cu suficient de multe colege ca să ştiu că nu se termină niciodată bine.

- Desigur. Ai dreptate. îşi termină băutura şi simţi că avea disperată nevoie de o alta. Nu-ţi face griji, o să mă controlez!

- Apreciez tot ce ai făcut pentru ea. A progresat deja atât de mult!

Iris nu considera că faptul că o convinsese pe Olive să mănânce nişte prăjiturele procesate şi aruncase nişte pături pe nişte scaune ca să facă un fort era vreun mare progres, dar, dacă Archer voia să o laude, cine era ea să îl oprească?

- Mulţumesc! Mă bucur că eşti mulţumit de cum stau lucrurile. Oricât de mult ar fi fost de acord Iris că o aventură cu Archer nu era compatibilă cu poziţia pe care o ocupa în momentul de faţă, faptul că această conversaţie trecuse de la flirt murdar la o discuţie despre performanţa la locul de muncă era destul de deprimant. Mă duc să mai iau ceva de băut, spuse ea. Vrei şi tu?

înainte ca Archer să apuce să răspundă, Kira, Annie şi Noah aterizară la masa lor cu o tavă de shoturi.

- Voi doi păreţi mult prea serioşi aici, spuse Annie, cu un zâmbet viclean. Dar avem noi antidotul.

- Shoturi, serios? întrebă Iris.

La ieşirile la un pahar de după întruniri nu se beau în mod normal shoturi, dar se părea că în seara asta erau foarte populare.

- Iris, suntem în a paisprezecea lună consecutivă de iarnă, spuse Kira. Trebuie să bem.

- Mie mi se pare că are sens, zise Archer, luând un shot şi dându-l pe gât.

Kira şi Annie aclamară.

Iris bău şi ea.

Şi, din acel punct, seara deveni neclară.

- Poţi să găteşti când eşti beat? întrebă Iris, încântată de perspectivă.

Se întorseseră acasă şi nişte clătite păreau modul ideal de a încheia seara. Era lihnită după ce dansase până la epuizare cu doamnele de la cursul de aerobică.

- Sigur că pot! spuse Archer, la fel de încrezător chiar şi în stare de ebrietate.

Părea şi mai răvăşit decât de obicei, cu părul căzut pe frunte, cu ochii adormiţi. Dar zâmbea mai uşor acum şi

lui Iris îi plăcea foarte mult acest lucru.
- Ai o gropiţă, îi spuse ea, în timp ca amesteca aluatul.
- Ştiu.
- E foarte drăguţă.

Zâmbi şi mai larg.
- Ştiu.
- Doamne, ce încrezut eşti!

Râse, prea tare pentru acea oră din noapte. Iris îi făcu semn să tacă.
- Nu o trezi pe Olive! N-ar fi trebuit ca unul din noi să fi rămas treaz? în caz că apare vreo urgenţă?

Archer se opri din amestecat, analizând ce îi spusese.
- E posibil să fiu un tată îngrozitor.

Din nu ştiu ce motiv, probabil legat de tequila, Iris găsi răspunsul lui hilar. Archer o privi surprins, dar apoi începu şi el să râdă.
- Scuze, zise ea, printre chicoteli. Nu cred deloc că eşti un tată rău. Dar eu cu siguranţă sunt o bonă execrabilă. Probabil ar trebui să mă dai afară.
- Poate. Atunci, aş putea, în sfârşit, să mă culc cu tine.

Iris îngheţă.

Archer îngheţă.

Se uitară unul la celălalt până când Iris începu să râdă din nou.
- Dumnezeule, Archer! Chiar ai spus asta?

Roşeaţa începuse să îi urce pe gât.
- Nu. Să pretindem că n-am spus.

- Bine, o să pretind că nu eşti topit după mine.
- Şi tu eşti topită după mine, spuse el, turnând aluat de clătite în tigaie.
- Atunci, poate că ar trebui să-mi dau eu demisia şi să mă culc cu tine.
- Dumnezeule, Iris! Nu spune lucruri de genul ăsta!

Părea că suferea înfiorător şi Iris nu îşi putu opri râsul.
- îmi pare rău, dar situaţia asta începe să devină ridicolă!

Archer învârti clătita în aer şi Iris scoase un strigăt de încântare.
- îţi iese şi când eşti beat!

Archer îi făcu cu ochiul şi Iris aproape căzu de pe scaun, într-o criză de râs.
- Micul-dejun e servit, spuse el, lăsând două clătite să îi alunece în farfurie cu o mişcare teatrală.

Iris le atacă numaidecât.
- S-ar putea să fie cele mai bune clătite pe care le-am mâncat vreodată, spuse ea, cu gura plină.

Archer zâmbi cu gura până la urechi şi Iris întinse mâna şi îi strecură degetul mic în gropiţa din obraz. El se întoarse spre mâna ei şi îi sărută palma. Un fior fierbinte îi străpunse trupul.
- O să-mi lingi iar degetul? încercă ea să îl necăjească, dar vocea îi era întretăiată şi joasă.

Archer clătină din cap, apoi îşi lăsă buzele să îi coboare de pe palmă pe încheietură. îi sărută pielea sensibilă din acel punct, apoi începu să urce spre cot, sărutându-i întregul braţ.

- Eşti atât de moale, murmură el. Sărată şi dulce. Perfectă.

Iris stătea perfect nemişcată, deşi inima îi bătea de să îi spargă pieptul. Se temea că, dacă avea să se mişte, să vorbească sau să clipească măcar, Archer urma să se oprească. Şi nu voia să se oprească niciodată.

- Iris, gemu el.

Se aplecase peste insulă şi o trăgea spre el. Buzele ei erau pe bicepşii lui, îi urmăreau curbura muşchilor.

- Da, şopti ea.

Apăsă un sărut în umărul ei. îi simţea respiraţia caldă pe gât. Apropierea lui o ameţea, o îmbăta mai rău decât tot alcoolul consumat la bar. Era beată de dorinţă, de anticipare.

- Ar trebui să ne oprim, spuse el, zgâriindu-i cu dinţii pielea de pe gât.

- Sau... spuse ea, cu respiraţia întretăiată, am putea continua.

Archer gemu.

- Suntem beţi amândoi.

- Unii ar spune că asta ar trebui să facă lucrurile să meargă mai uşor.

- Iris.

Vocea îi era răguşită când îi rosti

numele. încă îi săruta gâtul, blând şi urgent în acelaşi timp. Iris simţea furnicături până în vârful degetelor de la picioare.

- Bine, ştiu. Ai dreptate.

Archer îşi depărtă capul şi buzele îi erau umflate, pupilele mari, sălbatice. Oh, Doamne, Iris nu se pricepuse niciodată prea bine să reziste tentatiei şi acum avea un bărbat foarte frumos în faţă. Pe care putea să îl ia, dacă îl voia. Şi, în mod normal, l-ar fi luat fără să clipească.

Dar Archer ar fi regretat mai târziu.

Gândul ăsta o izbi cu putere. Archer avea să regrete asta. Ar fi considerat-o o dovadă suplimentară că era un tată rău. Şi Iris nu îi putea face aşa ceva.

- Hai să mergem la culcare, bine? spuse ea, deşi tot trupul îi protesta în agonie.

„Trebuie să-l am!”

Archer clipi.

- Da. Bună idee!

Iris coborî de pe scaunul înalt şi îi luă mâna.

- Ai grijă să închizi aragazul! spuse ea, înainte să-l conducă pe coridor.

A doua zi dimineaţă, avea să dea vina pe tequila pentru că se dusese în camera lui şi nu într-a ei. Dar, dacă era cinstită, şi trează, Iris îşi dorise de la bun început să facă asta.

CAPITOLUL 21

La patru dimineaţa, când îi sună alarma de pe telefon, Archer se trezi cu o durere îngrozitoare de cap, cu gura incredibil de uscată şi cu un braţ trecut peste pieptul lui gol. Era un braţ foarte feminin, subţire şi neted. Avea totodată o semierecţie şi senzaţia vagă că gustase pielea asta. Că îşi trecuse buzele peste încheietura delicată a lui Iris, că îi sărutase partea interioară a braţului, că îi muşcase uşor gâtul.

Oh, la naiba!

Privi spaţiul de lângă el şi o găsi pe Iris cu faţa în perna lui, dormind dusă.

Nu, nu, nu!

Nu se întâmpla asta! *Nu* o adusese în patul lui pe bona copilului. Pe toţi dracii, făcuse eforturi mari şi foarte conştiente să nu se ajungă aici încă din prima zi. Cum de se întâmplase? Şi *ce* se întâmplase, mai exact?

Se simţi mai liniştit când îşi dădu seama că

> > > încă avea pantalonii pe el şi, din câte putea vedea, Iris purta şi ea cel puţin un tricou. Asta trebuia să fie un semn bun, nu? Sau cel puţin un semn că lucrurile nu ajunseseră prea departe.

Pe cine păcălea? Deja mersese prea departe când o adusese pe Iris în dormitorul lui.

La naiba! Strânse cu putere ochii şi încercă să îşi amintească ce se

întâmplase cu o noapte în urmă. întâlnirea orăşenească decursese destul de bine. Apoi Iris îl convinsese să meargă la bar.
Aproape gemu când îşi aminti ce spusese despre fanteziile pe care le avea la duş. Şi asta *înainte* să se îmbete. Ce naiba mai făcuse după ce dăduse pe gât prea multe din shoturile alea pe care le cumpărau întruna prietenii lui Iris?
Fragmente disparate ale serii precedente îi reapărură în minte. Iris zâmbindu-i de pe cealaltă parte a mesei, Iris dansând în mijlocul unui grup de doamne în vârstă, Iris chicotind pe bancheta din spate a Uberului cu care se întorseseră acasă. Bun, aşadar, amintirile erau, în mare, o înşiruire de imagini cu Iris irezistibilă.
îşi mai amintea cum o plătise pe Kimmy, care îl privise foarte mirată când se întorseseră acasă, apoi... Dumnezeule, îi făcuse clătite lui Iris? Se mişcă lângă el şi Archer simţi momentul exact în care se trezi. Tot trupul i se încordă.
- O-o! făcu ea în pernă, fără să se obosească să îşi mai ridice capul.
- Da, o-o.
- La naiba!
- Poţi s-o mai spui o dată!
- Archer, ce-am făcut noaptea trecută?

Braţul lui era încă trecut peste trupul ei, mirosul ei de căpşuni era cald încă şi îmbietor. Doamne, cât ar fi vrut să poată rămâne acolo! Ar fi vrut să o întoarcă pe spate şi să facă tot ce se părea că fusese prea beat – slavă Domnului! – ca să facă noaptea trecută.

Dar nu putea. Nu puteau.

Lui Olive îi mergea bine. Terapeuta spusese că mediul stabil pe care i-l oferea acasă era de mare ajutor în procesul de vindecare. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi culcat cu Iris, pentru ca apoi, în mod inevitabil, lucrurile să înceapă să se complice între ei? Ce s-ar fi întâmplat atunci cu Olive? Ar fi pierdut încă o persoană apropiată. Nu îi putea face asta doar ca să îşi satisfacă el poftele.

îşi trecu o mână peste faţă.

- Sunt destul de sigur că n-am făcut decât să mâncăm clătite în mijlocul nopţii şi să adormim unul lângă celălalt.

„Şi e posibil să fi lins transpiraţia de pe gâtul tău.”

Iris se rostogoli pe spate, trăgându-şi după ea braţul şi toată căldura.

- Bun, spuse ea, aproape pentru sine. Asta e bine.

- Uite, Iris...

- Te rog, nu-ţi cere scuze! îţi garantez că a fost în egală măsură vina mea. Din nou.

Se ridică în capul oaselor şi se sprijini cu un geamăt de tăblia patului. Când ridică privirea spre ea, Archer observă că era ciufulită după somn. Părul i se desfăcuse din coadă şi îi stătea încurcat în jurul feţei. Pe un obraz avea urme de pernă. Şi era foarte, foarte sexy. Era adorabilă. Ar fi vrut să o bage înapoi în pat şi să îi aducă o aspirină şi un pahar cu apă.

Şi, preţ de o clipă, o văzu pe Iris nu doar ca pe o aventură trecătoare, ci ca pe cineva care să rămână. Cineva care să fie acolo pentru el şi pentru fiica lui. Cineva de care să poată avea grijă.

Iar asta era ceva ce nu avusese şi nu îşi dorise să aibă niciodată în viata lui. Dar viata lui era diferită acum. Poate că acum avea timp pentru o parteneră. Avea o casă, un copil şi un program de muncă absolut rezonabil şi poate asta însemna că putea să îşi dorească şi altceva. Poate că decesul timpuriu al fostei lui vieţi era o ocazie pentru naşterea uneia noi.

Una în care să fie şi Iris.

Şi îşi dădu seama că era pentru prima oară când gândul că ar fi putut rămâne aici permanent, cu Olive, nu îi provoca un val de dezamăgire şi panică, de regret că îşi abandona toate telurile.

- Nu aşa se termină de obicei întâlnirile orăşeneşti, spuse ea, întrerupându-i gândurile. Seara trecută

a fost o anomalie. Cred că e de vină astenia de primăvară. Lumea o cam ia razna în aprilie.

- Ei bine, slavă Domnului! Nu-mi imaginez cum ar fi supravieţuit oraşul ăsta dacă lumea ar bea atât de mult de fiecare dată.

Iris îi zâmbi pieziş.

- lartă-mă, te-am ameţit şi m-am băgat în patul tău!

- Nu cred că aşa s-a întâmplat.

- Oh, ba cu siguranţă!

îşi aminti mâna lui într-a lui Iris, cum îl trăgea în josul holului, cum îl ducea în dormitorul lui. Se sărutaseră? O atinsese iar, în afară de momentul acela nepotrivit din bucătărie?

De-asta nu bea el niciodată tequila!

- Nu-ţi face griji! continuă ea. Nu am profitat de tine.

- Tu? N-ai profitat de mine? Nu îşi putu stăpâni zâmbetul. în clipa aceea, simţea că ar fi lăsat-o să profite de el în orice fel. Credeam că nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat.

- încep să-mi aduc aminte.

Archer o aşteptă să dezvolte subiectul, dar Iris spuse doar:

- Vreau să mă cuibăresc în braţele cuiva când mă îmbăt.

- Cred că e posibil să fii singura persoană de pe planetă care păţeşte asta.

- Probabil.

- Porti tricoul meu?

Iris zâmbi timidă.

- Pe-al meu l-am murdărit de sirop.

N-avea nici un rost să îi atragă atenţia că avea o cameră întreagă plină de haine de cealaltă parte a holului. Era clar că nici unul din ei nu gândise prea limpede cu o seară în urmă.

în plus, arăta atât de bine în tricoul lui, încât simţea cum hotărârea lui de a nu o săruta slăbea cu fiecare secundă. Oare chiar ar fi afectat-o atât de mult pe Olive? Era măcar nevoie ca ea să ştie? Părinţii aveau mereu secrete faţă de copiii lor.

Iris căscă dramatic.

- Ce devreme te trezeşti!
- Ştiu. Era o vreme când la ora asta abia mă culcam.

Chipul ei era atât de tandru când întoarse privirea spre el. Avea capul încă pe pernă, întreaga viaţă i se dăduse peste cap, dar începea să îi pară din ce în ce mai puţin rău că se întâmplase aşa.

- Iris?

-Da?

- M-am simtit bine aseară.

Zâmbetul lui Iris crescu, luminând întreaga încăpere.

- Şi eu.

Apoi se aplecă şi îl sărută, încet şi dulce, pe obraz. Fu nevoie de un efort

suprem şi numai dorinţa de a fi un tată bun şi de a nu da peste cap viaţa copilului îl opri să o tragă peste el.

Era chiar *acolo...*

- Taţi!

Când auzi vocea lui Olive în usa dormitorului său, trei gânduri se formară concomitent în mintea lui Archer: 1. îi spusese *tati! 2.* Se lovise, se speriase sau îi era rău! Sau poate toate trei la un loc? 3. Ce naiba s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o pe Iris acolo?

Iris, pe de altă parte, încremenise şi avea ochii mari şi o expresie îngrozită, de parcă ar fi venit FBI-ul să îi ridice.

- Ce facem? şuieră ea.
- Nu ştiu, îi răspunse Archer în şoaptă.
- Tati? strigă iar Olive.
- Vin imediat, zise el, cu voce răguşită.
- Unde e Iris? întrebă fetiţa, prin uşă.

Iris se strâmbă toată.

- Oh, Doamne! Ştie! Ştie! Ce facem?

Sări jos din pat şi privi ameţită în jur, căutând un loc în care să se ascundă.

Archer se ridică şi o prinse de umeri.

- Calmează-te! Nu ştie nimic.

Iris încuviinţă din cap, dar încă arăta ca şi cum ar fi vrut să sară pe fereastră. Aşa că se părea că gândurile ei nu erau în acelaşi loc cu ale lui. Ea nu se trezise imaginându-şi o viaţă de

familie împreună.
Evident că nu! Era doar o slujbă pentru ea.
Şi el era şeful ei. Un şef cu care flirta, dar nimic mai mult.
Lăsase întreaga situaţie să îi scape de sub control şi riscase sănătatea mintală a lui Olive pentru asta.
- Du-te şi stai acolo, îi spuse lui Olive, înainte să întredeschidă uşa şi să scoată capul pe hol.
- Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Olive.
- Iris e acolo, cu tine?
- Ăm...
- Aici era! strigă Iris, luând ceva de pe comoda lui în timp ce trecea pe lângă el. Căutam asta...
Se uită la ce apucase.
- Un deodorant de bărbaţi. Cele pentru femei nu sunt destul de puternice pentru mine. Oh, Olive, de ce eşti trează?
Olive se uită de la unul la celălalt. El nu purta decât o pereche de pantaloni de trening şi Iris avea pe ea doar un tricou. Archer îşi ţinu respiraţia.
- Mi-e sete, spuse ea.
Din fericire, cei cinci ani de viaţă de până acum nu îi oferiseră vreo explicaţie cu privire la motivul pentru care tatăl şi bona ei ar fi putut fi împreună în dormitorul lui, pe jumătate dezbrăcat!.
- îţi aduc nişte apă, spuse el, oftând

uşurat în timp ce o împingea pe hol.

Privi peste umăr şi o văzu pe Iris furişându-se înapoi în camera ei.

Atitudinea ei ruşinată îl făcea să se simtă mai prost decât durerea de cap provocată de tequila.

Archer nu era singurul rezident mahmur din Dream Harbor. La ora nouă, localul era deja plin şi toată lumea voia cafea şi mâncare grasă. Noul sendviş al lui Archer – cu ouă, cârnaţi de tară şi caşcaval într-un croasant – fu un succes
> > > uriaş.

- încă un sendvis şi două comenzi de clătite cu lapte bătut, strigă Maribel, intrând în bucătărie.

Archer lăsase în meniu câteva dintre reţetele lui de clătite care avuseseră ceva mai mult succes şi lumea începuse să le comande.

Cyrus turnă patru polonice de aluat în tigaie şi Archer începu să pregătească sendvişul. în ciuda modului cam prost în care începuse ziua, localul mergea bine. Maribel şi Jess duceau comenzile imediat ce Cyrus şi Archer apucau să le pregătească şi, pentru prima oară, clienţii păreau relativ mulţumiţi.

Nu fusese chemat din bucătărie decât o singură dată şi asta doar ca primarul să îi mulţumească pentru intervenţia

de la întrunirea orăşenească de seara trecută şi ca să îi spună că oamenii din oraş erau foarte încântat! că aveau un cuvânt de spus în legătură cu ce se întâmpla cu mult iubitul lor local.

Din ce în ce mai mult, Archer era convins că acestor oameni nu le păsa chiar atât de mult de clătite, cât mai degrabă îl torturau ca într-un fel de ritual de iniţiere. Dar, dacă trecea testele, cu atât mai bine. Mai ales dacă avea să îl ajute la

evaluarea drepturilor de custodie. Olive îi spusese *tati* în dimineaţa asta. Sub nici o formă nu avea să renunţe la ea acum.

Cel puţin o parte din viaţa lui mergea bine. Pe de altă parte, cu cât se gândise mai mult la Iris pe parcursul zilei, la cum se simţise cu ea lângă el, cu atât mai confuz devenise. Aproape că fuseseră prinşi şi expresia îngrozită de pe chiul lui Iris fusese îndeajuns ca să îi spună că nu o interesa o relaţie serioasă cu el.

Din fericire, mulţimea de dimineaţă se contopi fără pauză cu mulţimea de la prânz şi Archer nu avu prea mult timp de gândire.

- Două sendvişuri vegetariene, o supă de ceapă şi o salată, *chef.*

- Un sendviş cu şuncă, salată şi roşii cu pâine cu maia, o porţie de cartofi

dulci prăjiţi şi o cafea fierbinte, *chef*

- Clătite cu afine, un sendviş vegetarian şi o supă de roşii cu brânză la gril.

Comenzile veneau una după alta şi Archer şi Cyrus iuţiră ritmul. Cyrus se ocupa de grătar, în vreme ce Archer prepara sendvişurile şi salatele, punea supa în boluri şi avea grijă ca farfuriile să arate prezentabil înainte să le trimită clienţilor. Era diferit fată de bucătăriile în care lucrase înainte, un spaţiu mai mic şi mai intim. Cu atât de puţini angajaţi, era nevoie să lucreze bine împreună şi Archer trebuia să admită că era plăcut să lucreze într-o bucătărie cu atât de puţine melodrame. Pur şi simplu, fiecare îşi facea treaba.

La sfârşitul zilei, Archer era transpirat şi plin de pete de supă şi sos de sendviş. Cyrus îi zâmbi cu gura până la urechi.

- încă o zi bună, *chef!* spuse bătrânul, mult mai vesel de când Archer începuse să îi ceară părerea.

- Chiar a fost, *chef!*

Archer îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu braţul. Cyrus se lumină la faţă. îi plăcea când Archer îi spunea şi lui *chef* Şi, din punctul de vedere al lui Archer, chiar era un bucătar în toată puterea cuvântului. Doar gătea pentru alţii de patruzeci de ani. Dacă asta nu te facea maestru bucătar, Archer nu

ştia ce altceva te putea face.

- V-aţi descurcat bine azi, le spuse Archer lui Maribel, lui Jess şi noului chelner, Holden.

- Mulţumim, *chef!* zise Jess, luându-şi haina şi îndreptându-se spre ieşirea din spate.

- Noapte bună! strigă Maribel, ieşind după ea.

Holden sporovăia cu fata care spăla vasele, Meg, şi, judecând după felul în care chicotea aceasta, Archer trăgea nădejde că bucătăria nu avea să fie totuşi complet lipsită de melodrame.

Când, în sfârşit, termină de făcut curat şi o luă spre casă, era trecut de ora cinci. Ignoră entuziasmul pe care îl simţea la gândul că urma să o vadă din nou pe Iris şi îi dădu un telefon lui taică-său. Dacă cineva putea să îi bage minţile în cap lui Archer, acesta era omul potrivit.

Formă numărul şi dădu telefonul pe difuzor.

- Hei, Archie!

- Salut, tată!

- Ce mai faci? Cum e vremea la voi?

Archer privi încruntat prin parbriz. Ploaia se oprise în sfârşit, dar astăzi bătuse vântul suficient de tare cât încă să fie nevoie de haină. Archer se întreba dacă vremea avea să se mai încălzească vreodată aici.

- Nu prea grozavă.

Tatăl lui râse înfundat.

- Aici e foarte frumos. Am jucat golf azi.

Archer crescuse lângă Boston, dar tatăl şi mama lui vitregă se mutaseră în Carolina de Sud după ce ieşiseră la pensie şi nu se mai săturau să îi spună lui Archer cât de frumoasă era vremea acolo.

- Mă bucur pentru tine, tată!

- Ce? Nu m-ai sunat ca să mă auzi cum mă laud cu vremea de aici? întrebă el, râzând iar.

- Nu chiar.

- Atunci, ce este? Ce mai face Olive? Am pregătit o poveste grozavă pentru data viitoare.

Archer începuse să organizeze conversaţii video între Olive şi tatăl lui, iar acesta din urmă se hotărâse să îi citească poveşti, ca să spargă gheaţa. Când Olive îl întrebase dacă era într-adevăr bunicul ei, Archer fusese sigur că taică- său avea să înceapă să plângă. Şi ar fi minţit dacă nu ar fi recunoscut că şi în ochii lui se strecurase o lacrimă.

- Super, tată! Olive e bine. Chiar foarte bine în ultima vreme.

- Bun, atunci, care-i problema?

Archer îşi drese vocea.

- Ăm, bona.

- Nu merge treaba?

- Ba merge foarte bine. Olive o iubeşte. Iris pare să ştie cum s-o scoată din carapace şi cum s-o înveselească atunci când e tristă.

- Pare perfect. Deci care-i problema?

- Păi... noi...

- Archer, te rog nu-mi spune că te-ai culcat cu bona!

Se simţea uşor jignit că taică-său sărise numaidecât la această concluzie; pe de altă pare, nu se înşela chiar de tot.

- Nu, nu chiar. Vreau să spun, nu. Am dormit împreună, dar nu m-am *culcat* cu ea.

- Treci la subiect, fiule!

Archer oftă. La urma urmei, pentru asta îl sunase, nu? Ca să afle abordarea raţională a tatălui său vizavi de problemă.

- Ne-am îmbătat şi am dormit în acelaşi pat, dar nu s-a întâmplat nimic.

- Archer.

- Ştiu. E rău. Dar se pare că nu pot să...

- Se pare că nu poţi să ce? Să te porţi ca un gentleman? Aşa cum te-am învăţat că se poartă un bărbat de onoare?

- Nu e asta. Nu e aşa.

Archer îşi trecu frustrat mâna peste faţă. Nu era aşa, nu? Ştia că sentimentele lui nu erau unilaterale, dar asta nu însemna că era o idee

bună.

- Atunci, cum este, Arch? Pentru că sunt cum nu se poate mai bucuros că a apărut fetiţa asta în viaţa noastră, dar ai lăsat deja o femeie însărcinată şi acum nu poţi să te tii la distantă de bonă?

Dumnezeule, când o spunea aşa, Archer chiar se simţea ca un dobitoc.

Tonul lui taică-său se înmuie.

- Hei, ştiu că faci ce e corect pentru fiica ta şi sunt mândru de tine pentru asta. Dar nu văd cum ar putea să fie o idee bună să te încurci cu bona. Oricât ar fi de drăguţă.

Drăguţă nici nu se apropia de felul în care o vedea el pe Iris. Era superbă, isteaţă şi amuzantă şi... şi asta nu ajuta la nimic.

- Ai dreptate, tată. Desigur.

- Fireşte că am. Să te culci cu bona? Asta ar complica lucrurile. Şi apoi?

Ce s-ar întâmpla apoi? Dacă s-ar fi culcat cu Iris, *ea* ce ar fi vrut să se întâmple? Ar fi vrut oare să rămână doar o aventură de-o noapte?

Sau era posibil să îşi dorească mai mult? Şi îl nedumerea extraordinar de mult faptul că asta nu părea să îl sperie. *Mai mult* cu Iris ar fi putut fi chiar minunat. Deja locuiau împreună. Fata lui deja o iubea. Poate că totul avea sens.

Ei bine, avea sens pentru el. Poate că

pe Iris ideea ar fi îngrozit-o.

Iris care susţinea că nu îşi dorise niciodată copii şi care acceptase poziţia asta doar pentru că era pe cale să fie dată afară din apartamentul în care locuia. Şi el ce facea? Se gândea la clopoţei de nuntă?

El nu era aşa.

Archer nu visa la o soţie şi la o familie. El visa să fie cel mai bun bucătar din lume, să câştige într-o zi o stea Michelin. Şi acum totul era confuz şi în mod evident începuse să piardă contactul cu realitatea şi cu ceea ce îşi dorea cu adevărat. Ce îşi dorise *dintotdeauna.*

- Da, nu ştiu. Ar fi ciudat, presupun. Şi chiar nu vreau să fie nevoie să găsesc pe altcineva pentru Olive.

- Vezi? Ai răspunsul.
- Da. Mulţumesc!

Avea răspunsul. Un răspuns perfect rezonabil şi, în mod evident, corect.

Şi nu îi plăcea deloc.

CAPITOLUL 22

A doua zi, Iris era în mijlocul cursului de yoga, în poziţia *savansana,* evitând să se gândească la faptul că se trezise în patul lui Archer, când telefonul începu să îi vibreze.

- întindeţi braţele pe lângă corp, spuse ea cu vocea calmă, de yoga, în timp ce se uita la ecran. Simţiţi cum podeaua se ridică să vă întâmpine.

Era de la şcoala lui Olive. Nu putea fi de bine, nu? Nimeni nu te sună de la scoală doar ca să îti spună că totul merge bine.

Iris îşi luă telefonul şi se retrase pe vârfuri înspre uşa studioului. Preda cursul ăsta de aproape un an, una dintre cele mai longevive slujbe pe care le avusese, şi ştia care scânduri scârţâiau. Le evită, în timp ce le vorbea încet elevilor.

- Primiţi gândurile care vin şi lăsaţi-le să plutească precum nişte nori înspre cer...

Şi, cu aceste cuvinte, ieşi pe coridor şi se opri lângă statuia uriaşă aurie a unui Buddha.

- Alo?
- Alo? Sunţeti domnişoara Fraser?
- Da, eu sunt.
- Domnişoară Fraser, Olive este bolnavă. Are temperatură. Trebuie să veniţi să o luaţi!
- Oh, ăm...

Iris privi pe fereastra micuţă din uşă. Cursanţii ei încă stăteau întinşi, ascultători, cu ochii închişi. Din fericire, ora aproape se terminase, dar mai avea una de ţinut în dimineaţa asta.

- Trebuie să vin să o iau chiar acum?

Asistenta scoase un sunet pe care Iris îl catalogă cu siguranţă drept dezaprobator.

- Da, domnişoară Fraser. Sau să-l sun pe tatăl ei?

O trecuseră pe Iris prima la contacte în caz de urgenţă, ţinând cont că era treaba ei să aibă grijă de Olive în timpul zilei.

- Nu, nu. Nu este nevoie. Vin imediat!
- Foarte bine. Mulţumesc!

Iris deschise gura să îi mulţumească la rândul său, dar interlocutoarea ei închisese deja. Se gândi atunci că probabil meseria de asistentă de şcoală era una dintre cele mai grele din lume, împreună cu cea de şofer de autobuz şcolar, aşa că se hotărî să nu se simtă insultată că i se închisese atât de brusc.

Se uită la statuia lui Buddha.

- Ei bine, se pare că trebuie să mă duc să-mi dau seama cum se îngrijeşte un copil bolnav. Urează-mi noroc!

Se strecură înapoi în clasă şi îşi aduse elevii înapoi din starea de relaxare cât putu mai repede şi mai blând.

- Bun, acum readuceţi-vă simţurile înapoi în încăpere! Clipiţi şi deschideţi ochii şi duceţi-vă să vă trăiţi viaţa! Ne vedem săptămâna viitoare!

Ei, poate că nu o făcuse chiar atât de blând, dar trebuia să o ia din loc.

Asistenta păruse foarte categorică şi Iris se temea că avea să o încurce dacă întârzia. Nu îi era foarte clar în ce fel, dar nici nu voia să afle.

Jumătate dintre cursanţii ei abia dacă apucaseră să se ridice în şezut când ea ţâşni pe uşă. în drum spre maşină, trimise repede un mesaj către una dintre celelalte profesoare de la studio, Tara, ca să o roage să îi ţină următoarea oră. Primi repede răspunsul – „Sigur!” –, aşa că o problemă era rezolvată.

Iris o sună pe Bex şi o puse pe difuzor în timp ce urca în maşină.

- Hei, ce s-a întâmplat? N-ar trebui să ai curs?
- Aveam, răspunse Iris, în vreme ce ieşea din parcarea micuţă din spatele studioului. Dar Olive s-a îmbolnăvit. Trebuie să mă duc s-o iau de la scoală.
- Oh, şi de ce m-ai sunat?
- Nu ştiu. M-am gândit că poate ai idee ce-ar trebui să fac cu un copil bolnav.

Bex pufni.

- Şi cum de te-ai gândit tocmai la mine?
- Nu ştiu. Pentru că am cam început să intru în panică.
- Pune-o în fata televizorului şi dă-i să bea nişte suc! Mama aşa făcea.
- Bine, da. Are sens. Mulţumesc!

- Regreţi acum că ai acceptat să fii bonă?

Iris opri într-o parcare din faţa şcolii.

- Nu încă, dar mai întreabă-mă peste 24 de ore!
- Mult noroc!
- Mersi!

Iris trebui să sune la uşă şi să fie legitimată la intrare înainte să i se permită accesul pe uşile încuiate. încercă să nu se gândească la motivul pentru care astfel de proceduri ajunseseră să fie norma în şcolile primare din America. Nu putea face faţă decât unei singure crize şi un copil cu febră părea mai gestionabil decât ideea unui atac armat.

Străbătu coridorul colorat, îndreptându-se spre cabinetul medical. Cel puţin şcolile primare încă miroseau la fel. O combinaţie între unt de arahide şi creioane cerate. O profesoară şi un şir de douăzeci de copii transpiraţi ieşiră din sala de sport şi trecură pe lângă ea. Iris îi făcu semn cu mâna fetiţei din spate care rămânea mereu în urmă pentru că era prea ocupată să nu calce pe îmbinările dintre plăcile de gresie de pe jos. Fetita afişă un zâmbet ştirb.

Asistenta, după cum se aştepta, era o femeie mai în vârstă, cu un aer sever, care părea extrem de uşurată că Iris

apăruse. încă trei copii erau aliniaţi pe scaune, aşteptând să fie şi ei luaţi acasă.
- Vrei s-o ştergem de-aici, Olive?
Olive ridică spre ea ochii sticloşi şi privirea ei nu avu câtuşi de puţin darul de a o linişti vreun pic.
- Hai, puştoaico!
Iris îi luă ghiozdanul şi o conduse pe Olive spre uşă.
- Nu poate să se întoarcă până nu trec 24 de ore în care să nu aibă febră! strigă asistenta în urma ei.
- Ai auzit, Olive? 24 de ore fără şcoală! Ce norocoasă esti!
Olive doar se uită la ea şi tuşi jalnic. Aoleu!
Bun, era cazul s-o ducă acasă şi să o instaleze comod pe canapea. Asta ar fi făcut Iris dacă nu s-ar fi simţit bine. Ar fi vrut să stea în pijama, în faţa televizorului, cu o cană de ceai. Copiii beau ceai? Hmm, ar trebui să caute pe Google. Va trebui să caute multe pe Google.

Telefonul lui Archer începu să sune insistent de îndată ce în local începu să se strângă valul de prânz.
- *Chef,* îţi sună telefonul.
- Da, îl aud, Cyrus.
- Poate-ar trebui să răspunzi.
Archer oftă şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu antebraţul.

- Şi atunci cine-o să mai pună mâncarea pe farfurie?

Cyrus ridică din umeri.

- Poate e ceva legat de fata ta.

„La naiba!” De ce nici măcar nu se gândise la asta? Telefonul se opri şi începu din nou şi acum Archer era convins că ceva foarte grav se întâmplase cu fata lui. Cu fata de a cărei existenţă uitase preţ de câteva momente. Era un om îngrozitor.

Se îndreptă spre zona din spate a biroului, unde îşi atârnase haina, şi înşfacă telefonul din buzunar.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el de îndată ce văzu numărul lui Iris şi apăsă butonul ca să răspundă.

- Olive e bolnavă.

Simţi sudoarea îngheţându-i spatele şi groaza îi ateriză ca un bolovan în stomac.

- Cum adică e bolnavă? Cât de bolnavă? E bine?

Cu fiecare întrebare, simţea cum îi sporea neliniştea. Nu ştia cum să aibă grijă de un copil bolnav. Abia dacă ştia cum să aibă de-a face cu un copil *sănătos.*

- Nu ştiu. A sunat asistenta şi a trebuit să mă duc să o iau de la şcoală şi m-am gândit că o să ne băgăm în pijamale şi o să ne odihnim şi o să bem nişte suc, dar e foarte fierbinte şi moleşită, şi pe inter net scrie că avem

nevoie de Tylenol pentru copii, dar nu avem în casă, şi nu ştiu ce să fac, şi îmi pare rău, ştiu că e treaba mea, dar...

- Iris, respiră! Cumva, panica lui Iris îl forţă să iasă dintr-a lui. Măcar unul din adulti trebuia să îşi păstreze calmul, nu? Părea ceva esenţial în procesul creşterii unui copil. Sunt sigur că o să fie bine, continuă el. Copiii se îmbolnăvesc tot timpul.

Era adevărat, nu? Copiii erau scârboşi şi plini de microbi. Era destul de sigur că toată povestea asta era complet normală, deşi avea senzaţia că o alarmă de incendiu i se declanşase în cap.

- Presupun.

Vocea lui Iris era subţire şi speriată şi un alt val de îngrijorare îl năpădi.

- Vin acasă! Mă opresc la farmacie să iau medicamentul, bine?

- Bine. Mulţumesc! Şi-mi pare sincer rău.

- Nu-ti mai cere scuze! E vina mea. Ar fi trebuit să am în casă aşa ceva. Vin cât pot de repede, bine?

- Bine.

De îndată ce închise telefonul, se întoarse în bucătărie. Băiatul cel nou, Manny, trecuse deja în locul lui Cyrus la grătar, iar Cyrus aranja farfuriile.

- Nu-ţi face griji, *chef!* spuse Jess, bătându-l pe braţ înainte să încarce o tavă cu farfurii. Ne ocupăm noi. Tu du-

te şi ai grijă de Olive!

Era bine de ştiut că puteau auzi tot ce se vorbea în birou, dar nu avea timp să se gândească la asta acum. Era doar fericit că putea să plece cu siguranţa că restaurantul nu avea să se prăbuşească fără el. Doar existase ani buni şi înainte de venirea lui. Şi cât de eliberator era acest gând!

- Vă mulţumesc tuturor! Ne vedem mâine!

Când Archer ajunse acasă cu sacoşe pline de supă la cutie, Tylenol pentru copii, spray nazal cu apă de mare, acadele cu miere şi arome naturale, un termometru pe care se părea că trebuia să îl pui la subraţul copilului şi încă unul pentru gură, fiindcă nu avea încredere în temperatura luată la subraţ, o nouă carte de colorat Dovleac cu Scorţişoară, în caz că Olive se plictisea, un flacon de Vicks Vaporub şi sirop de tuse cu gust de gumă de mestecat, îngrijorarea i se ridicase ca un nod uriaş în piept.

Dar era tată acum şi dacă învăţase ceva de la părintele lui absolut fantastic era că un tată îşi păstrează cumpătul în situaţiile de criză.

Deschise uşa încet, în caz că Olive adormise, dar Iris apăru înainte să apuce să treacă pragul.

- Eşti aici! spuse ea şi tot trupul i se lăsă de uşurare.

Şi Archer simţi cum îl afectează această uşurare, ideea că totul era bine acum că venise el, că urma să ajute. Olive avea nevoie de el, şi Iris avea nevoie de el, şi era altfel decât atunci când e nevoie de tine la muncă. Era altceva decât să fii şeful, să conduci corabia cu mână sigură, să te asiguri că totul merge perfect. Aici, aveau nevoie doar *de el.*

- Sunt aici. Cum e Olive?

Iris privi spre canapea, unde feţişoara lui Olive abia dacă se mai vedea dintr-un munte de pături.

- Spune că-i e frig, dar arde toată şi internetül e plin de tot felul de opinii ferme despre ce ar trebui făcut.

Aerul jucăuş al lui Iris dispăruse. Ochii nu îi mai sclipeau, zâmbetul nu îi mai dansa pe buze. Era îngrijorată. Pentru copilul lui. Şi îl afectă şi asta, dar nu avea timp acum să analizeze în ce fel.

în schimb, îi prinse bărbia şi îi ridică faţa spre el.

- O să fie în regulă, bine? O să o rezolvăm, împreună.

- împreună, repetă Iris, şi cuta de pe fruntea ei se netezi puţin.

Şi Archer ştia că vorbeau despre cum să o facă bine pe Olive, dar se surprinse dorindu-şi ca acest *împreună* să se fi referit la mai mult.

îşi drese vocea, dându-şi seama că

încă avea mâna pe faţa lui Iris. Şi-o trase şi amândoi reveniră la realitate.

- Aşa, bun. Să începem cu începutul!

Se duse la canapea şi se aşeză cu grijă pe margine. îşi puse dosul palmei pe fruntea lui Olive. Era alarmant de fierbinte. Nu era de mirare că Iris intrase în panică.

- Hei, Olive, o să-ţi iau temperatura, bine?
- Mă dor ochii, spuse ea.

Ridică privirea spre Iris, care venise lângă ei.

- O dor ochii?

Iris ridică din umeri.

- Tot repetă asta. M-am gândit că poate se referă la o durere de cap, în spatele ochilor?
- Te mai doare şi altceva, scumpo?
- Parcă mă zgârie gâtul.
- Gâtul? Te usturăîn gât?

Olive se uită la el cu ochi sticloşi. Dumnezeule, cum să poţi ajuta un om care nu poate nici măcar să îţi spună ce îl doare?

- Hai să-ţi luăm temperatura!

Scoase termometrul de subsuoară şi i-l băgă sub braţ în timp ce Iris îl spăla pe cel oral. Le încercară pe amândouă şi amândouă indicară că Olive avea febră.

- 39,4. E rău, nu-i aşa? şuieră Iris, în timp ce priveau ecranul mic, digital.

- Pe Google zice că temperaturile mari sunt mai frecvente la copii decât la adulţi, spuse el, uitându-se în telefon. Hai să-i dăm nişte Tylenol! Putem să-i mai punem şi o compresă rece pe frunte. A băut lichide? întrebă el, în timp ce Iris se ducea repede în bucătărie ca să ude o cârpă.

- Oarecum. Nu prea vrea nimic.

- Hei, Olive, spuse Archer, aşezându-se iar lângă ea. Trebuie să iei nişte medicamente ca să te simţi mai bine. Şi să bei nişte suc, da? Reuşi să o ridice în şezut atât cât să poată să ia siropul şi o gură de suc de portocale. O să te simţi mai bine curând, îi spuse el, dându-i laoparte părul de pe faţă.

Arăta atât de mică şi de sfârşită, iar Archer simţea o durere fizică văzând-o aşa. Era groaznic. Şi se simţea groaznic pentru că nu putea să facă nimic ca să îi treacă. Nu ştiuse că o mare parte din viaţa de părinte constă din a te simţi neputincios în timp ce îţi priveşti copilul zbătându-se.

- Stai cu mine? îl rugă Olive.

- Da, sigur!

Mută nişte perne şi Olive i se ghemui în braţe, cu capul pe genunchii lui. îi masă spatele încet, în cercuri, sperând că reuşea măcar să o facă să se simtă mai bine. Sperând că era de ajuns.

Când ridică privirea, Iris se uita fix la

el, cu un zâmbet tandru pe chip. îşi controlă repede expresia, dar era prea târziu. Archer văzuse cum se uita la el. Nu, nu *la el,* la el şi la fiica lui – ca şi cum ceea ce ar fi simţit pentru ei ar fi fost ceva mai mult decât îndatorire profesională.

Şi Archer se surprinse dorindu-şi să fie aşa.

CAPITOLUL 23

- Slavă Domnului pentru medicina modernă! spuse Iris, lovindu-şi paharul de vin de al lui Archer.

- într-adevăr!

Iris oftă uşurată, ocupându-şi locul obişnuit la insula din bucătărie. Tylenolul avusese efect şi îi scăzuse temperatura lui Olive şi, după o după-amiază petrecută în faţa televizorului, uitându- se la „Preţul corect”, după ce mâncase nişte supă de pui şi colorase nişte dovleci – fiindcă nu găsise ceva mai asemănător cu căpşunile –, era dată cu Vicks, luase încă o doză de medicamente şi dormea acum liniştită în patul ei. Lui Iris aproape că nu îi venea să creadă că supravieţuiseră cu toţii.

Fusese o bonă absolut îngrozitoare azi şi, dacă Archer n-ar fi venit acasă, sincer, nu avea habar ce ar fi făcut. Se părea că avusese dreptate de la bun început. Copiii erau înfricoşători şi

derutanti şi nu ar fi trebuit să îşi asume sarcina de a avea grijă de unul.

Iar asta era jumătate din motivul pentru care trebuia să îşi dea demisia.

Cealaltă jumătate era reprezentată de sentimentele la fel de înspăimântătoare şi de derutante pe care le simţise când îl privise pe Archer dând laoparte părul de pe fruntea lui Olive şi spunându-i că totul avea să fie bine. Era un tată atât de bun, chiar dacă încă nu credea asta. Venise acasă şi avusese grijă de fetiţa lui, deşi nici el nu stiuse exact ce să facă. Şi asta > > > stârnise ceva înăuntrul lui Iris. Ceva înfricoşător. Ceva total diferit de atracţia pe care o simţise pentru Archer din clipa în care sosise aici.

Sentimente tandre şi duioase.

Şi nu putea avea sentimente tandre şi duioase faţă de un bărbat cu un copil. Un copil de care hotărâse deja că nu putea să aibă grijă.

Era prin urmare o idee proastă şi trebuia să plece naibii de acolo cât mai repede.

- Archer...

-Da?

Ridică privirea din paharul de vin. Părea epuizat. Fusese la înălţime azi, dar şi el era îngr ij orat.

- Eu... ăm...

Poate că era totuşi un moment foarte prost ca să îşi dea demisia. Ar fi fost

prea urât să îl abandoneze acum, nu? Ar fi trebuit să se dea peste cap ca să găsească pe altcineva care să aibă grijă de Olive tocmai când fetiţa era bolnavă.

Poate reuşea să îşi controleze sentimentele duioase încă vreo câteva săptămâni.

- îmi pare rău că a trebuit să te sun să vii acasă! Am senzaţia că am dat-o în bară.
- Iris, ştiu că nu ai multă experienţă cu copiii.
- Păi...

Ridică o mână să o oprească.

- Şi tot te-am angajat. Şi ai fost exact ce-i trebuie lui Olive. E mai fericită. *Vorbeşte* cu

>

mine, spuse el, râzând uşor. Ai văzut cum mă ţinea de mână azi, când a aţipit?

Chipul i se transforma când vorbea despre ea. Nu mai era epuizat. Strălucea pur şi simplu.

Şi, la naiba, iar sentimentul ăla tandru!

- Am văzut. Te-ai descurcat grozav azi.
- Mulţumesc! Zâmbetul i se adânci. Sincer, m- am adaptat din mers. Dar nu aş fi reuşit fără tine.

Iris pufni.

- Ai vorbit cu tatăl tău, cu medicul

pediatru şi ai accesat şi site-ul ăla de specialitate. Cred că te-ai fi descurcat foarte bine şi fără mine.

Ea nu făcuse azi nimic mai mult decât să intre în panică şi să sune numaidecât după ajutor.

- Bine, spuse el, ridicând din umeri. Nu aş fi *vrut* să fac asta fără tine.

„Oh, la naiba, la naiba, la naiba! Pericol, Iris!”

Zâmbi în ciuda propriei voinţe şi sentimentul duios se adânci.

- M-am săturat de clătite, spuse el. Mă gândeam să fac nişte mâncare adevărată în seara asta.

- Mâncare adevărată sună foarte bine.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi îl privi gătind, minunându-se cu câtă abilitate i se mişcau degetele. Se lăsă hipnotizată în timp ce Archer tocă nişte usturoi şi pătrunjel proaspăt. Când puse usturoiul în uleiul de măsline din tigaie, arome îmbietoare plutiră în bucătărie.

- Ce faci? îl întrebă, printre sfârâiturile care se auzeau în jur.

- *Aglio e olio,* răspunse el, cu un accent italienesc care îi înmuie picioarele.

Şi *asta* cu siguranţă nu ajuta la nimic.

- Ai de gând să şi traduci sau mă laşi să ghicesc ce înseamnă?

- Paste cu ulei de măsline şi usturoi.

E ceva foarte simplu.

- Totul sună mai bine în italiană.

Iris oftă visătoare. Nu avusese niciodată destui bani ca să călătorească, dar avea o listă cu locuri pe care ar fi vrut să le viziteze într-o zi. Italia se număra printre primele cinci.

Archer zâmbi şi gropiţa i se adânci în obraz.

- De acord.

Apa pentru paste începu să fiarbă şi Archer aruncă în ea un pumn de spaghete şi presără destul de multă sare.

- Credeam că nu găteşti decât mâncare franţuzească.

- Ultimul restaurant la care am lucrat era în Franţa. Dar am lucrat în multe locuri. Am petrecut un an în Italia.

- Trebuie să fi fost fantastic!

- A fost. Printre cele mai bune fructe de mare pe care le-am mâncat vreodată.

- Ştii, spuse Iris şi nota de tachinare îi reveni în voce, pentru că nu părea în stare să se stăpânească, se fac angajări la Pasta Place din Northville. Ţinând cont că ai atât de multă experienţă cu mâncarea italienească, sunt convinsă că ar fi încântat! să te aibă.

Archer se uită la ea de parcă i-ar fi sugerat să mănânce direct din gunoi şi nu să lucreze la un lanţ de restaurante foarte popular.

- Aia nu e mâncare italiană.

Iris îşi muşcă limba ca să îşi stăpânească râsul, dar facea eforturi să păstreze o expresie serioasă.

- Eşti sigur? *Ei* aşa cred.

Expresia lui Archer se întunecă.

- Nu ştiu *cefei* de mâncare e aia.

Iris chicoti.

- Trebuie totuşi să recunoşti, oamenii se dau în vânt după grisinele lor.

- Nu trebuie să recunosc nimic.

Luă o cană mai mică şi turnă apă de la paste în tigaia în care pusese usturoiul. Iris îl privea cu interes. Intenţionase să îl acuze că era un snob, dar totul arăta şi mirosea atât de bine, încât i se părea absurd acum să îl mai ia peste picior. Archer scurse spaghetele şi le aruncă şi pe ele în tigaie, amestecând pastele cu ulei şi usturoi. Stomacul lui Iris scoase sunete de anticipare.

Archer luă două boluri albe, simple, din bufet şi răsuci un cuib perfect de spaghete în fiecare, peste care presără apoi pătrunjel proaspăt şi parmezan. Iris ar fi vrut să se ghemuiască în cuibul ăla de paste şi să locuiască acolo pentru totdeauna.

- Arată atât de bine! aproape că gemu ea.

Afurisit fie bărbatul ăsta care se pricepea atât de bine să gătească

paste! Una era să reziste imaginii lui absolut adorabile de tată, dar cu un bol mare de carbohidrati şi brânză era cu totul altceva!

- *Buon appetito!*

- Of, frate! Dă-mi odată mâncarea şi încetează!

Archer zâmbi mulţumit de sine şi îi împinse bolul.

După cum se aşteptase, gustul era incredibil, înnebunitor de bun. Atât de bun, încât Iris, care cu o oră în urmă se hotărâse să îşi dea demisia, se gândea acum să îşi declare dragostea eternă pentru acest bărbat şi mâncarea lui. Era îngr ij orător.

Dar era sătulă şi epuizată după o zi foarte solicitantă şi mâncarea, vinul şi gropiţa lui Archer o alinaseră, aducând-o într-o stare de mulţumire pe care nu o mai simţise de foarte mult timp. Poate că de pe vremea zilelor petrecute în bucătăria lui Josie, când îşi privea prietena gătind în timp ce îi vorbea despre câte- n lună şi în stele, de la noul iubit al maică-sii până la bicicleta pe care şi-o dorea de ziua ei.

Ăsta era motivul pentru care oamenii îşi doreau un partener? Pentru acest sentiment de la finalul unei zile grele, că supravieţuiseră unei încercări împreună? Trebuia să admită că era plăcut. Le avusese întotdeauna pe

mama, pe mătuşa şi pe verişoara ei. îşi găsea prieteni aşa cum îşi găsea noi locuri de muncă. Dar poate cu un partener ar fi fost diferit.

Să stea aici, să râdă şi să bea cu Archer. Să se detensioneze după ce avuseseră grijă de un copil bolnav întreaga zi. Era... era ceva ce nu ar fi fost, poate, exclus să îşi dorească.

într-o zi.

Nu azi.

Pentru că azi el încă era şeful ei. Şi azi nu voia să o rănească pe Olive. Şi încă nu era convinsă că şi-ar fi dorit răspunderea asta cu normă întreagă.

Astăzi fusese mai speriată decât în ziua în care Bex se răsturnase peste ghidonul bicicletei, când aveau nouă ani, şi se izbise cu faţa de asfalt. Iris nu fugise nicicând mai repede până acasă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz, ţipând după mama ei să îi vină în ajutor.

- Azi a fost o zi grea, spuse ea, împingând laoparte castronul gol.

- Da, dar am scos-o la liman.

Erau în poziţiile lor obişnuite, Iris pe scaunul înalt într-o parte a insulei şi Archer în picioare, de cealaltă parte, aplecaţi peste blatul dintre ei. Ca de obicei, braţele lui erau strânse la piept.

Ar fi vrut să fie mai aproape de ea. Nu ar fi trebuit, dar ar fi vrut. Ar fi vrut să se aplece spre ea, cum făcuse ultima oară, când îi luase între buze degetul

murdar de aluat. Ar fi vrut să mai facă şi alte astfel de gesturi.

Nu trebuia. Dar voia.

- Ar trebui să mă duc la culcare.
- Bine.

Archer o privea, o studia cu ochi întunecaţi, ca şi cum ar fi ştiut ce îşi dorea şi şi-ar fi dorit şi el , >
> > > 5

acelaşi lucru. Dar nu se clinti. Rămase nemişcat, doar ochii mişcându-i-se în timp ce o urmărea coborând de pe scaun.

- Mulţumesc pentru masă!
- Oricând.

Vocea lui era joasă şi adâncă, trimiţându-i vibraţii prin tot trupul. Era clar că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea ea, dar tot nu se clinti.

Se proteja. O proteja pe Olive.

O aventură de-o noapte cu bona nu l-ar fi ajutat pe nici unul din ei. Şi, până la urmă, nu ar fi ajutat-o nici pe Iris.

„Fii puternică, Iris!”

- Noapte bună, Archer!

Muşchiul îi zvâcni pe maxilar.

- Noapte bună, Iris!

Rămase pe loc, dar Iris îi simţi privirea fierbinte tot timpul până intră în cameră.

Olive rămase a doua zi acasă, desigur, fiindcă încă era bolnavă. Era evident că încă avea nevoie de odihnă şi Iris nu voia să ignore regula celor 24 de ore fără febră şi să o enerveze pe

asistenta de la şcoală. Dar îl convinsese pe Archer că el se putea duce la muncă azi şi că urma să aibă ea grijă de copilul bolnav.

Acum, că era înarmată cu tot felul de medicamente pentru reducerea febrei şi se familiarizase cu felul în care Olive descria simptomele (când o dureau ochii însemna că o durea capul şi că începea febra, când o zgâria gâtul însemna că o ustura în gât), se simţea ceva mai încrezătoare decât cu o zi înainte.

Şi Archer o asigurase de mai multe ori înainte să plece în acea dimineaţă, la înfiorătoarea oră cinci, că era la doar un telefon distanţă şi că Iris putea să îl sune oricând şi el avea să vină acasă, indiferent de ce se întâmpla la restaurant.

Trebuia să admită că asta o facea să se simtă mai bine.

- Cum te simţi în dimineaţa asta?

Olive era ghemuită pe canapea cu narvalul preferat şi o cană plină cu suc de portocale. Se părea că, dacă puneai înăuntru un cub de gheaţă şi îi dădeai un pai, reuşeai să o convingi să îl bea.

- Mai bine. Pot să mă duc la scoală?

Iris se trânti pe canapea, lângă ea.

- Nu. Nu azi.
- De ce?
- încă eşti bolnavă.
- Nu mă simt bolnavă azi.

Olive era albă la fată şi avea cearcăne.

- Categoric încă eşti bolnavă. îmi pare rău! Guriţa lui Olive se lăsă într-un botic drăgălaş.

- Dar azi se merge la bibliotecă şi acum n-o să mai primesc cărţi noi.

Iris se uită la vraful de cărţi necitite împrăştiate pe măsuţa de cafea.

- Ai o tonă de cărţi.

- Dar vreau unele noi.

- Dacă te duc aşa la şcoală, o să te trimită imediat înapoi. Astea sunt regulile, puştoaico. Nu vrei să-ţi îmbolnăveşti toţi prietenii, nu?

Olive ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar prea fi păsat dacă îşi îmbolnăvea prietenii. Voia cărţi noi.

- Uite ce-ţi propun, spuse Iris, făcând eforturi să salveze situaţia. După ce te faci bine, te duc la biblioteca publică şi o să poţi lua de acolo câte cărţi o să vrei.

Olive se lumină la faţă la această promisiune.

- Chiar?

-Da.

- Pot să iau 150?

150 era numărul preferat al lui Olive în acel moment.

- Poţi să cari 150 de cărţi?

Olive stătu câteva clipe pe gânduri, apoi declară:

- Probabil.

Iris zâmbi.

- îmi place încrederea ta. Acum, bea-ţi sucul!

Şi îşi începură astfel ziua, uitându-se toată dimineaţa la emisiunile preferate ale lui Olive, până când micuţa adormi cu faţa în poala lui Iris. Faţa îi era caldă, dar nu fierbinte, iar lui Iris asta i se părea încurajator. Dădu laoparte o şuviţă de păr negru de pe faţa lui Olive. Era udă de transpiraţie, dar, cumva, lui Iris acest lucru nu i se mai părea la fel de scârbos pe cât i s-ar fi părut altădată. în clipa de faţă, era doar fericită că Olive se simţea mai bine şi că dormea, deşi Iris avea acum nevoie să se ducă la toaletă şi trebuia să aştepte până se trezea micuţa, pentru că nici în ruptul capului nu ar fi trezit-o ea.

înainte ca Olive să adoarmă, se uitau la emisiunea de gătit care era în clipa de faţă preferata ei. Iris urmări trei maeştri bucătari care inventau preparate nebuneşti pe baza unor ingrediente-surpriză. încercă să se concentreze, dar mintea ei aluneca întruna la Archer şi la cât de mult îi plăcea să îl urmărească pe el gătind. La felul în care tăieturile lui precise contrastau cu părul ciufulit şi cu barba ţepoasă. La cum arăta atunci când îşi făcea griji pentru Olive.

Bun, Iris încă refuza să admită că avea probleme legate de abandonul patern, dar ar fi mintit cu neruşinare dacă nu ar fi recunoscut că o dădea peste cap să îl vadă pe Archer preocupându-se de fiica lui. Era cu siguranţă ceva sexy. Era destul de sigură că era un fel de instinct de evoluţie, nu? Ca şi cum creierul ei de femeie preistorică ar fi spus: „Oh, uite un bărbat care e în stare să aibă grijă de progenitura lui! Sexy!”

Ah! Propria stupiditate aproape o făcu să geamă de frustrare, dar, pentru fetiţa care dormea în poala ei, se stăpâni. Vorbind însă despre porniri evolutive, drăgălăşenia acestei micuţe creaturi era în mod evident concepută să o ademenească.

Iris nu fusese niciodată genul care să se topească după toţi bebeluşii pe care îi vedea (era destul de sigură că toţi arătau la fel) sau care să se ofere să facă pe babysitterul pentru copiii prietenilor ei. Dar fetiţa aceasta, Olive, în care ajunsese să recunoască o persoană completă, ei bine, ea începea să i se lipească de suflet.

Toată povestea asta era dată peste cap.

Era aici ca să facă o treabă. Acceptase de la bun început pentru că îi păruse rău de Archer şi pentru că avea nevoie de un loc rezonabil în care

să locuiască. Trebuia să îşi amintească asta. Archer începea să se descurce din ce în ce mai bine în rolul de tată, aşa că nu urma să fie atât de rău când ea avea să plece, nu?

Olive se mişcă în poala ei şi un pârâiaş de salivă se prelinse pe piciorul lui Iris. Bun, asta tot scârbos era.

întoarse capul şi, clipind, deschise ochişorii ăia mari care păreau să spună: „Te rog, nu mă mânca, pentru că sunt adorabilă”. Zâmbetul micuţ pe care i-l adresă Olive, ca şi cum s-ar fi bucurat să o găsească acolo, îi făcu lui Iris inima să se strângă într-un mod ciudat.

- Bună, Iris!
- Bună, puştoaico! Ai dormit bine?
- N-am dormit.

- Bine, scuze, greşeala mea! Dar aveai ochii închişi şi sforăiai, aşa...

Iris se strădui să imite un sforăit cât mai zgomotos şi Olive râse.

- Ba nu!
- Oh, cu siguranţă da.
- Iris?

-Da?

- O să fii mămica mea în curând?

Şi senzaţia care îi cuprinsese inima lui Iris deveni şi mai ciudată. O combinaţie bizară de panică şi fericire îi străbătu trupul, ameţind-o.

- Sunt bona ta, ai uitat?

Olive se ridică în capul oaselor pe

canapea, cu faţa spre ea.
- Da, dar eşti cam ca mămica mea.
Iris se încruntă. Cum să îi explice?
- Am grijă de tine când tatăl tău e la muncă, dar nu sunt mama ta.
- Dar ai putea să fii.
- Mda... păi...
- Pentru că Addison de la şcoală a spus că tatăl ei s-a căsătorit din nou şi acum are două mame şi un tată şi eu nu mai am nici măcar o mamă şi asta nu e drept. Aşa că, dacă tu te-ai căsători cu noul meu tată, aş avea o mamă şi un tată şi atunci ar fi drept.
Oh, Doamne!
- Familia nu e o chestiune de număr.
Olive se încruntă.
- Vreau să spun, continuă Iris, că nu e important câte mame sau câţi taţi ai. Familia e compusă din oameni care te iubesc. Şi, cât timp ai aşa ceva, ai o familie. Şi tu ai un tată şi o bunică, plus bunicii ăia noi, fantastici, care te iubesc atât de mult, şi asta e extraordinar.
- Şi tu? Şi tu eşti în familia mea, nu?
Ochii ăia! Iris înghiţi nodul care i se formase în mod inexplicabil în gât.
- Eu sunt...
Ce ar fi trebuit să îi spună? „Sunt doar o angajată? Tatăl tău mă plăteşte ca să am grijă de tine?” Nimic din toate astea nu suna bine. Nici măcar nu mai era sigură că era adevărat. Nu

complet. Ţinea cu adevărat la omuleţul ăsta.

- Sunt. Şi eu ţin la tine, Olive.

Guriţa îmbufnată a lui Olive se ridică o idee la colturi.

- Dar nu sunt mama ta. Şi nu o să mă căsătoresc cu tatăl tău.

Şi zâmbetul dispăru.

- Dar poate o s-o faci.

- Nu, Olive. Cu siguranţă, nu.

Trebuia să oprească discuţia asta acum. Sigur, era atrasă de Archer, foarte atrasă chiar, dar nu avea nici cea mai mică intenţie să se mărite cu el, cu nimeni, adevărul fie spus, şi toată conversaţia asta îi trezea prea multe amintiri despre bărbaţii cu care se întâlnise mama ei şi despre care sperase, de fiecare dată, că aveau să rămână în viata lor. *Ea* nu avea să rămână în viaţa celor doi şi Olive trebuia să înţeleagă asta. Nu avea să îi dea speranţe acestui copil, aşa cum îşi făcuse ea speranţe deşarte de atâtea ori.

- învăţătoarea mea spune să nu zici niciodată „niciodată”.

Iris se ciupi de puntea nasului. Nu îi trecuse febra? Fiindcă puştoaica asta trebuia să se întoarcă la şcoală cât mai urgent.

- Uite ce e, Olive! Ştiu că ţi-e dor de mămica ta, dar nu pot să fiu eu noua ta mamă. îmi pare rău!

Aşa. Să smulgă bandajul.

La naiba! *Lacrimi!*

Să smulgă bandajul?! Copiii urau treaba asta. Doar cu o săptămână în urmă îi trăsese prea repede lui Olive vechiul bandaj şi micuţa ţipase şi apoi plânsese până ce Iris o mituise cu o acadea.

- Vino aici!

O luă pe Olive în braţe şi începu să scoată nişte sunete vag reconfortante în părul ei până când se mai calmară amândouă o idee. Să se mărite cu tatăl ei?! Să devină noua ei mamă?! Aoleu! Lucrurile escaladaseră alarmant şi Iris se temea că, dacă se mai uita mult în ochii mari ai lui Olive, risca să cedeze până la urmă.

Şi, cu cât o ţinea mai mult pe Olive în braţe, cu atât mai mult se gândea că poate nu ar fi fost chiar cel mai rău lucru din lume.

Ceea ce era o nebunie.

Iris nu voia copii. Nu voia nici măcar să fie bonă. Nu ar fi trebuit să fie aici, cu un copil transpirat şi lipicios în braţe, şi totuşi, iat-o, transpirată şi lipicioasă, fără să îşi dorească să fie nicăieri altundeva.

Crezuse că Archer era problema, atracţia pe care o simţea faţă de el, sentimentele tandre pe care le simţea atunci când îl surprindea uitându- se la Olive, ca şi cum ar fi fost în acelaşi

timp îngrozit şi încântat de ea. Dar dacă problema era puştoaica? Dacă Iris se îndrăgostea de Olive?

Cum avea să mai plece atunci?

Cum avea să le explice acelor ochi mari nu numai că nu urma să fie niciodată mama ei, dar că nici nu urma să rămână acolo ca să aibă grijă de ea în fiecare zi?

Iris făcuse nişte greşeli mari. în mod clar, îşi făcuse prost calculele. Şi acum, se împotmolise. La propriu. Olive se înfaşurase în jurul ei, ca un urs koala uşor umed.

Iris zâmbi în părul ei.

- Haide! Am cumpărat îngheţată pe băţ. O să- ţi facă bine la gât. Se ridică iute, cu Olive încă agăţată de ea. Ce aromă vrei?

- Vreau una albastră.

- Asta nu e o aromă, încercă Iris să îi explice, în timp ce intrau în bucătărie.

- Ba e cea mai bună aromă! îi spuse Olive, în timp ce Iris o aşeza pe unul dintre scaunele înalte şi scotea o îngheţată din congelator.

Râse fără să vrea.

- Bine. Ia o îngheţată cu aromă albastră! Gustul îi vine de la extrem de rara plantă de îngheţată albastră, care creşte în pădurea tropicală.

Olive zâmbi cu gura până la urechi.

- Mulţumesc! O linse cu poftă. Te iubesc, Iris, spuse ea, continuând să îşi

molfăie inocent îngheţata. Fără să îşi dea seama că îi sfâşia sufletul lui Iris cu aceste cuvinte. Şi iubesc îngheţata albastră, intonă ea, dând fericită din picioruşe sub scaun.

- Mă bucur că-ţi place, spuse Iris, înghiţind nodul din gât.

Era doar o slujbă. O slujbă ca atâtea altele pe care le avusese şi de la care plecase. Şi, în cele din urmă, avea să plece şi de aici.

Dar nu încă.

CAPITOLUL 24

Nimeni nu era acasă când Archer se întoarse de la muncă miercurea următoare. Olive se simţise mult mai bine şi se dusese iar la scoală > > > săptămâna asta şi Archer se întrebă unde erau ea şi Iris. Uneori, Iris o ducea la librărie sau la piscină, ca să o înveţe să înoate, dar, de obicei, îi trimitea lui Archer un mesaj, ca să îi spună unde erau.

îşi lăsă lucrurile lângă uşă şi intră în bucătărie, când auzi râsul lui Olive, de-acum familiar, venind din curtea din spatele casei. încă îşi simţea inima săltându-i de bucurie când o auzea râzând.

Când ieşi în grădină, Olive sări în

picioare, de pe pătura întinsă pe jos.

- Surpriză! strigă ea, aruncându-i-se în braţe.

- Uau! Ce-i asta? întrebă el.

- Un picnic.

Olive se desprinse din braţele lui cu aceeaşi viteză cu care ţâşnise în ele şi îl conduse spre pătura întinsă în mijlocul peluzei. După o lună de ploaie, soarele catadicsise în sfârşit să îşi facă apariţia şi iarba era de un verde intens în lumina după-amiezii. Totul mirosea a proaspăt şi a nou. Cei care închiriaseră casa înaintea lor plantaseră plante perene şi curtea era mărginită de flori, mai întâi narcise şi acum lalele. Aveau chiar şi nişte irişi lângă gard.

Iar fata numită Iris, la fel de frumoasă, îl privea zâmbindu-i.

- Bine-ai venit acasă! îl întâmpină ea.

Şi chiar aşa era. Se simţea acasă când era aici, cu ele două. Ce gând ciudat din partea unui bărbat care, cu nici două luni în urmă, trebuia să se oprească la uşă şi să îşi adune curajul ca să intre în casă.

- Iris a spus că e o zi perfectă pentru picnic, pentru că e prima zi cu adevărat caldă din primăvara asta, şi a găsit la piaţă căpşuni de la noi şi am făcut tarte cu căpşuni.

- Uau! exclamă Archer, râzând, încercând să absoarbă toate informaţiile pe care le turuia Olive în

timp ce dansa în jurul păturii.

- Da. Azi am gătit noi pentru tine, *chef,* zise Iris, facându-i cu ochiul şi slavă Domnului că era Olive acolo, pentru că dorinţa să o întindă pe pătura aia şi să o sărute era foarte puternică azi.

Iris îi zâmbi cu un aer şiret, de parcă ar fi ştiut.

- Ei bine, arată delicios!

Nu se putu opri când privirea îi alunecă de la prăjiturile de pe pătura de picnic la picioarele lungi ale lui Iris şi la curbele ei dulci. O roşeaţă la fel de delicioasă începuse să i se ridice pe gât. Rareori o vedea pe Iris îmbrăcată în altceva în afară de pijama sau costumul de yoga, compus din colanti şi un maiou.

Astăzi însă, în această zi de mai însorită şi superbă, Iris purta o rochie bleumarin cu căpşuni şi buline albe. I se prindea în nişte bretele subţiri pe umeri şi îşi răsucise părul într- un fel de coc în vârful capului, lăsând să i se vadă linia lungă a gâtului. Şuviţele ei aurii şi arămii străluceau în lumina soarelui.

îţi venea pur şi simplu să o mănânci.

Dar fiica lui era acolo şi era foarte nerăbdătoare să îi arate ce făcuse, iar Archer era nespus de recunoscător că îi solicita atenţia pentru că nu mai avea încredere în sine însuşi că putea lua

hotărâri corecte şi responsabile în preajma lui Iris Fraser. Probabil nu putuse niciodată.

- O să-mi spui şi cum le-ai făcut? întrebă el, luând una din farfuriile cu tarte cu căpşuni.

Era o farfurie albă, foarte delicată, acoperită cu floricele albastre, şi Archer se întrebă de unde apăruse.

- Iris mi-a zis să nu-ţi spun.

- Oh, serios? Şi de ce?

Iris îşi dădu ochii peste cap.

- Pentru că o să-ti aduci aminte că eşti maestru bucătar şi o să râzi de eforturile noastre.

- N-aş face aşa ceva! Iar tartele astea arată delicios!

Erau multe feluri de a face tarte cu căpşuni, dar Iris şi Olive merseseră pe varianta tradiţională din New England – biscuiţi dulci peste care puseseră frişcă şi căpşuni. Tăie cu furculiţa şi obţinu o îmbucătură perfectă, cu proporţii egale de biscuit, fructe şi cremă.

Făcu ochii mari, pentru un efect dramatic.

- Liv, sunt senzaţionale!

începuse să îi scurteze numele şi îi plăcea aşa – îi crea senzaţia că deveneau o adevărată familie.

Fiica lui se lumină pur şi simplu.

- Chiar?

- Oh, da! Ai făcut o treabă foarte

bună.
- Păi, m-a ajutat şi Iris să le bag şi să le scot din cuptor.
- Doar mi-am făcut datoria de ajutor de bucătar, spuse Iris, zâmbind larg.
- Şi chiar n-o să-mi spui secretul tău? întrebă el.
Olive se uită la Iris şi Iris ridică din umeri.
- Presupun că poţi să-i spui. Ştie deja o mulţime de retete secrete.
Archer râse înfundat.
- Mulţumesc că ti s-a făcut milă de mine!
Olive se apleacă spre el.
- Am folosit un premix pentru biscuiţi şi frişcă din spray.
Archer se apleacă şi el spre ea şi îi şopti la rândul lui:
- Ştii ceva? Sunt mai bune decât tartele mele.
- Chiar?
- Chiar. îi dădu un pupic pe năsuc. Felicitări, *chef!*
Nu credea că era posibil ca zâmbetul lui Olive să se facă şi mai mare, dar cumva se întâmplă. Şi, când se uită la Iris, zâmbea şi ea. Cu zâmbetul ăla duios pe care nu îl avea decât atunci când credea că nu o vedea el. Zâmbetul lui preferat. Care nu era jucăuş sau pus pe şotii. Cel despre care el credea, *spera,* că îi trăda adevăratele sentimente.

Iris întoarse capul.

- Uau, Olive! Acum, mor să gust şi eu.

La acest semnal, tăbărâră cu toţii asupra tartelor şi le dădură pe gât cu limonadă roz, băută din cescute de ceai delicate. Archer îi complimentă rochiţa lui Olive şi întreaga idee cu picnicul şi Olive îi povesti cum îşi petrecuse ziua, cu Iris amestecându-se ca să ofere detaliile necesare, şi soarele încălzea pământul sub ei, şi florile străluceau, şi păsările ciripeau, şi Archer simţi din nou cum viaţa lui se dă peste cap.

Pentru că *îi plăcea.*

îi plăcea să vină devreme acasă. îi plăcea să stea de vorbă cu Olive. îi plăcea să stea la picnic, la soare. îi plăcea mult mai mult decât să se spetească muncind, ţintind în permanenţă spre un ţel de carieră aproape imposibil de obţinut. Ziua asta, viaţa asta... părea un cu totul alt fel de realizare. Pentru care nu era nevoie decât de prezenţa, nu şi de perfecţiunea lui.

Şi îi plăcea *foarte mult* să o aibă pe Iris aşezată lângă el. îi plăcea felul în care, atunci când soarele începu să apună şi se făcu mai răcoare, trupul ei se aplecă în mod inconştient spre al lui. Ar fi vrut să o tragă mai aproape, să o cuprindă în braţele lui. Ar fi vrut să o culce împreună pe Olive şi să îşi

povestească apoi ce făcuseră de-a lungul zilei.

Bărbatul care cu puţin timp în urmă nu se gândea decât la obiectivele lui. Care fusese obsedat de ideea de a fi cel mai bun. De perfecţiune. De *el însuşi.* Acest bărbat nu îşi mai dorea acum decât o după-amiază însorită şi un picnic împreună cu fetele lui preferate.

Ce surpriză!

- Bun, foarte bine. Acum, o să exersăm cum să-ţi bagi capul în apă, spuse Iris, arătând spre piscină.

Archer plecase mai devreme de la muncă şi venise la club ca să vadă o parte din lecţia de înot a lui Olive. Totuşi, fetele nu îl observaseră încă. Iris şi Olive erau singure în piscină şi vocea ei răsuna cu ecou în spaţiul larg.

Olive se uită la Iris de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

- Nu vreau!
- Crede-mă, e important.
- Ba nu e! Pot să înot cu faţa în sus. Aşa, vezi?

Olive înotă ca un căţeluş prin zona cu apă mică, ţinându-şi faţa micuţă deasupra apei, şi Archer trebui să îşi muşte buza ca să nu râdă.

- Da, e foarte bine. Dar dacă o să vrei să sari?
- O să mă prinzi tu.

încrederea oarbă pe care Olive o avea

în Iris îi înmuie inima.
- Şi dacă o să vrei să sari singură?

Olive clătină din cap.

- Nu vreau.
- Cred că ar trebui măcar să încerci...

Cuvintele lui Iris se pierdură în clipa în care ridică privirea şi îl zări pe Archer lângă uşă.

- Hei! zise el, ridicând braţul şi făcându-i timid cu mâna. Sper că e-n regulă că am venit. Am plecat ceva mai devreme ca să pot să văd o parte din lecţia lui Olive.

Plecase mai devreme de la muncă. Era o afirmaţie monumentală pentru el şi, judecând după expresia de pe chipul lui Iris, şi ea era de aceeaşi părere. Dar totul păruse să se aşeze la locul lui în ultimele săptămâni. Era total implicat cu Olive. Aşa era bine şi acum *o ştia.* Voia să fie tată. Voia viata asta.

- Sigur că e-n regulă, spuse Iris, continuând să îl studieze cu o expresie uşor surprinsă.

Olive veni la scări ca să îl întâmpine.

- Hei, Liv!

Olive îi îmbrăţişă picioarele, făcându-i fleaşcă pantalonii cu trupuşorul ei ud.

- Ai venit să mă vezi cum înot? întrebă ea, privindu-l cu atâta adoraţie, încât Archer fu convins că Iris avea dreptate când spunea că se înmuia tot când se uita la copilul lui – era în clipa

asta o baltă umană.

- Da, arată-mi ce ai învăţat! spuse el, desprinzând-o de genunchii lui.

- Bine, dar trebuie să mă prindă Iris, spuse ea, venind la marginea piscinei şi aranjându-şi degetele de la picioare pe linie.

Iris se apropie şi partea de sus a corpului îi ieşi din apă şi Archer se temu că o să fie nevoit să se scuze de urgenţă. Era superbă. Fireşte că era. întotdeauna era. Dar acum era în costum de baie şi trupul lui ignora complet faptul că nu ar fi trebuit să observe asta acum.

Privirea îi alunecă pe braţele ei goale, pe curbura sânului în costumul acela, care devenise al naibii de sexy doar pentru că îl purta ea. Rămase cu privirea pierdută asupra ei până când Iris îşi drese vocea şi atentia i se reîntoarse la Olive. Da. Nu erau nici momentul, nici locul potrivite pentru aşa ceva. încercă să îşi aranjeze discret pantalonii, dar Iris îl văzuse şi avea un zâmbet zeflemitor pe buze.

Clătină din cap şi se întoarse spre Olive.

- Hai, Olive! 1... 2... 3...

Fetiţa se lansă în aer şi Iris o prinse, având grijă să nu îi lase capul să ajungă sub apă. Archer simţi cum i se taie respiraţia când ateriză în piscină,

dar şi el avea încredere în Iris. Deplină. Ştia că Olive era în siguranţă cu ea.

- Ai văzut? strigă ea, întorcându-se la scări în stilul căţel.

- Am văzut. Eşti grozavă!

- O să mai sar o dată.

Sări iar şi iar şi Iris o prinse de fiecare dată, iar Archer aclamă, având sentimentul că poate Olive avea să fie bine, că poate reuşise până la urmă să îi repare inimioara.

- Hei, Liv! Cred că eşti pregătită să bagi capul sub apă, spuse el, ghemuindu-se la marginea piscinei.

Olive îşi încreţi năsucul.

- Nu prea cred.

- Poţi s-o faci, îi spuse Iris. Şi eu sunt aici. O să te scot imediat dacă o să fie nevoie.

- Şi eu o să vă scot pe amândouă dacă o să aveţi nevoie, spuse şi Archer, surprinzând zâmbetul pe care Iris încerca să îl ascundă.

Olive se uită de la unul la celălalt şi Archer putu simţi schimbarea, momentul în care fetiţa îşi dădu seama că putea avea încredere în ei.

- Bine, spuse ea încet. Dar trebuie să stai chiar acolo.

Arătă spre marginea piscinei.

- Nu o să mă mişc nici dacă o să faci un *pleosc* uriaş şi o să mă uzi leoarcă, o asigură Archer.

- O, ce idee bună! spuse Iris. Să vedem dacă putem să-l stropim pe tatăl tău.

Chipul lui Olive se lumină la gândul acestei idei şugubeţe.

Uitând de numărătoare, se lansă în apă înainte ca Archer să apuce să se dea înapoi şi îl udă flească.

Ieşi din apă cu un zâmbet triumfător pe faţă.

- Te-am udat?

Archer îşi scutură apa din păr.

- Cu siguranţă.

- Ura! O să mai sar o dată.

- Minunat! mormăi Archer, dar o surprinse pe Iris şi zâmbetul uriaş de pe faţa ei, identic cu cel al lui Olive, făcu dintr-odată ca totul să merite să se ude flească.

După ce terminară lecţia, fetele se schimbară în haine uscate şi se întâlniră cu Archer la recepţia clubului.

- Mă bucur foarte mult că am venit, spuse el, împungându-i umărul lui Iris în timp ce se îndreptau spre maşină. Eşti o profesoară fantastică.

- Ei bine, tu ai oferit motivaţia, replică ea, râzând.

- Vii şi data viitoare, tati? întrebă Olive, luându-i mâna în timp ce ieşeau în parcare.

„Tati."

îl ţinea de mână.

Voia să vină la lecţia următoare.

Cum ar fi putut să o refuze?

Ca să nu mai vorbim că ar fi fost un prost dacă ar fi ratat ocazia să o vadă din nou pe Iris în costum de baie.

CAPITOLUL 25

- Ce avem în meniul de clătite în seara asta, *chef?* întrebă Iris, venind în bucătărie după ce o băgase pe Olive în pat şi îi citise vreo câteva poveşti suplimentare şi prinsese, după care eliberase, un păianjen care locuia în colţul dormitorului ei şi îi adusese fetiţei apă.

Era o rutină întreagă. Uneori insista să o facă Iris, uneori îl voia pe Archer şi alteori îi plăcea să fie amândoi, într-un fel care era inconfortabil de domestic pentru Iris. începuseră procedura de mers la culcare cu mai bine de o oră în urmă şi Iris nu era decât pe jumătate convinsă că Olive avea să rămână la locul ei.

Archer era în poziţia lui obişnuită din spatele insulei din bucătărie şi în tinuta lui obişnuită de după serviciu – un tricou mulat şi o pereche de pantaloni gri –, care o înnebunea pur şi simplu pe Iris, dar, în loc să gătească, citea notiţele pe care şi le luase cu două

săptămâni în urmă, la întrunirea orăşenească.
- încerc să mă hotărăsc ce să mai încerc. Se încruntă. Deşi jumătate din ideile astea sunt doar chestii noi pe care oamenii vor să le vadă în meniu. Ridică privirea spre ea când se cocoţă pe scaun. Spune-mi cinstit, oraşul ăsta îşi bate joc de mine? Măcar există o reţetă originală pentru clătitele alea sau totul e doar o glumă proastă, cu intenţia de a scăpa de mine?

Iris ridică din umeri.

- E greu de spus cu ei. Probabil câte puţin din amândouă.

încruntarea se adânci.

- Nu mă înţelege greşit! continuă Iris. Cu siguranţă există pe undeva o reţetă a mult iubitelor clătite, dar probabil şi partea în care îşi bat puţintel joc de tine e la fel de adevărată, adăugă ea, cu un zâmbet.

- Minunat! mârâi el.

- Eşti morocănos în seara asta.

Se întrebă dacă tensiunea sexuală care se aduna în ea era motivul stării lui proaste de spirit. Judecând după felul în care se uita la ea, era posibil să aibă dreptate. Ochii îi erau întunecaţi şi obrajii i se îmbujoraseră o idee. Privirea îi tot aluneca spre umărul ei, de pe care tricoul mult prea larg cădea întruna.

îşi amintea ce spusese despre asta.

Despre cum ar fi vrut să îşi treacă dinţii peste pielea de acolo. Şi, Doamne, cât ar fi vrut să o facă!

Realist vorbind, dacă l-ar fi întâlnit pe Archer în alte circumstanţe, era sigură că s-ar fi culcat cu el şi ar fi mers de mult mai departe. îşi sfidau propria natură evitând inevitabilul în tot acest timp şi, sincer, nu era sigură că mai putea rezista mult.

Poate că exagerase în mintea ei toată povestea. Nu era obligatoriu să devină un cuplu oficial şi să facă paradă cu relaţia lor în faţa întregului oraş şi a avocatului care hotăra custodia. Ce se întâmpla în bucătăria asta rămânea în bucătăria asta.

Nimeni nu trebuia să ştie.

Mai ales nu Olive.

Nu însemna neapărat că era ceva serios dacă se prostea puţin cu Archer.

Sări de pe scaun şi veni de cealaltă parte a insulei, lângă el, ceea ce, desigur, era o idee foarte proastă, dar Iris nu mai gândea limpede. De fapt, nu mai gândea deloc. Tot ce voia era să fie mai aproape de el.

- O să fiu ajutorul tău, spuse ea, cu un zâmbet încărcat de subînţelesuri. învată-mă ce să fac!

O privi adânc, ca şi cum ar fi fost pe deplin conştient de tot ce făcea şi la fel de conştient că era o idee proastă. Dar

nu o refuză.
- Vrei să te învăţ să faci clătite? întrebă el.

îi simţea trupul lângă al ei, cald şi solid, întotdeauna facea dus când se întorcea de la muncă şi mirosea a săpun şi a detergentul de rufe pe care îl folosea pentru tricourile alea atât de moi. Probabil ea avea să îl păstreze pe cel în care dormise când se îmbătaseră.

- Da, *chef,* spuse ea şi ochii îi scânteiau de încântare.
- Bine, Iris. O să te învăţ.

Nici unul din ei nu se mişcă. Stăteau fată în faţă, aşteptând să vadă cine avea să cedeze primul. Nici unul nu era beat în seara asta. Orice s-ar fi întâmplat acum s-ar fi întâmplat pentru că alegeau amândoi să se întâmple.

Archer întinse mâna şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche, atingându-i obrazul cu încheieturile degetelor, şi Iris clipi şi închise ochii.

„Slavă Domnului!”

- Părul ăsta mă scoate din minţi.
- Pentru că este o încălcare a codului sanitar să nu-l ţin prins când gătesc? întrebă ea, deschizând ochii şi găsindu-l pe Archer privind- o cu o expresie flămândă.

Clătină din cap.
- Nu, Iris. Nu de-asta.

- Atunci, de ce?

Vocea îi era abia o suflare.

Archer clătină iar din cap, ca şi cum nu avea de gând să răspundă, dar închise ochii şi spuse:

- Pentru că vreau să-l văd întins pe perna mea. Vreau să-l strâng în pumn. Dumnezeule, Iris! Te doresc atât de mult, că nu ştiu ce să mai fac.

Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îşi lipi trupul de-al lui. Archer scoase un geamăt încet.

- Nu te mai împotrivi! şopti ea.

Ochii lui erau încă închişi. Muşchiul din maxilar îi zvâcni. Iris îşi ţinu respiraţia.

Apoi mâinile lui erau pe talia ei, degetele lui îi intrau în carne şi o ridica pe blatul insulei de bucătărie. Icnetul ei de surprindere fu înghiţit de gura lui, lacomă şi fierbinte peste a ei. O sărută aşa cum facea totul în bucătărie – cu pasiune şi dăruire totală.

Adânci sărutul, îşi lăsă limba să alunece pe lângă a ei, degetele să îi pătrundă în păr.

Şi Iris nu putea decât să se ţină de el. îşi înfăşură picioarele pe după talia lui, trăgându-l mai aproape în timp ce cu mâinile îi trasa muşchii de pe spate.

„Tricoul ăsta trebuie să dispară.”

Prinse tivul şi îi trase tricoul în sus, întrerupând sărutul doar atât cât să i-l scoată peste cap şi să îl arunce cât

colo. îşi trecu mâinile peste muşchii şi părul moale care se combinau atât de minunat ca să îl creeze pe Archer. Doamne, cât era de sexy! Ce făceau acum era sexy. Iris se topea. Sau ardea. Era posibil să ai orgasm doar sărutându-te? Poate că da, dacă te săruta Archer Baer. Pentru că Iris nu mai fusese niciodată sărutată aşa, ca şi cum ar fi fost ultima masă a lui Archer. Sau prima, după ani în care se înfometase.

Senzaţia era mistuitoare, urgentă şi insistentă. Nu era doar un sărut. Era un asalt, o eliberare a tensiunii care se adunase de săptămâni între ei.

- Iris, gemu el, retrăgându-se şi lipindu-şi fruntea de a ei.

- Nu o spune!

- E o idee proastă.

Era o idee proastă. Iris ştia că era o idee proastă, doar că, în clipa asta, îi era greu să îşi amintească *de ce* era o idee proastă.

Pentru că era şeful ei? Asta îl făcea cu atât mai sexy.

Din cauza lui Olive? Câtă vreme ea nu afla, câtă vreme Iris nu făcea promisiuni pe care să nu le poată ţine, totul avea să fie bine. Iris putea să îl sărute pe Archer noaptea şi să aibă grijă de Olive ziua. Nici o problemă. Nu era nevoie ca lucrurile să se complice.

Puteau să rămână aşa – doi oameni care se sărutau ca şi cum viata lor ar fi depins de asta.

Din cauza acelei părţi mai tandre a inimii ei, care se înduioşa ori de câte ori îi vedea pe Olive şi pe Archer împreună? Asta era uşor de ignorat.

Mai ales acum, când degetele lui Archer erau încă în părul ei şi trupul lui pe jumătate gol era lipit de al ei. Da, cu siguranţă putea să îşi ignore inima tandră.

îl sărută iar, muşcându-l uşor de buza de jos.

- Ştiu, dar să nu ne oprim totuşi.

Râsul lui îi gâdilă faţa.

- Ce se întâmplă când treaba asta nu merge?

- Când nu merge asta? Partea asta în care ne sărutăm? Fiindcă mie mi se pare că merge foarte bine.

Archer se trase ceva mai mult, examinându-i fata.

- Doar ne sărutăm?

Iris zâmbi.

- Ne sărutăm puţin, aşa, ca între prieteni. Nu-i mare lucru.

Câtuşi de puţin. Era doar un moment în care erau nevoiţi să se sărute, ca să nu explodeze, şi puteau să îl gestioneze ca nişte adulţi. Nu trebuia să fie nimic altceva.

- Nu-i mare lucru, repetă Archer, în timp ce îl trăgea înapoi spre ea.

- Exact.

Zâmbi peste gura lui şi Archer îşi lăsă mâna să alunece pe fundul ei, trăgând-o mai aproape până ajunse cuibărit între picioarele ei. Ignoră nota uşor dezamăgită din vocea lui, expresia de pe chipul lui care spunea că poate el nu voia să fie doar nişte sărutări între prieteni. Puse toate astea în aceeaşi cutiuţă în care îşi băgase sentimentele tandre şi o ascunse undeva în spatele splinei, unde să nu se mai gândească niciodată la ea.

Probabil şi Archer făcuse la fel, pentru că o săruta iar, temeinic şi cu entuziasm, trecându-şi mâinile peste trupul ei.

- La naiba, Iris! murmură el, peste buzele ei. Eşti atât de... totul e... începea câte o propoziţie doar ca să o întrerupă cu un sărut, fără să îşi termine ideile, dar arătându-i destul de clar ce gândea. Mă laşi să te ating?

Mâna lui era acum interiorul coapsei ei, atât de aproape de marginea pantalonilor ei scurţi, încât Iris simţea că avea să explodeze dacă nu o atingea.

- Da, *chef,* toarse ea peste urechea lui şi zâmbi când îi auzi geamătul cu care îi răspunse.

- Trebuie să încetezi să mai faci asta! Sau o să mă fac de râs.

Râsul lui Iris fu întrerupt de senzaţia degetelor lui Archer strecurându-i-se pe sub lenjerie. Nu pierdu timpul. îi găsi clitorisul şi îl apăsă cu degetul mare şi Iris îşi pierdu cunoştinţa preţ de o clipă.

- La naiba, Archer! şopti ea şi fu rândul lui să zâmbească superior.

- Aşa?

- Da, aşa şi... Vocea i se stinse. Şi mai mult şi... îşi mişcă uşor coapsele dintr-o parte în alta şi

Archer se prinse numaidecât şi îşi mişcă degetul dintr-o parte în alta, apăsând şi mai tare şi, pe toţi dracii, ce bine era! Bărbatul ăsta ştia ce facea.

Geamătul lui Iris era mult prea puternic ţinând cont că erau în mijlocul bucătăriei şi că exista un copil care – se ruga la toţi sfinţii – încă dormea în camera de alături. Oh, Doamne, era o idee foarte proastă, dar simţea plăcerea inundându-i tot trupul şi nu se mai putea opri acum.

Archer îi acoperi gura cu a lui, înghiţindu-i gemetele şi oftaturile, continuând să o atingă, mai tare şi mai repede, până când Iris nu mai putu să respire, sau să gândească, sau să îi pese că era cu siguranţă o idee îngrozitoare.

- Dă-ţi drumul, Iris! şuieră el cu fruntea lipită de a ei şi Iris scânci şi

plăcerea crescu în ea atât de brusc, încât, dacă Archer nu ar fi sărutat-o iar, ar fi ţipat suficient de tare cât să trezească vecinii.

- Ştiam eu, spuse ea, trăgându-se de lângă el, gâfâind şi tremurând.

- Ce ştiai? întrebă Archer, continuând să o mângâie, încet acum, leneş, şi Iris tremură sub atingerea lui.

- Ştiam că mâinile astea sunt capabile de tot felul de lucruri.

Archer zâmbi şi mai larg şi îşi apăsă iar degetul şi trimise un al doilea val de plăcere prin trupul lui Iris, care îşi astupă gura cu mâna ca să nu ţipe în timp ce picioarele îi tremurau.

Când Archer îşi retrase mâna şi îşi linse degetele, gemând aproape la fel de tare ca ea, Iris aproape că se topi şi alunecă de pe insulă.

- A fost o idee proastă, spuse el, uitându-se la ea.

Iris ştia că era adevărat, dar tot nu îi plăcea să o audă, nu în starea în care se afla.

- Chiar?

-Da!

Vocea lui era sugrumată.

- Acum, că te-am gustat, vreau mai mult.

Căldura îi inundă trupul lui Iris.

-Oh.

Archer scutură din cap şi făcu un pas în spate şi Iris simţi pe dată lipsa

căldurii lui.

- A fost totuşi prea riscant, spuse el. Olive ar fi putut ieşi oricând din cameră.

- E ca în adolescenţă, dar invers.

Archer părea nedumerit.

- Adolescenţii se tem să nu îi prindă părinţii sărutându-se pe canapea, dar noi ne temem să nu ne prindă copilul tău.

Şi probabil i-ar fi fost mult mai greu să îi explice cum *n-o să ne căsătorim niciodată* dacă Olive o prindea sărutându-l pe tatăl ei în bucătărie.

- Da. Archer pufni într-un fel de râset îndurerat. Şi nu cred că-mi permit să-i dublez sesiunile de terapie dacă ne prinde.

- Da, spuse Iris, sărind jos de blat pe picioare nesigure.

Archer o prinse cu o mână de cot.

- Iartă-mă, ar fi trebuit...

- Nu-ti cere scuze!

Cuvintele lui erau severe, categorice.

- Dar tu?

Iris arătă spre partea din faţă a pantalonilor lui de trening, care erau acum şi mai indecenţi decât de obicei din cauza erecţiei proeminente de sub ei. Foarte proeminente. „Nu te mai uita, Iris!”

Archer îi răspunse cu un rânjet.

- O să am la ce să mă gândesc la duş.

Iris făcu ochii mari.

- Noapte bună, Iris! spuse el, plasând încă un sărut arzător pe buze, înainte să se răsucească pe călcâie şi să se îndrepte spre coridor.

Când intră în baie şi nu în dormitorul lui, Iris trebui să se sprijine de insulă. Simţea că i se înmuiaseră picioarele.

Cumva, orgasmul intens pe care îl avusese pe blatul de bucătărie nu era suficient şi acum, când se gândea la Archer la duş gândindu-se la ea...

Era prea mult.

Du-te la culcare, Iris!

Şi să vedem cum o să mai dormi.

CAPITOLUL 26

- E totul bine, *chef?*

întrebarea lui Cyrus îl trezi pe Archer din visare. O visare foarte nepotrivită pentru locul de muncă.

îşi drese vocea.

- Da, bine.

Cyrus zâmbi ironic.

- Serios? Pentru că ai acoperit farfuria aia de clătite cu sos de salată.

Archer se uită la dezastrul din fata lui.

- La naiba!

Aruncă tot ce era în farfurie la gunoi.

- îmi aduci altele, te rog?

- Da, *chef!* răspunse Cyrus, râzând înfundat. La ce-ti stă mintea?

Nu la ce, la *cine.* Trecuseră două zile de la cele petrecute în bucătărie şi, de atunci, Archer se gândise întruna la Iris. La gura ei, la căldura ei, la sunetele pe care le scosese. Dumnezeule, gemetele alea micuţe i se învârteau prin cap. Ca muzica dintr-un film. Abia dacă mai vorbise cu ea de atunci, ţinând-o pe Olive ca pe un tampon între ei în timpul zilei şi renunţând la clătitele din timpul nopţii de teamă să nu apară lângă el. Nu ştia ce ar fi făcut dacă s-ar fi întâmplat asta.

O dorea pe Iris în prea multe feluri acum.

- La nimic, mormăi el – cu siguranţă nu avea să îi explice toate astea ajutorului de bucătar!

- Ah, făcu Cyrus, încuviinţând din cap cu subînţeles în timp ce turna iar aluat de clătite pe plită. E o femeie.

- Nu e... Nu-i asta.

Bărbatul mai în vârstă râse înfundat.

- Bine, sigur. Ai stricat trei farfurii în dimineaţa asta pentru că te gândeşti la vremea de afară.

- Tu fa clătitele alea, *chef!*

Cyrus clătină din cap şi râse iar.

- Sigur, *chef*

- Hei, *chef!* Primarul e la masa numărul trei. Vrea să vorbească cu

tine, spuse Jess, intrând prin uşile duble din bucătărie.
- Mai încet! lătră Archer, trecând pe lângă ea. Cyrus, clătitele! strigă, în timp ce ieşea din bucătărie, ştiind că îşi descărca nervii pe subalterni, dar nefiind în stare să se oprească.

Şi acum primarul voia să discute cu el. Dacă îi mai spunea ceva legat de ultima lui încercare de a reproduce clătitele sacre, era sigur că avea să explodeze.

O *dorea* pe Iris. Foarte mult. Şi în mult mai multe feluri decât ar fi trebuit. Şi nu ştia ce să facă în legătură cu asta, iar frustrarea îi scotea la înaintare impulsurile de mârlan.

Primarul Kelly îl întâmpină cu un zâmbet.
- Salut, Archer! spuse Hazel de pe cealaltă parte a mesei. Cum se mai simte Olive?
- Bună, Hazel! Mult mai bine, mulţumesc!
- Ne plac noile clătite, Archie, spuse primarul şi Archer aproape că nu se supără că îi scurta numele, dat fiind că prescurtarea însoţea un compliment.
- Minunat!
- Şi lista cu produsele speciale a fost o idee grozavă.

Archer aruncă o privire spre lista pe care trecuse: „Clătitele cu afine ale lui Noah” ca specialitate a zilei. O făcuse

dintr-o toană, amintindu-şi că Noah fusese cel care ceruse clătitele cu afine la întâlnirea orăşenească.

- Mă bucur că vă place, domnule.

Primarul flutură dintr-o mână, în semn că nu era nevoie de atâta politeţe.

- Spune-mi Pete! în orice caz, sunt sigur că oraşul va fi încântat de ideea asta cea nouă.

Groaza începu să se strecoare în sufletul lui Archer. Ideea cea nouă?

- Oamenii vor fi încântat! să îşi vadă numele pe tăbliţă şi să încerce clătitele cele noi.

Asta era noua lui idee? Să încerce sugestiile tuturor şi să denumească modelul de clătite după fiecare în parte...

Nu era chiar cea mai proastă idee, de fapt. Şi poate avea să scape de toată lumea care îl bătea la cap să găsească reţeta originală.

- Ştii, continuă Pete, am visat că localul ăsta era, de fapt, o clătitârie.

- Ai visat despre localul ăsta?

Hazel pufni în râs.

- Tata visează tot felul de chestii.

Pete ridică din umeri.

- Şi, de cele mai multe ori, ce visez eu se întâmplă.

Archer se uită de la tată la fiică, încercând să se prindă dacă vorbeau

serios sau glumeau. îi era imposibil să îşi dea seama, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap.

- O să tin minte.

Pete zâmbi.

- Minunat! Şi cum mai merg lucrurile cu Iris?

Căldura îi inundă fata lui Archer. Primarul aflase cumva ce făcuseră el şi bona pe blatul insulei din bucătărie?

- Este o bonă potrivită pentru Olive? continuă Pete, când Archer rămase privindu-l ca un idiot.

- Oh... ăm... da. Da. E o bonă nemaipomenită.

- Mă bucur să aud. Şi mă bucur foarte mult că începi să te adaptezi aici, în Dream Harbor.

Archer încuviinţă din cap prostit. Se adapta. Aici. în Dream Harbor. Asta facea, fireşte. Se adapta şi voia ca Iris să se adapteze cu el.

-Da.’

îşi drese din nou vocea şi Hazel îi zâmbi ca şi , > > cum ar fi ştiut tot ce îi trecea prin minte, ceea ce era alarmant.

- Ar trebui să mă întorc în bucătărie.

- Desigur. Ai mulţi oameni de hrănit.

- Ne vedem mai târziu!

- La revedere, Archer! strigă Hazel după el.

Archer se răsuci pe călcâie şi îşi făcu loc prin localul aglomerat înapoi spre bucătărie.

Trebuia să facă ceva în legătură cu Iris – şi asta cât mai repede. Nici măcar nu se mai recunoştea. Era atât de dat peste cap de o femeie, încât ajunsese să strice comenzile, să viseze cu ochii deschişi la lucruri pe care nu şi le dorise niciodată în viată.

Ce nu ştia însă era dacă ar fi trebuit să o alunge sau să o apropie.

Iris ţinea un curs de aerobică acvatică şi era destul de sigură că executa corect mişcările, şi că striga suficient de tare instrucţiunile, şi că reuşea să păcălească pe toată lumea că nu se gândea la mâinile şi la buzele lui Archer şi la ce putea face el cu buzele şi cu mâinile alea şi...

- Iris?

Numele ei răsună cu ecou în sală. Se terminase muzica.

Clipi şi văzu un grup de şase doamne în vârstă uitându-se fix la ea. Da, bine... Poate că nu se descurca totuşi chiar atât de bine pe cât credea.

- îmi pare rău, doamnelor! Hmm, haideţi să ne relaxăm!

- S-o crezi tu! sări Marissa. La ce visezi cu ochii deschişi, Iris?

Ooo! Doamnele mirosiseră o melodramă. Şi doamnele adorau melodramele. Şi, de-a lungul anilor, Iris îşi formase prostul obicei de a da totul pe gură în faţa elevelor ei. Dar de

data asta nu mai era vorba despre o simplă aventură. De data asta, melodrama era despre Archer.

Şi, dintr-un milion de motive îngrijorătoare, i se părea diferit.

- La nimic, sincer.

Iris îşi scufundă umerii şi îşi ridică picioarele afară din apă, folosindu-se de mâini ca să plutească.

- Mmhmm, sigur, spuse Carol, venind înot spre ea. Şi de-asta ai încetat să ne mai spui ce să facem acum zece minute şi ne-am învârtit ca nişte peşti prin apă până s-a oprit muzica.

Iris simţi cum i se înroşesc obrajii.

- Bun, uitaţi care-i treaba, începu Iris, iar doamnele se strânseră în jurul ei. Aţi întâlnit vreodată pe cineva care să vă facă să reconsideraţi în mod serios tot ce ati crezut vreodată că vreţi de la viată?

Doamnele făcură ochii mari. Janet fluieră.

- Vai, e-ndrăgostită rău!

- Ba nu. Nu sunt îndrăgostită rău.

Estelle ridică din sprâncene.

- Iris?

- Bine, poate că m-am îndrăgostit puţin. Dar uitaţi care-i chestia, bărbatul ăsta mă face să... să vreau lucruri pe care n-am crezut c-o să le vreau vreodată. Şi acum nu ştiu ce să mai cred.

- Cam ce fel de lucruri? Să fii legată

sau ceva de genul ăsta? întrebă Marissa.

Iris o stropi cu apă.

- Nu! Nu, nu chestii legate de sex. Legate de viaţa adevărată. Voi mă cunoaşteţi, doamnelor. Ştiţi că nu am obiceiul să păstrez prea mult timp un bărbat.

- Dar vrei să-l păstrezi pe ăsta? întrebă Janet.

- Nu ştiu. E complicat. Mai sunt şi alţi factori...

Dacă le-ar fi spus totul, cum era faptul că bărbatul în cauză avea un copil, s-ar fi prins imediat despre cine vorbea (deşi poate că se prinseseră deja, dar încă nu era pregătită să o recunoască).

- Probabil că trebuie doar să facem sex, după care nu o să mă mai simt atât de ciudat.

- Nu aţi făcut sex încă?

Şocul de pe chipul Marissei ilustra perfect cum mergeau cele mai multe dintre relaţiile lui Iris. Erau intense, dar trecătoare.

- Să spunem doar că ştie să-şi folosească mâinile.

Cu aceste cuvinte, însoţite de un rânjet până la urechi, Iris se scufundă sub apă, urmărită de râsetele şi strigătele femeilor.

Poate că avea dreptate. Poate că trebuia să se culce cu Archer şi să

scape de toată frustrarea sexuală acumulată şi atunci avea să poată gândi limpede. Atunci avea să îşi aducă aminte că nu îşi dorea o relaţie serioasă sau un copil şi nimic altceva pe termen lung.

Chestia asta dintre ei ar fi putut fi strict fizică, fără să o afecteze în vreun fel pe Olive.

Acum, mai trebuia doar să îl convingă pe Archer.

CAPITOLUL 27

La o săptămână după povestea din bucătărie, stăteau împreună pe canapea, uitându-se la un film. Olive nu era între ei. Olive nici măcar nu era acasă. Dormea în noaptea asta la bunica ei. Aşa că se hotărâseră să profite de faptul că aveau televizorul pentru ei şi să se uite la un film. Şi iată-i acum, în semiîntunericul intim al sufrageriei, fără copil acasă şi doar cu o pernă de canapea între ei, şi Archer nu avea habar despre ce era vorba în film.

Se uita la ecran de patruzeci şi cinci de minute, dar, dacă l-ar fi întrebat cineva, nu ar fi putut să îi spună absolut nimic despre nenorocitul ăsta de film. *Ar fi putut* să îi spună că Iris

era îmbrăcată într-un maiou strâmt şi pantaloni de yoga, şi că îşi prinsese părul în vârful capului într-un coc ciufulit, şi că mirosea a vanilie, şi că scosese mici sunete fericite în timp ce mâncase cina pe care i-o pregătise, şi că, de câte ori râdea la ceva din film, Archer simţea cum i se strângea inima. Şi cum îşi pierdea complet minţile fiindcă stătea atât de aproape de ea fără să o atingă.

Era ridicol.

Era bărbat în toată firea şi, pe toţi dracii, asta era casa lui şi, dacă voia un lucru, trebuia să facă ceva în sensul ăsta. Nu? Doar pentru că era tată nu însemna că trebuia să fie celibatar. Şi Olive nici măcar nu era aici. Treaba asta nu trebuia să o afecteze câtuşi de puţin. Nu trebuia să iasă urât.

- Iris?

-Da?

Se întoarse spre el cu un zâmbet ştrengăresc. Parcă ar fi ştiut exact ce gânduri îl mistuiseră întreaga seară. întreaga săptămână, mai bine zis.

- Vreau să te sărut.

Zâmbetul se lărgi.

- Atunci, sărută-mă!

încălecase canapeaua şi o trăsese pe Iris pe genunchii lui înainte să apuce să termine de vorbit. Iris îşi trecu degetele prin părul lui, trăgând încet de capete. îi zâmbi.

- Am turnat sos de salată pc clătite din cauza ta.

-Ce?

Iris râse şi Archer sărută clinchetul de clopoţei care îi ieşea de pe buze.

- Mă gândesc numai la tine, Iris, murmură peste gura ei şi îi putu simţi zâmbetul. începe să devină o problemă.

- Şi pentru mine, recunoscu ea. Am uitat să mai dau instrucţiuni în mijlocul cursului.

îi muşcă buza de jos, iar Archer gemu.

- Şi atunci? Ce facem în legătură cu asta? întrebă el.

Iris se lăsă mai jos în poala lui, apăsându-şi fundul peste erecţia lui.

- Am câteva idei.
- Şi când lucrurile o să devină urâte?
- N-o să devină, îi promise ea, frecându-se de el, făcându-l să uite să mai respire. Şi, dacă totuşi se întâmplă, îţi promit că o să am grijă să o protejez pe Olive!

Archer oftă uşurat. Aveau să o protejeze pe Olive. împreună. Povestea asta dintre ei nu trebuia să o afecteze pe fiica lui.

- Bine, atunci.

Degetele lui i se afundară în coapse şi Iris se legănă în faţă.

- Dar va trebui să încetezi să mai faci asta, altfel lucrurile o să se complice foarte repede.

Iris râse şi el îi simţi respiraţia caldă pe faţa lui.

- Vreau să se complice foarte repede. Nu vreau să mai aştept.

- Dumnezeule, Iris! gemu el.

- De data asta, spuse ea, deja scoţându-şi pantalonii de yoga, atât de repede, încât Archer abia apucă să îi vadă picioarele goale şi fundul gol. Data viitoare, putem s-o luăm mai încet.

„Data viitoare.” Gândurile lui se agăţară de această promisiune.

- Te rog, Archer!

Vocea disperată a lui Iris îl readuse la realitate. Era în braţele lui, pe jumătate goală, cu obrajii îmbujoraţi, rugându-l să facă exact ce îşi dorise să facă din clipa în care ea se mutase în casa lui.

-Da.

Era un răspuns la rugămintea ei, la tot. Apoi mâinile ei erau pe el, îi trăgeau în jos pantalonii de trening, se înfaşurau în jurul lui cu atâta hotărâre, încât Archer aproape că râse, dar sunetul îi muri în gât. Iris îl mângâie o dată, de două ori, de trei ori, apoi se ridică pe genunchi şi îl ghidă înăuntrul ei.

îl privi în ochi. Avea o expresie flămândă.

- Iau pastile anticoncepţionale, spuse ea şi Archer încuviinţă din cap. E-n

regulă, Archer?

Ştia ce îl întreba.

- Da, e-n regulă. M-am testat.

- Şi eu.

O sărută adânc şi disperat şi Iris se lăsă să alunece şi amândoi gemură în clipa în care ajunse la capăt. Dumnezeule! Era prea bine. Nu avea să reziste. Dar Iris se mişca deja, gemea, dându-i de înţeles că poate nici ea nu avea să reziste prea mult.

îşi legănă şoldurile tare şi repede şi Archer îşi dorea să nu fi avut încă maioul pe ea, şi să fi apucat să o guste, şi să-i fi văzut corpul, dar ea se legăna iar şi iar, şi cuvintele „data viitoare, data ••J ii• A A. A *g
viitoare i se învârteau în minte.

Se ţinea strâns de coapsele ei şi o săruta în timp ce ea se mişca peste el.

- Sunt aproape, gemu ea. Atât de aproape!

Archer strânse din dinţi. La fel şi el.

Iris îşi mai mişcă o dată şoldurile, degetele ei i se afundară în umeri şi un geamăt gutural ieşi de pe buzele ei. Nu avusese timp să fie atent, să înregistreze totul, Iris în poala lui, Iris oftând şi gemând. Era prea rapid, prea scurt, prea fulgerător, dar nu se putea opri. Nu o putea opri pe Iris, care se mişca peste el, nu îşi putea opri propria plăcere pe care i-o provocau mişcările ei.

- Dă-ţi drumul odată cu mine, Archer! spuse ea şi el o ascultă, împingându-se în ea în timp ce Iris se strângea în jurul lui.

Aveau noroc că nu era nimeni acasă, fiindcă nici unul din ei nu fusese tăcut. Momentul era zgomotos, epuizant şi frenetic, săptămâni întregi de tensiune eliberată în sfârsit. Dar nu era suficient.

- Pe toţi dracii! spuse Iris, încetinind şi odihnindu-şi fruntea pe a lui Archer.

- Da! oftă el. A fost...

Fantastic de intens! Insuficient pentru a-i elibera trupul de nevoia pe care o simţea pentru Iris.

- Da, spuse Iris zâmbind. A fost.

Plăcerea abia dacă se mai potolise când Archer simţi un fior de panică la gândul că, acum, că Iris obţinuse ce voia, poate că nu avea să mai existe o dată viitoare.

Şi nu ar fi trebuit să îi pese. O aventură de-o noapte nu era ceva nou pentru el. Aventurile de- o noapte erau perfecte pentru vechiul Archer. îl ajutaseră aproape întotdeauna în trecut să scape de gândurile la câte o colegă atrăgătoare, ca să se poată concentra la ceea ce conta cu adevărat pentru el – munca lui.

Dar nu mai voia asta. Nu cu Iris. Munca nu mai era cel mai important

lucru din viaţa lui. Ba chiar, în clipa de faţă, se clasa pe un îndepărtat loc trei. Tensiunea fusese eliberată, dar tot o voia. O voia în viata lui. Punct. Fie că făceau sex sau nu, o voia pe Iris Fraser în preajmă.

La naiba! *El* era cel care avea să complice lucrurile. *El* avea să iasă rănit din povestea asta.

Cumva, nu îşi dăduse seama cum de ajunsese aici.

Ea se aplecă şi îl sărută pe obraz.

- Mă duc să mă spăl.

- Da, desigur.

Archer începea încet să îşi revină, să conştientizeze ce făcuseră şi cât de mult îl afectase.

- Dar nu m-ar deranja să mi te alături mai târziu, spuse Iris. Ştii unde mă găseşti.

- Da, bine.

Nici măcar nu era sigur că Iris îl auzise; era deja la jumătatea holului când îi răspunsese. Ce mama naibii se întâmplase?

După ce se curăţă cu un prosop din bucătărie, se aşeză înapoi pe canapea şi încercă să pună cap la cap cele petrecute în ultima jumătate de oră. Ar fi trebuit să se simtă uşurat, nu? Satisfăcut că în sfârsit obţinuse ce îşi dorea de săptămâni.

Dar nu era suficient. Nu era vorba doar despre sex.

Cel puţin nu pentru el. Nu mai era. Dar Iris fugise imediat ce terminaseră, aşa că poate fusese doar despre sex pentru ea?

îi spusese că nu intenţiona să aibă vreodată copii. Şi, dacă ar fi fost împreună în orice fel, ar fi existat un copil la mijloc. Aşa că unde îi lăsa asta?

Archer îşi lăsă capul să cadă pe pernele de pe canapea. Crezuse că îşi putea compartimenta sentimentele pentru Iris. Crezuse că putea trăi cu ea în aceeaşi casă. Crezuse că avea să poată controla totul, aşa cum era obişnuit să facă. Dar nimic nu mergea cum crezuse el.

Şi acum avea o alegere de făcut.

Asta putea fi totul. Scăpaseră de obsesia sexului interzis şi puteau uita acum toată povestea. Puteau merge mai departe. Şi probabil ar trebui să înceapă să îşi caute altă bonă. Şi copiii erau rezistenţi, nu? Olive avea să fie bine, îl avea pe el. Şi Archer era mândru de asta. Mândru că era aici pentru ea. Aveau să depăşească împreună pierderea lui Iris.

Sau...

Putea să profite de oferta lui Iris şi să îi ţină companie mai târziu.

Avu nevoie de fix trei secunde ca să aleagă opţiunea numărul doi. Nu ştia ce voia Iris pe termen lung, dar, dacă

exista cea mai mică şansă să îl vrea pe el, trebuia să profite de ea.

Iris stătea sub apa caldă a duşului, încercând să nu intre în panică. Bun, se culcase, în sfârşit, cu şeful ei. Şi fusese fantastic. După care fugise la propriu de lângă el, nu înainte de a-i lansa o invitaţie să se distreze şi mai târziu.

Dumnezeule mare, ce era cu ea? Era catastrofală! Oare Archer era la fel de zăpăcit ca ea în momentul de fată? Poate că nu ar fi trebuit să plece atât de repede, dar fusese atât de rapid şi atât de bine, că nu ştiuse cum să reacţioneze.

Probabil că Archer credea că doar îl folosea, ceea ce era, în parte, adevărat, dar parcă Iris voia totuşi ceva mai mult şi îl *plăcea.* îl plăcea sincer, de-adevăratelea, şi sentimentul o cuprinsese treptat, pe nesimţite, până când îl conştientizase brusc şi intrase în panică.

Trecuse foarte mult timp de când Iris plăcuse un bărbat şi îşi dorise să fie în preajma lui altfel decât cu hainele scoase. Şi nu prea ştia ce să facă acum.

„Hai, respiră, Iris! în primul rând, trebuie să ieşi de la duş, pentru că stai de o veşnicie aici şi lui Archer o să înceapă să i se pară ciudat.”

Opri apa şi ieşi, doar ca să îşi dea seama că nu- şi adusese haine de

schimb, nici măcar pe cele de care se dezbrăcase în sufragerie. Avea maioul şi bustiera, dar absolut nimic pentru partea de jos. Perfect.

Nu se mai obosi să îşi pună înapoi maioul, ci se înfăşură în prosop, sperând să poată ieşi din baie fără să fie prinsă.

Deschise uşa şi se izbi de pieptul lui Archer.

- O of.

- Scuze! îi prinse braţele ca să o echilibreze, începusem să-mi fac griji. Mă gândeam că poate ai alunecat şi te-ai lovit la cap.

Iris râse.

- Nu. Doar... mă gândeam.

- Da, şi eu.

Privirea lui Archer era fixată într-a ei, întunecată şi serioasă în lumina slabă din hol. Iris era acut de conştientă de lipsa ei de haine. Pielea i se înfioră sub prosop şi fiecare nerv prinse viaţă.

- Şi tu la ce te-ai gândit? întrebă ea.

Privirea lui Archer alunecă pe pielea ei goală de deasupra marginii prosopului, apoi urcă spre fata ei.

- Mă gândeam că nu a fost nici pe departe destul.

- Serios?

Vocea îi era jenant de afectată, dar Archer încă îşi ţinea mâinile pe braţele ei şi era atât de aproape, încât Iris simţea că o lua ameţeala.

- A fost felul tău de a încerca să termini lucrurile între noi, Iris? Una repede şi gata, putem să ne vedem mai departe de viaţa noastră? Pentru că, dacă-i aşa...

- Nu, răspunse ea, înainte să gândească. Nu, nu asta vreau.

Buzele lui Archer se curbară într-un zâmbet ce îi trăda uşurarea. Se apropie de ea, până ce o lipi cu spatele de perete.

- Atunci, *ce* vrei?

- Nu sunt sigură.

Archer se încruntă şi se trase în spate, dar Iris îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl lipi iar de ea.

- Iris, dacă vrei să ne oprim, ne oprim. N-am vrut nici o clipă să pun presiune asupra ta.

Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor pe buze.

- Vreau *asta.* Vreau legătura asta fizică dintre noi. O vreau mult. Crede-mă!

Archer râse uşor, înfundat, dar o aştepta să continue.

- Dar nu ştiu ce altceva mai vreau şi nu vreau să vă rănesc pe tine şi pe Olive. Nu pot să-ţi promit nimic, aşa că, dacă *tu* vrei să ne oprim, ne oprim.

îl privi în ochi şi în acea clipă îşi dori să îi poată face o promisiune, dar încă nu se simţea
sigură pe nimic, nu ştia nici ce simţea.

Nu ştia dacă asta era o viaţă pe care şi-o dorea.

- îţi mulţumesc că eşti sinceră cu mine! spuse el şi buzele le mângâi au pe ale ei în timp ce vorbea. Nu am nimic împotrivă să avem o relaţie strict fizică.

Buzele lui îi coborâseră pe gât şi sorbeau picăturile de apă de pe piele.

- Eşti sigur? murmură Iris.
- Foarte sigur.

îşi trecu degetele peste marginea prosopului. Ridică întrebător dintr-o sprânceană şi Iris încuviinţă din cap, fericită să se îndepărteze de conversaţia asta şi să pătrundă pe un teritoriu mai sigur.

Archer trase uşor de prosopul care îi alunecă de pe corp şi căzu grămadă la picioarele ei. Gemu, trecându-şi mâinile peste talia şi soldurile ei. Ochii lui întunecat! o sorbeau.

- Data trecută a fost mult prea repede. O ridică în braţe şi Iris scoase un ţipăt uşor, surprinsă. De data asta, am de gând să te savurez.

Iris se ţinea strâns de umerii lui, neştiind dacă avea să supravieţuiască intenţiilor lui Archer, dar foarte dornică să afle despre ce era vorba.

CAPITOLUL 28

Archer o întinse pe pat. Prosopul rămăsese pe undeva pe hol.

- De săptămâni întregi mi te imaginez aşa.

Iris zâmbi.

- Sper că mă ridic la nivelul fanteziilor tale.
- Le depăşeşti de departe.

Archer îşi scoase tricoul, presărându-i o serie de sărutări fierbinţi pe buze.

- Eşti atât de tentantă, Iris. Ca un fel de sirenă.

Iris îşi încreţi nasul.

- Sirenele nu conduceau mateloţii spre moarte?

Gura lui Archer era acum pe gâtul ei, muşcându-i uşor pielea delicată.

- Ceva de genul ăsta, parcă.
- Ei bine, eu nu intru în ocean, aşa că s-ar putea să fie nevoie să găseşti altă creatură mitică.

Archer ridică brusc capul.

- Nu intri în ocean?

-Nu.

- Locuieşti într-un oraş de pe ţărm.
- Da, aşa că am aflat despre toate lighioanele care trăiesc în apă. Nu, mulţumesc!

Archer îi sărută încruntarea de pe buze.

- Bun, deci nu eşti sirenă.

Iris se foi sub el şi îşi trecu picioarele pe după şoldurile lui. Archer gemu.

- Nu sunt sirenă, aprobă ea. Doar o

femeie extrem de sexy.

Archer râse şi Iris se cufundă în sunetul pe care îl producea râsul lui. îi plăcea tare mult când râdea. îi plăcea că se simţea bine cu ea, că nu era stresat, nu se gândea la muncă sau la fiica lui în acest moment. *Vezi?* Lucrurile puteau fi simple între ei. Putea să îl facă să zâmbească şi el putea să o facă să uite de toate şi totul ar fi fost minunat. Şi normal. Perfect normal pentru Iris.

Apoi însă îşi aminti cât de stresată şi de îngrijorată fusese când Olive se îmbolnăvise şi cum Archer fusese acolo pentru amândouă. Cum preluase controlul, cum ţinuse în frâu emoţiile tuturor până ce criza trecuse.

Poate că Archer era diferit.

Poate că îşi putea dori ceva diferit cu el.

- Eşti extrem de sexy, fu el de acord, sărutând- o de la maxilar până la ureche. Şi amuzantă, jucăuşă şi dedicată.

- Dedicată?

Pe asta nu o mai auzise.

- Da. Elevelor tale şi lui Olive. Prietenilor tăi. Oraşului ăstuia.

O săruta pe gât în timp ce enumera lucrurile cărora Iris li se dedicase şi, preţ de o clipă, simţi că poate nu îşi petrecuse întreaga viaţă adultă plutind

în neştire, poate că făcuse totuşi ceva care conta pentru oameni.

Emoţia i se ridică într-un nod inconfortabil în gât. Oh, nu... înghiţi cu greu, dar lacrimile începuseră deja să i se prelingă pe faţă. La naiba! Ea nu plângea niciodată. Doar atunci când se uita la reclamele alea nenorocite din timpul Olimpiadei sau când întâlnea un veteran bătrân – în absolut orice situaţie.

Şi acum plângea în timp ce facea sex?

Probabil că limbajul trupului o trădase în ciuda eforturilor ei de a se ascunde, pentru că Archer ridică iar capul. Ochii i se măriră când îi văzu chipul brăzdat de lacrimi.

- Nu e nimic, spuse ea, încercând frenetic să îşi şteargă faţa. A fost doar o zi lungă şi ciudată.

Ochii lui Archer erau blânzi şi gura dulce când spuse:

- Şi pentru mine.

Şi îi sărută vârful nasului. Se ridică din pat, lăsând-o goală, şi plângând, şi vulnerabilă, iar Iris se pregătea să se ducă în camera ei, pentru că cine vrea să se culce cu cineva care plânge? *Ea* cu siguranţă nu ar fi vrut.

Dar Archer luă un tricou curat dintr-un sertar şi i-l întinse.

- Poţi să dormi în ăsta, spuse el, ca şi cum nu ar fi avut nici cea mai mică intenţie să o trimită în camera ei, ca şi

cum ar fi fost de la sine înţeles că urma să doarmă acolo, cu el, chiar dacă nu faceau sex.

Şi tricoul era atât de moale şi mirosea atât de bine, şi zâmbetul lui Archer era atât de blând, şi *el* mirosea atât de bine, încât Iris cedă. Cedă tentaţiei de a dormi acolo, de a lăsa ca tot ce se întâmplase între ei să fie mai mult decât sex, cel puţin pentru moment, de a lăsa duioşia pe care o simţea pentru Archer să crească doar puţin mai mult.

Pentru că fusese o zi lungă şi ciudată. Fuseseră câteva luni lungi şi ciudate. Şi nu rezolvase absolut nimic fiindcă făcuse sex cu Archer. Ce surpriză!

- Mulţumesc!

Luă tricoul şi îl trase peste cap. Archer împături cearşaful şi urcă pe partea lui de pat. Iris se băgă şi ea în pat după el şi numaidecât Archer o cuprinse în braţe şi o lipi cu spatele de pieptul lui.

- Vrei să vorbeşti despre asta? întrebă el, gâdilându-i cu respiraţia părul de pe ceafa.

Iris îşi lăsă degetele să i se plimbe pe muşchii prelungi de pe braţele lui, cu care o ţinea blând pe după talie.

- Nu e mare lucru, doar... Mi-a plăcut să aud asta despre mine, presupun. De obicei, mă gândesc la mine ca la o persoană superficială. „Dedicată” a fost... ceva nou.

Archer îşi apăsă încet buzele pe gâtul ei. Abia o atinsese, dar tot simţi un fior până în degetele de la picioare.

- Eu cred că eşti fantastică, Iris. Deşi am făcut mari eforturi să nu gândesc aşa.

Iris râse.

- Oh, da?
- Desigur.

Mâna lui Archer era întinsă pe abdomenul ei şi îi mângâia absent pielea de sub sân. Iris se forţă să se concentreze la ce îi spunea.

- Să te culci cu bona e o greşeală gravă, dar să- ţi pice cu tronc cred că-i şi mai grav.
- Ţi-am picat cu tronc?

întrebarea părea mult prea inocentă pentru situaţia în care se găseau, cu degetul lui urcând tot mai mult şi cu erecţia lui Archer apăsând în fundul ei încă gol.

- Rău de tot.
- E posibil să-mi fi picat şi tu cu tronc mie, mărturisi ea.

îi putu simţi zâmbetul pe ceafa.

- Oh, da?
- Evident! pufni ea. M-ai hrănit cu mâncare la care doar visasem, ai avut grijă de fata ta într-un fel care mi-a dat toată lumea interioară peste cap şi, dacă mă gândesc la felul în care arată braţele tale când tai chestii prin bucătărie... ei bine, îmi vine să le

mănânc.

Archer îi răspunse cu un râset surprins şi o trase mai aproape.

- Crezi că fac o treabă bună cu Olive? întrebă el şi Iris îi sesiză ezitarea din voce, teama că poate nu facea deloc o treabă bună.

- Este uimitor că eşti *aici.* Că faci un efort, că *încerci,* că... *o iubeşti.* Totul e perfect, Archer. Crede-mă!

Se bucura că nu era cu faţa spre el, pentru că încă vreo câteva lacrimi îi alunecară pe obraji, dar Archer probabil le simţi oricum. îşi strânse şi mai mult braţele în jurul ei.

- între noi poate să fie orice vrei tu, Iris, spuse el. Dar, ca să ştii, sunt aici şi pentru tine. Dacă vrei să fiu.

Iris oftă.

- M-ai cucerit deja cu braţele alea, nu trebuie să mai fii şi atât de dulce.

Gura lui era din nou pe gâtul ei.

- Nu pot să mă bazez doar pe felul în care arăt.

- Tot nu-ţi promit nimic, spuse ea şi vocea i se frânse când Archer supse pielea delicată din punctul în care gâtul i se întâlnea cu umărul.

- Nici nu-ti cer. O strânse şi mai tare în braţe.

îşi ridică mâna mai mult, până când îi prinse sânul prin tricou. E bine aşa?

- Mmhmm, murmură Iris, lăsându-şi trupul să răspundă în locul ei.

Mişcările lui Archer erau încete şi leneşe acum, mâinile lui îi explorau pielea, o savura aşa cum spusese că avea să facă. îşi strecură o mână pe sub tricoul ei, mângâindu-i curbura sânului şi atingându-i uşor sfârcul. Iris trase aer în piept şi Archer râse în urechea ei şi repetă gestul.

Celălalt braţ îi era încă înfăşurat pe după talia ei, cu palma apăsată pe abdomenul ei, lipind-o de el. Iris se simţi din nou fierbinte şi agitată – atingerea lui era prea lentă, prea uşoară.

- Archer, murmură ea. *Fă* ceva!

Archer râse iar şi sunetul îi vibră pe piele.

- Fac ceva, Iris. Ating, în sfârşit, trupul ăsta dulce al tău. Şi, de data asta, n-o să mă mai grăbesc.

Iris scoase un geamăt de frustrare, se zvârcoli lângă el, simţindu-l solid şi ţeapăn în spate.

Archer îşi stăpâni un geamăt.

- Iris, murmură el, lăsându-şi mâna să i se strecoare între picioarele ei.

Iris îşi ridică piciorul de sus peste al lui şi i-l puse pe coapsă. Degetele lui o găsiră udă, aşteptând, dar, în loc să îi apese direct clitorisul, cum făcuse prima oară, de data asta folosi atingeri uşoare, pe care abia le simţea, dar care o făceau să o ia razna.

- Archer! gemu ea. Te rog!
- întotdeauna vrei să fie dur şi rapid? întrebă el, continuând să o aţâţe, continuând să îşi plimbe degetele acolo unde voia ea, dar fără să aplice suficientă presiune.
- De obicei, da.
- Nimeni nu a stat vreodată mult timp cu tine?
- Nu am vrut, mărturisi ea.
- Vrei s-o fac eu? şopti el, folosindu-şi cealaltă mână ca să îi cuprindă sânii, rulându-i sfârcul între degete.

Plăcerea ţâşni în trupul ei, fierbinte şi ascuţită. *Ce* voia? Era lipită de trupul lui Archer, mâinile lui o torturau încet, delicios. Voia să stea mult timp cu ea? Voia să fie savurată? Nu era periculos? Sexul servise unui singur scop în viaţa ei, unui singur scop – să elibereze o tensiune şi să meargă mai departe.

Dar acum nu i se părea deloc aşa. Acum, nu îşi dorea decât să se cufunde şi mai mult în tot ce se petrecea între ea şi Archer. Voia asta?

- Da, spuse ea. Şi, doar pentru că îi plăcea să îl tachineze, chiar şi când era goală şi vulnerabilă în braţele lui, adăugă: Da, *chef.*

Archer gemu şi îşi frecă şoldurile de ea într-un mod care sugera că poate se răzgândise şi nu mai voia să o ia atât de încet.

- Dumnezeule, Iris! Cum o să mă mai

pot duce la muncă, dacă, de câte ori o să aud *„Da, chef!”,* o să mă gândesc la tine?

Râsul lui Iris fu întrerupt de un geamăt în clipa în care Archer îşi apăsă, în sfârşit, mai tare degetele şi începu să le mişte în cercuri strâmte.

- Aşa! gânguri ea în timp ce mâna lui Archer se mişca între picioarele ei.

Iris îşi lăsă capul să cadă pe pieptul lui şi se lăsă pradă atingerii lui Archer, plăcerii pe care o stârnea în ea cu o încetineală chinuitoare. O aduse aproape, apoi dădu înapoi, atingerea lui deveni iar uşoară ca fulgul, apoi iar dură, până ce Iris rămase moale, gemând în braţele lui. întoarse capul, încercând să îi găsească gura, apoi era acolo, pe a ei, sărutând, muşcând şi umplându-i trupul de plăcere. Se simţea grea şi înceată, fierbinte, languroasă şi frenetică şi dorindu-şi cu disperare să primească mai mult. Se lăsă să alunece în această senzaţie. Timpul încetini. Nu mai existau decât trupul tare al lui Archer în spatele ei, şi gura lui moale şi caldă peste a ei, şi mâinile lui, mâinile pe care le admirase în atâtea seri lucrând, lucrând. Uită de orgasm. Uită de ce era o idee proastă. Uită de tot, mai puţin de trupul ei lipit de al lui.

Când, în sfârşit, Archer îşi scoase pantalonii şi intră în ea pe la spate, era

atât de încinsă, încât aproape atinse orgasmul în clipa în care îl simţi umplând-o.

- Iris! gemu el în părul ei şi Iris nu îi putu răspunde decât cu un scâncet.

împingerile erau superficiale din unghiul ăsta, dar atingea un punct perfect şi intens înăuntrul ei şi degetele lui încă îi apăsau clitorisul, iar Iris nu se mai putu stăpâni.

Plăcerea explodă în ea şi un geamăt adânc îi evadă de pe buze. Se cutremură şi tremură în braţele lui Archer, care încă o împresurau. Artificii, stele, cutremur – nici una dintre descrierile obişnuite nu ar fi putut reda pe deplin senzaţia pe care o încerca Iris în timp ce Archer continua să îi asalteze corpul. Era încordată la maximum şi parcă fiecare nerv din trup îi luase foc.

- Gata! gemu ea, prinzându-i braţul.

Nu mai putea. Era prea mult. Niciodată în toate aventurile ei trecătoare nu se simţise aşa în timpul unei partide de sex. Parcă şi-ar fi petrecut întreaga viaţă sexuală jucând în liga de juniori şi acum fusese convocată la profesionişti. Şi nu era sigură că era pregătită pentru asta.

Archer se opri şi îşi lăsă mâna să îi alunece dintre picioarele ei.

- Bine, scumpo, ne oprim, îi şopti în ureche. Te-ai descurcat atât de bine!

Căldura o învălui iar, din cap până în picioare. Şi uite iar şi afurisitele alea de lacrimi! Ce era cu ea azi?

El era încă în ea şi dintr-odată i se păru foarte important să se simtă şi el măcar pe jumătate la fel de bine pe cât se simţise ea.

Se împinse cu spatele în el, primindu-l mai adânc, şi Archer gemu.

- Iris, ai spus gata. Pot să rezolv singur...

-Nu!

Se strânse în jurul lui, făcând un nou geamăt să îi evadeze de pe buze.

- Am spus că *eu* sunt gata. E rândul tău. Vreau să îţi dai drumul, Archer. Te rog!

Părea disperată şi pe jumătate înnebunită şi poate că aşa şi era. Poate că o luase razna până la urmă, dar trupul încă îi vibra după tot ce îi făcuse şi voia să se simtă şi el la fel. Voia să se simtă bine.

- N-o să fie prea greu, zise el, împingându-se din nou în ea.

Plăcerea începu numaidecât să se acumuleze iar, cu fiecare mişcare, şi gâfâielile lui Iris se amestecau cu ale lui. îi simţea ritmul nebunesc al inimii pe spatele ei şi, când îşi dădu drumul, gemând adânc în părul ei, avu şi ea încă un orgasm, rapid, puternic şi perfect.

Rămaseră întinşi, topiţi unul în

celălalt, cu mâinile şi picioarele unele peste altele, şi Iris simţea sângele curgându-i prin tot trupul, îşi simţea fiecare bătaie a inimii. în cele din urmă, Archer se trase din ea şi Iris se răsuci pe spate. Archer îi sărută umărul care ieşea de sub tricoul lui. Nu îl mai dăduse jos.

- Eşti bine? o întrebă.
- Mmhmm, murmură ea. Tu?

O privea acum ridicat într-un cot şi în expresia lui era ceva cald, tandru şi periculos. Şi toate motivele pentru care asta era o idee proastă o năpădiră din nou. Avea să îl facă să sufere – şi pe fetiţa lui la fel.

- Sunt bine, zise el cu zâmbetul ăla care îi atingea coarda duioasă a inimii şi Iris ştiu că era în foarte mare pericol. Mai vrei să faci un duş?

Şi Iris îi fu nespus de recunoscătoare în acel moment că îi oferea un element practic asupra căruia să se concentreze şi să uite de sentimentele nebuneşti care se învârteau ca o tornadă în ea.

- Da, categoric.

Se ridică şi îl lăsă pe Archer să îi tragă tricoul peste cap, îl lăsă să intre în duş cu ea, să îi spele părul, să îi maseze scalpul cu degetele lui magice. îl lăsă să o ajute să iasă din cadă, să o înfăşoare într-un prosop pufos şi să o

ducă înapoi în pat. îl lăsă să o învelească şi să o cuprindă iar cu braţele lui.

Dar nu îşi dădu voie să se gândească la nimic din toate astea.

La ce însemna.

La motivul pentru care îi plăcea atât de mult.

La ce avea să facă mai departe.

Era dimineaţă şi razele vesele ale soarelui pătrundeau prin ferestre şi Iris era încă în patul lui. Şi de data asta nu ajunsese aici din greşeală.

Sforăia încă uşor, cu părul împrăştiat pe perna lui. Inima lui Archer se strânse când o privi. îi plăcea fata asta. Mult. Şi noaptea trecută fusese incredibilă.

Dar Iris fusese sinceră cu el. Nu era sigură că îşi dorea mai mult decât o relaţie fizică. Aşa că Archer trebuia să se mulţumească cu asta, pentru moment.

Iris era goală încă, moale şi caldă lângă el. Nu ar fi fost chiar atât de greu să se rezume la o relaţie strict fizică. De fapt, ar fi trebuit să fie ideal. Archer ignoră vocea din mintea lui care îi striga că nu era deloc ideal. Vocea aia trebuia să se calmeze. Iris nu era o stea Michelin, nu era o poziţie de bucătar-şef într-un mare restaurant, nu era o bucătărie imaculată. De data

asta, nu putea să îşi stabilească un obiectiv şi să îl atingă. Nu putea decât să fie acolo şi să spere că avea să îl aleagă.

Dar între timp...

O sărută şi Iris se mişcă în somn.

- Iris, şopti el. Trezeşte-te!

Iris se încruntă şi o cută mică îi apăru între sprâncene, dar nu deschise ochii.

- De ce? Nu ai liber azi?
- Ba da. Dar trebuie să-mi dai voie să te sărut acolo jos.

încruntarea i se transformă într-un zâmbet leneş.

- Bun, m-am trezit. Şi, da, îţi dau.

Avea încă ochii închişi, dar nu conta.

încă nu apucase să se sature de ea noaptea trecută. Şi era superbă în lumina dimineţii.

Coborî încet pe trupul ei, sărutându-i pe parcurs zonele sensibile, aşa cum nu apucase să o facă cu o seară în urmă. Era superbă în lumina dimineţii, cu braţele şi picioarele atât de suple, lungi şi pliabile. îşi învârti limba peste sfârcul ei, apoi îl trase în gură, şi strigătul lui Iris avu un efect instantaneu asupra erecţiei lui. Coborî mai departe pe abdomenul ei, mângâindu-i curbura coapselor.

îi împinse uşor picioarele şi Iris le depărtă ascultătoare, înfigându-şi mâna în părul lui. Archer scoase un

murmur aprobator.

Archer călătorise prin lume, lucrase în cele mai bune bucătării, cu cei mai buni maeştri bucătari, aşa că avusese ocazia să guste ce era mai bun din cel mai bun, dar niciodată în viaţa lui nu simţise un gust atât de bun ca al lui Iris.

Coapsele ei se ridicau în timp ce lingea şi sugea, degetele ei îi intrau în scalp şi, Dumnezeule, cât era de bine! Atât de bine încât, fără se vrea, se împingea în saltea. Gustul lui Iris, oftaturile şi gemetele ei, mâinile ei pe capul lui... avea să îşi dea drumul aşa. Avea să îşi dea drumul cu gura pe Iris, cu limba alunecându-i peste clitorisul ei, cu picioarele tremurându-i pe umerii lui. îl înconjură şi trase în piept mirosul ei, convins că putea să moară aşa, că nu i-ar fi păsat şi, când o simţi aproape să atingă orgasmul, când degetele ei i se strânseră mai tare în păr, când coapsele i se mişcară pe limbă, se împunse mai tare în pat şi simţi fiorul de plăcere străbătându-i şira spinării.

- Archer!

îi strigă numele când îşi dădu drumul şi fu suficient ca să îl termine. îşi dădu drumul pe cearşafuri, prea fericit şi prea plin de Iris ca să se ruşineze vreun pic.

Când veni înapoi lângă ea, Iris avea ochii deschişi şi îi zâmbea.

- Da ştiu că te pricepi să trezeşti o fată.
- Mai ceva ca un ceas deşteptător.

Iris râse.

- Vrei să fac şi eu la fel pentru tine?
- Am... nu. Eu... ăm...

Iris făcu ochii mari.

- Ti-ai dat drumul numai facându-i asta?

îşi simţi obrajii înroşindu-i-se, dar îi susţinu privirea.

-Da.

- Atât de mult ţi-a plăcut?
- Evident.

Se hotărî să nu îi spună şi că era acum masa lui preferată, dar, la cum îi zâmbea, se gândi că poate nu ar fi deranjat-o.

Rânji cu gura până la urechi şi se prăbuşi peste ea, sărutându-i gâtul, şi Iris chiţăi.

- Archer! râse ea.

îi plăcea cum suna numele lui pe buzele ei. Se ridică în şezut şi îşi trecu o mână prin păr, savurând felul în care arăta în patul lui, goală şi îmbujorată, şi se gândi că aşa ar fi putut fi viaţa lui în fiecare dimineaţă.

Voia ca viata lui să fie aşa în fiecare dimineaţă.

îşi făcuse griji la început în legătură cu zilele libere, dar Gladys insistase la

una pe săptămână, ca să aibă timp de stat cu familia. Un echilibru între muncă şi viaţă, aşa îi spusese, şi Archer înţelegea, în sfârşit. în sfârşit îşi dorea aşa ceva. Nu mai simţea nevoia să fie în bucătărie în fiecare zi a vieţii lui. Nu trebuia să se spetească în fiecare secundă a vieţii lui.

Putea să stea acasă, să gătească pentru cei pe care îi iubea.

îi iubea. Cuvântul bubui ca un tunet.

- Vrei nişte clătite? întrebă el, refuzând să înfrunte realitatea.

Nu putea să o iubească încă. Asta cu siguranţă ar fi pus-o pe fugă. Chiar dacă era adevărat.

Iris îşi dădu ochii peste cap.

- Archer, dacă mai mănânc o singură clătită, jur că o să mă transform într-una!

Archer râse.

- Am înţeles. Atunci, ce zici de-o omletă?

- O omletă sună perfect, zise ea, zâmbind.

După ce făcură duş şi schimbară cearşafurile şi Iris se aşeză la locul ei obişnuit de la insulă, iar Archer începu să gătească, încă simţea că i-ar fi plăcut să facă asta în fiecare zi.

- La ce oră trebuie să ne ducem să o luăm pe Olive? întrebă Iris, în timp ce Archer amesteca ouăle pentru omletă.

- Pe la prânz.

Olive, da. Ce avea să facă cu ea în toată povestea asta?

- Nu cred c-ar trebui să-i spunem. Despre noi, vreau să zic... despre asta, spuse Iris, atacând direct problema – şi, sigur, avea sens.

De ce să îi spună unui copil de cinci ani că se prostiseră şi ei puţin, dar că era probabil o relaţie strict fizică? Ar fi fost ciudat. însă o parte din el ar fi vrut să îi poată spune ceva.

- Categoric. Nu vrem să-nceapă să creadă...

„Să creadă că o să rămâi cu noi. Că suntem împreună. Că o să fii mai mult decât doar bona

• cc

ei...

Iris scoase un pufnet.

- Nu vrem să-nceapă să creadă că o să fiu noua ei mămică doar pentru că noi doi...

„Noua ei mămică."

- Sigur, da, asta ar fi prea mult, pentru că noi doar...

Expresia jucăuşă cu care se trezise în acea dimineaţă dispăru de pe chipul ei.

- Archer.
- N-o spune, Iris!
- Ştii că n-ar trebui să facem asta.
- Ce anume? N-am făcut nimic încă.

- Am încercat să fiu sinceră cu tine. Ti-am spus...

Era de cealaltă parte a insulei înainte

ca Iris să apuce să termine ce avea de zis.

- Mi-ai spus şi te-am auzit. Doar fizic. Ştiu. Şi n-o să-i spunem lui Olive. E-n regulă, Iris.

Avea dreptate, desigur. Olive nu putea şti despre asta şi nimeni altcineva. Oare Kaori şi tribunalul de custodie i-ar fi dat voie să îşi păstreze fiica dacă era prins facându-şi de cap cu bona? Oare ar fi pus la îndoială mediul în care o creştea? Sincer, nu ştia, dar nu putea să rişte. Nu acum. Nu când îşi dăduse seama că voia să o păstreze pe Olive pentru totdeauna.

Iris se încruntă.

- Nu vreau să te rănesc.

Archer se forţă să râdă.

- N-o să mă răneşti. Ştiu exact cum stau lucrurile, bine? Trebuie să avem grijă să o protejăm pe Olive. Ai avut dreptate. N-o să-i spunem şi viaţa o să continue ca de obicei.

- Doar că din când în când o să ne mai facem de cap?

Zâmbetul zeflemitor de pe chipul lui era fals, dar poate că Iris nu avea să îşi dea seama.

- E scenariul perfect ca să ne facem de cap. Stai de cealaltă parte a holului. Mai simplu nu se poate.

Iris încă îl privea cu ochii mijiţi, aşa că Archer se forţă să zâmbească şi mai larg.

- E planul perfect.

Iris oftă uşor şi Archer profită de ocazie să o sărute, încet şi dulce, până îi simţi trupul relaxându-se peste al lui.

- Bine, atâta timp cât eşti OK cu asta.

- Foarte OK, minţi el, întorcându-se la locul lui de pe cealaltă parte a insulei.

- Acum, spune, vrei ciuperci sau ardei în omletă?

- Şi, şi.

- S-a făcut.

Ciuperci, ardei, la naiba, toată inima lui! Putea să le aibă pe toate.

CAPITOLUL 29

Trecuse aproape o săptămână de la noaptea de SEX. Apărea întotdeauna cu litere mari în mintea lui Iris, ori de câte ori se gândea la asta. SEXUL fusese incredibil, de cinci stele. Dar nu mai făcuseră nimic de atunci. Şi nu era sigură de ce. Şi nu mai era sigură dacă voia sau nu ca povestea să se repete. Sau dacă el mai voia. Sau dacă o minţise când îi spusese că totul era în regulă, că relaţia lor putea fi una pur fizică. Sau dacă ea voia ca lucrurile între ei să fie doar fizice.

Sau dacă nu cumva îşi pierduse complet minţile!

Aşa că îl evitase pe cât era omeneşte posibil să eviţi un om cu care locuieşti în aceeaşi casă. Ceea ce era al naibii de greu. Luni, se izbise direct de

pieptul lui gol în clipa în care Archer ieşea din baie şi ea traversa în grabă holul, îndreptându-se spre camera ei. O prinsese de braţ ca să nu cadă şi Iris rămăsese înmărmurită, ca o căprioară surprinsă de farurile maşinii.

- Bună dimineaţa, Iris! mormăise el, cu vocea răguşită după somn, şi Iris bolborosise ceva cum că trebuia să se ducă la Olive – evident o minciună, fiindcă Olive încă dormea dusă –, apoi o ştersese.

Marţi, reuşise să îl evite până când se întorsese de la muncă şi atunci îl văzuse în toată splendoarea lui, cu haina de bucătar-şef şi părul ciufulit. Fusese politicos, o întrebase cum mersese ziua lor. Nu insistase cu nimic. Nu îi ceruse nimic. Aproape că îşi dorea să o fi făcut, să fi hotărât el pentru ea.

Miercuri fusese un adevărat coşmar. Trăsese cu ochiul în camera lui Olive şi îl văzuse pe Archer ghemuit în pat lângă ea, citindu-i povestea preferată de dinainte de culcare, interpretând toate rolurile cu voci caraghioase. Şi atunci fusese la un pas să cedeze, când îi văzuse pe amândoi unul lângă altul, cu capetele atingându-li-se. Era prea mult. Se bucura foarte mult pentru el, pentru ei, pentru cât de departe ajunseseră. Archer şi Olive erau o familie acum. Şi de ce o durea asta? De

ce voia să se imagineze acolo, lângă ei? îşi simţea creierul făcut terci, această imagine care ar fi putut fi viaţa ei i se repeta la nesfârşit în minte.

Reuşise joi să fugă afară din casă de îndată ce Archer se întorsese de la muncă şi se ascunsese acasă la Kira până după ora de culcare a lui Olive. Deşi nu îi scăpase faptul că fusese dezamăgită să găsească bucătăria goală când se întorsese acasă. Voia să îl vadă acolo, amestecând o nouă combinaţie de aluat de clătite. Voia să stea lângă el şi să îl necăjească. Voia să discute cu el despre cea mai recentă şedinţă de terapie a lui Olive şi despre tot progresul pe care îl făcuse.

Voia să facă parte din viaţa lui. Cu adevărat. Nu să fie doar o angajată sau femeia cu care îşi facea din când în când de cap. Era foarte îngr ij orător.

Şi acum era vineri şi erau la restaurantul lui Gladys, fiindcă Olive avea zi scurtă la şcoală şi voise să îl vadă pe tatăl ei. Şi Iris se temea puţin de ce ar fi putut să se întâmple când Archer ieşea din bucătărie. Avea să o ia la fugă? Avea să îl ceară de bărbat? Avea să se urce pe masă şi să îşi strige în gura mare dragostea neaşteptată pe care o simţea pentru el?

- Iris! Pământul către Iris!

Bex îşi flutură mâna prin faţa ei,

trăgând-o înapoi din nebunia în care se cufunda încet.

- Scuze, ce?
- Olive vorbea cu tine.

Olive se băgă lângă ea, în separeu.

- Scuze, puştoaico! Cred că am adormit cu ochii deschişi.

Olive îşi încreţi năsucul, ca şi cum n-ar fi crezut-o nici o clipă. Iris se bucura doar că micuţa detectoare de minciuni nu îşi putea da seama că nutrea nişte gânduri total nepotrivite fată de tatăl ei.

- Ce spuneai?

Olive oftă, cu acel oftat prelung şi suferind al copiilor de cinci ani înconjuraţi de adulţi incompetenţi.

- Te-am întrebat când o să începem grădina.
- Curând.

Iris întinse mâna şi deschise pacheţelul de creioane cerate care venea gratuit la meniul pentru copii. Olive îl înhăţă şi se puse pe colorat.

Cuta dintre sprâncenele lui Olive se adânci. Iris învăţase că *poate* şi *curând* erau două cuvinte pe care Olive nu le putea suferi. Nu îi plăcea când cineva trăgea de timp.

- Ţi-am spus că aşteptăm până o să fim sigure că nu mai dă îngheţul. Dar o s-o plantăm în curând. îţi promit, bine?

Olive încuviinţă din cap.

- Şi când o să mă înveţi să fac

scufundări?

- Trebuie mai întâi să înveţi să înoţi foarte bine.

Lecţiile de înot ale lui Olive deveniseră repede partea preferată din săptămână a lui Iris. în doar câteva ore, Olive progresase de la a da alandala din mâini prin apă la a face corect pluta şi la a se deplasa destul de eficient înotând câineşte. Iris fusese surprinsă de mândria pe care o simţise când burtica lui Olive se ridicase deasupra apei, cu capul dat pe spate, cu braţele şi picioarele întinse asemenea unei stele-de-mare, şi reuşise. Plutise! Chiar şi acum, Iris simţea o bulă de entuziasm înăuntrul ei când îşi amintea.

Dar Olive nu era mulţumită cu promisiunea că avea să aranjeze grădina şi să înveţe să se scufunde. Voia mai mult.

- Ne putem uita la *Narnia* în seara asta? întrebă ea.

- Poate.

- Iriiiiis....

Prelungi ultima jumătate a numelui într-o văicăreală.

Bex se zburli, dar Iris doar clătină din cap.

- Ce-i cu toate pretenţiile astea azi?

Dădu laoparte părul de pe faţa lui Olive.

Olive îşi puse capul pe masă, cu obrazul lipit peste meniul de copii pe care mâzgălise.

- Vreau să fac toate astea.
- Ştiu. Avem suficient timp, scumpo.

îi spunea aşa, dar era adevărat? Era deja luna mai. Dacă se ţinea de planul original, avea să îşi dea preavizul în iunie. Oare Olive simţise cumva că plănuia să o şteargă mai devreme? Ştia că Iris urma să o dezamăgească?

- Dar dacă n-avem?
- Avem.

O lună şi jumătate însemna mult timp. Chiar dacă pleca până la urmă la sfârşitul lui iunie, tot urma să aibă suficient timp ca să facă tot ce îşi dorea Olive. Dacă nu cumva lungea lista. Sau dacă Iris înceta să mai fie lasă şi îşi valida

> > ,

sentimentele nou descoperite.

Olive se încruntă.

Bex rosti pe muteşte un „Aoleu!” de pe cealaltă parte a mesei. Şi chiar că aoleu. Copilul ăsta avea multe planuri şi Iris îi făcuse multe promisiuni şi chestia era că voia să şi le ţină. Voia să planteze o grădină cu Olive, şi să o înveţe să se scufunde, şi să se uite la *Narnia,* şi să facă toate celelalte milioane de lucruri despre care vorbiseră. Iar asta nu făcea decât să îi complice şi mai mult sentimentele.

în acel moment însă, Archer apăru în salon, ieşind din bucătărie, cu o tavă încărcată cu mâncare. De îndată ce ochii lui îi găsiră pe ai ei, chipul i se lumină într-un zâmbet. Iris nu putu să nu îi răspundă la fel şi simţi cum se topeşte toată pe dinăuntru.

- A-o-leu! şuieră Bex.

Iris o lovi cu piciorul pe sub masă. Nu era acum momentul să o pună la curent pe prietena ei cu privire la progresul relaţiei ei cu şeful, dar se părea că Iris nu îşi imagina felul în care Archer se uita la ea. De fapt, săreau amândoi de- a dreptul în ochii celor din jur.

- Uite-l pe tata! spuse Iris, dându-i un ghiont lui Olive, care ridică privirea.

- Iei!

Olive ridică mâna şi îi făcu semn lui Archer, ca şi cum acesta nu le-ar fi găsit la masa lor obişnuită.

- Taţi! Aici suntem!

Când o auzi pe Olive strigând nerăbdătoare „Taţi!” în tot restaurantul, zâmbetul lui Archer se lărgi mai mult şi inima lui Iris se topi văzându-l cât de dulce se uită la fiica lui.

- Bună ziua, doamnelor! spuse Archer, punând farfuriile pe masă.

îi surprinse privirea lui Iris şi i-o susţinu o clipă mai mult decât ar fi fost firesc. Iris simţi cum i se încing obrajii.

- Să vedem, avem comanda specială Olive.

Puse farfuria cu clătitele cu căpşuni şi frişcă în faţa fetiţei. Iris începu să taie clătitele în bucăţi pentru Olive.

- O comandă specială Noah.

Clătite cu afine în fata lui Iris.

- Şi, pentru Bex, clătite *cât pot mai aproape de cele originale.*

Puse ultima farfurie pe masă cu un gest teatral. Ideea cu clătitele numite după cei care propuseseră reţetele avusese mare succes. Fireşte că oamenilor din oraşul ăsta le plăcea la nebunie să îşi vadă numele în meniu. Aproape că uitaseră de clătitele originale. Aproape. Iris ştia cu certitudine că Archer încă încerca să găsească reţeta, nu că ar mai fi avut în ultimele seri curaj să se aventureze în bucătărie.

Archer îi ciufuli părul lui Olive.

- Hei, puştoaico! Cum a fost la şcoală?

Olive ridică din umeri.

- Bine, zise ea, cu gura plină de clătite.

- Doar bine?

Cuta de îngrijorare îi apăru între sprâncene. Cuta care spunea că ar fi fost în stare să se ducă glonţ la şcoală şi să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să se asigure că fetiţa lui avea o zi bună.

Olive îşi înghiţi clătitele şi dădu pe gât jumătate din ciocolata cu lapte.

- Poate Iris să vină la micul-dejun pentru Ziua Mamei? întrebă ea de îndată ce gura i se goli şi Iris ar fi vrut să mai îndese imediat alte clătite în ea.

Evident că aşteptase să lanseze bomba asta când era şi Archer de faţă. Privirea ei se pironi într-a lui, peste capul lui Olive. Copilul ăsta voia atât de multe de la ea. Voia totul. Voia ca Iris să facă parte din familia ei şi Iris încă nu ştia dacă îi putea promite asta. Dacă era în stare. Panica îi făcu stomacul să se strângă.

- Eu... ăm... mă duc să mă spăl pe mâini înainte să mâncăm, zise Bex, ieşind din separeu şi îndreptându-se glonţ spre baie.

Iris ar fi vrut cu disperare să se ducă după ea, dar Olive o privea cu ochii ăia mari şi negri.

Deschise gura, sperând că aveau să vină de la sine cuvintele, odată ce începea să vorbească, dar fu salvată de răspunsul lui Archer.

Acesta îşi drese vocea şi îşi dezlipi privirea de la Iris, îndreptându-şi atenţia spre Olive.

- Activităţile pentru Ziua Mamei nu intră în obligaţiile lui Iris, Liv. Dar pot să vin eu. Sau bunica, dacă preferi.

Olive se încruntă şi sentimentul că era dezamăgită atârna mai greu în

inima lui Iris decât ar fi vrut să admită.

- O să ne distrăm! continuă Archer, trecându- şi degetul prin frişca de pe farfuria lui Olive şi mânjind-o pe nas.

Fetita râse şi încercă să îşi întindă limba suficient cât să ajungă la frişcă şi să o lingă.

Bex se întoarse de la baie şi se uită pe rând de la Iris la Archer.

- Să mă duc să le mai spăl o dată? întrebă ea.

- Tata o să vină la micul-dejun de Ziua Mamei, o anunţă Olive.

- Oh, super! zise Bex, cu un uşor oftat de uşurare.

Iris ar fi vrut să se simtă la fel, dar panica pe care o simţise mai devreme se transformase în altceva. în ceva ce semăna a regret. Sau dorinţă.

încercă să îi surprindă din nou privirea lui Archer, dar acesta rămăsese concentrat asupra lui Olive.

- Poftă bună şi s-o asculţi pe Iris, bine?

- Bine, zise Olive.

îşi trecu un deget prin frişcă şi ridică mâna spre nasul lui Archer. Acesta se lăsă în jos ca să i se aplice frişcă pe nas. Zâmbi şi gropiţa îi apăru în obraz.

- Mulţumesc, Liv!

Olive zâmbi satisfăcută.

- Ne vedem mai târziu! spuse el.

Iris încercă cu puterea voinţei să îl facă să se uite la ea, dar, când o făcu,

regretă pe dată. Pe fata lui se citea clar tot ce voia.

O voia pe Iris. Şi pe fiica lui. Voia o familie.

- Ne vedem acasă, Iris! spuse el şi Iris abia reuşi să schiţeze un semn cu mâna.

De îndată ce Archer dispăru, Bex se aplecă peste masă.

- Trebuie să vorbim! şuieră ea. Ce dr... Draga mea, ce se întâmplă aici?

- Ai vrut să zici *naiba?* întrebă Olive.

- Am... nu. Sigur că nu.

- Tata spune că am voie să zic *naiba,* dar să nu zic la biserică sau la scoală. Sau de fată cu bunica, adăugă Olive, continuând să îşi treacă degetul prin frişcă.

- Mi se pare rezonabil, spuse Bex, atacându-şi propria porţie de clătite. Tot nu-s la fel ca alea originale.

- Ştiu, zise Iris. Dar încearcă.

- A încercat Bisquick?

- E foarte jignit când sugerez să folosească un amestec gata preparat.

Bex ridică dintr-o sprânceană.

- Un domn foarte sofisticat. Eşti sigură că vrei să te bagi în toate astea?

- Ce toate astea? întrebă Olive, ciulind urechile.

Iris îi adresă lui Bex o privire care spunea: „Taci naibii în faţa copilului!” Cel puţin spera că transmitea mesajul dorit.

- Nimic. Mă gândeam să deschid şi eu un local şi să vând propriile clătite, dar nu cred c-o s-o fac.

Olive o privi lung.

Iris încercă să zâmbească.

Olive se încruntă, ca şi cum ar fi fost dezamăgită de ea.

- Hei, ăia nu sunt Hazel şi Noah? îi atrase Iris atenţia, făcându-i cu mâna lui Hazel. Ce-ar fi să te duci să-i saluţi?
- Bine.

Olive se lăsă să alunece încet de pe bancheta separeului, ca şi cum ar fi ştiut că încercau să scape de ea, dar, odată ce ajunse la Hazel şi la Noah, începu să râdă şi să danseze în jurul mesei lor.

- Serios acum, Iris. Ce naiba se întâmplă?

Iris rămase cu ochii la Olive, ca să fie sigură că fetiţa nu avea să o tulească pe undeva. Nu mai încercase de ceva vreme să evadeze din casă, dar Iris nu avea încredere că nu avea să vadă vreun iepuraş sau cine ştie ce altceva pe afară şi nu urma să se ducă după el.

- E posibil să mă fi culcat cu el.
- Poftim?!
- Bex! şuieră Iris. Vorbeşte mai încet!
- Scuze! Poftim?! strigă Bex, de data asta în şoaptă.
- M-am culcat cu el şi a fost fantastic. Parcă s- ar fi zguduit pământul. Şi acum nu ştiu ce să fac.

- Fă ce faci întotdeauna!
- Ce vrea să-nsemne asta?

Verişoara ei stătea de cealaltă parte a mesei, cu braţele strânse la piept. Nu semănau deloc. Se părea că Bex semăna cu tatăl ei, era înaltă şi puternică şi avea nişte cârlionţi blonzi sălbatici şi vocea rezonantă. Iris semăna cu al ei şi nici una nu aducea deloc cu mama ei.

- Eşti regina aventurilor de-o noapte, Iris. Când a fost ultima oară când ai avut un iubit constant?

Iris oftă.

- într-a unsprezecea.
- Exact.
- Dar Archer are un copil, Bex. Asta e treabă serioasă.
- Un copil pe care deja îl iubeşti şi de care ai grijă toată ziua.

Iris se uită la Olive, care recita sau cânta acum o poezie sau un cântec pentru Hazel şi Noah. îşi aminti cum era când începuse să lucreze pentru Archer, cât de închisă fusese Olive, cât de singură şi de tristă. Ajunsese atât de departe!

Şi poate că şi Iris.

Până să o întâlnească pe Olive, fusese îngrozită de copii, convinsă că nu avea să îşi dorească niciodată să fie mamă. Iar acum poate că îşi putea imagina o viaţă cu Olive în ea.

- Ascultă, Iris, e ca orice altă relaţie. Poate că o să meargă sau poate că nu, dar, judecând după felul în care vă uitaţi unul la celălalt, eu zic că merită să încerci.
- Şi dacă n-o să meargă?
- Atunci, n-o să meargă.
- Şi Olive? Bex, îţi aminteşti cum era când eram noi mici. Ştii câţi bărbaţi au trecut prin viata mamei mele. Şi de fiecare dată îmi faceam speranţe. Şi de fiecare dată plecau. Nu vreau să-i fac asta lui Olive.
- Iris Lyn Fraser, eşti nebună!
- Mulţumesc! Mă simt nebună. Mă bucur de confirmare.

Bex zâmbi.

- Tu nu eşti ca bărbaţii ăia. Ascultă, o iubesc pe mama ta, dar a făcut alegeri foarte proaste în materie de bărbaţi. Multe alegeri proaste.

- Dar bărbaţii ăia nu erau răi. Erau drăguţi şi amuzanţi. Şi îmi plăceau! După care mama... se plictisea de ei.

- Bun, nu mai înţeleg. Te temi să nu fii ca mama ta sau ca bărbaţii pe care-i aducea acasă?

- Ambele?

- Iris.

- Ajută-mă! Nu ştiu ce să fac.

- Ba cred că ştii. Cred că ştii exact ce să faci, dar ti-e frică să recunoşti.

Iris se încruntă. De asta nu vorbea cu

Bex. Verişoara ei o cunoştea mult prea bine. Şi Iris nu avea chef de asta acum. Simţea că o durea totul pe dinăuntru.

Din fericire pentru ea, Olive revenea ţopăind la masa lor.

- M-am întors!

- Ce bine!

Iris îi adresă un zâmbet superior lui Bex şi verişoara ei îi răspunse scoţând limba.

- Ce mai fac Hazel şi Noah?

- Bine. Le-am arătat dansul meu cel nou.

- Sunt sigură că le-a plăcut foarte mult.

- Da! Se duc într-o excursie pe o insulă şi o să-mi aducă un suvenir.

- Vai, ce noroc pe tine!

Cu un rânjet prevestitor de rele, Olive îşi trecu degetul prin frişca rămasă pe farfurie şi îi mânji nasul lui Iris.

- Aşa! Acum, te potriveşti cu mine şi cu tata! chiţăi ea, încântată.

Şi, din nu ştiu ce motiv nebunesc, Iris simţi că îi venea să plângă.

CAPITOLUL 30

- Bună, tată!
- Bună, Arch! Cum îţi mai merge?

Archer oftă.

- Merge bine.

Se rezemă de tăblia patului. Olive tocmai îşi terminase conversaţia săptămânală cu noul ei bunic şi Iris o dusese la culcare. Când Iris o ridicase în braţe pe fetiţa care râdea şi ţipa, Archer simţise că se topea.

Erau atât de potriviţi împreună. Iris nu vedea asta?

Simţise că îşi pierdea minţile în ultima săptămână. încercase să îi lase spaţiu. Nu voia să o preseze, să o forţeze să facă ceva ce nu îşi dorea, însă acum nu avea idee ce se petrecea în mintea ei. Abia dacă vorbise cu el, în afară de conversaţiile strict necesare legate de Olive, şi asta îl scotea din minţi.

- în mod evident nu eşti bine, aşa că ce-ar fi să-mi spui ce se întâmplă?
- Situaţia cu Iris a... escaladat.

Sprânceana căruntă a tatălui său se arcui.

- A escaladat? în ce sens?

în ce sens? în sensul că se culcase cu ea şi experienţa schimbase întreaga compoziţie chimică a minţii lui Archer şi acum era prins într-un iad chinuitor, forţat să meargă pe vârfuri în propria lui casă.

- Cred că, fără să vreau, m-am îndrăgostit de ea.

Expresia şocată de pe chipul tatălui său pe ecranul laptopului ar fi fost

comică dacă Archer nu s-ar fi simţit distrus pe dinăuntru.

- Te-ai îndrăgostit de ea?

-Da.

Da. Era îndrăgostit de Iris.

Nu fusese îndrăgostit de nimeni niciodată, dar iată-l acum, îndrăgostit de femeia pe care o angajase să aibă grijă de fiica lui, de o femeie care se părea că avea alergie la relaţii pe termen lung şi la ideea de a fi mamă, şi Archer nu mai ştia ce să facă.

Tatăl său se lăsă pe spătarul scaunului de birou, legănându-se încet dintr-o parte în alta. Archer reuşise să îl dea pe spate. Taică-său nu se foia niciodată. Şi avea întotdeauna o părere, în legătură cu orice. Nu era niciodată reţinut. Şi acum se uita la Archer ca şi cum nu ar fi avut idee ce să îi spună sau cum să reacţioneze.

Că nu era tocmai reconfortant ar fi fost prea puţin spus.

Chipul mamei lui vitrege apăru pe ecran.

- Scuză-mă că mă amestec, spuse ea, dar am auzit fără să vreau problema ta, Archie.

Probabil fiindcă fusese în aceeaşi cameră cu tatăl lui, lucrând la ultimul ei proiect pe etamină. Archer primise atât de multe perne cu versete din Biblie cusute pe ele, că nu ştia pe unde să le mai pună. Erau momentan

înghesuite toate în dulapul din hol.

- Iris ce părere are despre treaba asta? întrebă Cathi, vocea ei eclipsând-o total pe a soţului ei.

- Păi... ea...

Cathi se încruntă.

- Ei bine, asta e.

- Adică ce? se rătoi Archer.

- Trebuie *să vorbeşti* cu ea, Archie. Să vorbeşti foarte serios cu ea. Să afli ce-şi doreşte.

Asta era problema. Vorbise cu ea şi Iris îi spusese ce voia. Voia o relaţie strict fizică. Fusese clară de la bun început. El era cel care îşi dorea mai mult. El era cel care spera să o facă să se răzgândească.

El era un idiot.

- Mulţumesc, Cathi! Ai dreptate.

Mama lui vitregă zâmbi.

- Bun. Mă bucur că ţi-am putut fi de folos.

Şi, treaba odată terminată, dispăru de pe ecran.

Reapăru tatăl lui, cu o cută încă nedumerită între sprâncene.

- Ce e, tată? De ce te uiţi aşa la mine?

Bărbatul clătină din cap.

- Iartă-mă! Doar că... N-ai mai vorbit niciodată despre cineva în felul ăsta. E bine, Arch. Mă bucur pentru tine!

Archer pufni.

- Mda, nu te bucura prea tare! Nu cred că eu şi ea ne dorim acelaşi lucru.

- Oamenii se răzgândesc tot timpul în legătură cu ce îşi doresc.
- Poate.
- în orice caz, sunt mândru de tine!
- Eşti mândru că m-am îndrăgostit de o femeie care nu mă vrea? Mulţumesc, tată!

Tatăl lui râse.

- Vorbesc serios. Ani la rând, nu ţi-a păsat decât de munca ta, Archie. Şi, deşi sunt mândru că ţi-ai urmat visul, mă bucur că ai găsit şi alte lucruri care să te intereseze. Chiar dacă n-o să meargă cu fata asta, e bine că încerci.

Nu părea bine. Părea chiar oribil, adevărul fie spus, dar Archer nu avu timp să îi explice, pentru că Olive năvăli înapoi în camera lui, proaspăt îmbăiată şi îmbrăcată cu pijamaua cea nouă.

- Trebuie să-i arăt bunicului leneşii mei! zise ea, urcând iar în patul lui şi căţărându-i-se în poală.

Archer potrivi laptopul în aşa fel încât să se vadă pe cameră.

- Hei! Ia uite-o din nou pe micuţa mea Livie!
- Uite! Leneşi!

Olive trase de bluza de pijama ca să arate leneşii.

- Hei, ia te uită! Eşti foarte şic!
- Dă-te mai încolo, Jim! Vreau să văd şi eu pijamaua.

Cathi reapăru, dându-l laoparte, şi

Archer nu îşi putu stăpâni un rânjet. Părinţii lui erau atât de fericiţi că aveau o nepoată. Mama lui trimisese mai multe cărţi poştale din Chile şi Olive le prinsese pe toate pe tabla de plută din camera ei. Aşa că, numărându-i pe cei trei părinţi ai lui şi pe mama lui Cate, nu se putea spune că Olive ducea lipsă de bunici, lucru pentru care Archer era extrem de recunoscător.

Nu ar fi reuşit niciodată să facă toate astea singur.

Ridică privirea şi o văzu pe Iris aşteptând în uşă, cu o expresie visătoare în timp ce o privea pe Olive discutând cu noii ei bunici.

Nu făcuse singur nimic.

Iris îl surprinse privind-o şi îi zâmbi timid.

- Scuze! Am încercat să-i spun că e rândul tău să vorbeşti cu tatăl tău, dar a vrut neapărat să se laude cu pijamaua cea nouă, spuse ea încet.

Archer o dădu pe Olive jos din braţe, cu tot cu laptop, şi o lăsă să îşi termine conversaţia. Se duse la uşă, lângă Iris.

- E-n regulă. E entuziasmată.

-Da.

Privirea lui Iris se tot muta de la Olive la fata lui.

- îmi pare rău că m-am purtat aşa ciudat săptămâna asta!

Archer ridică din umeri.

- Este o situaţie ciudată.
- Nu vreau să crezi că regret ceva, pentru că nu regret.

Archer simţi cum i se înteţesc bătăile inimii, dar păstră o expresie neutră.

- Nici eu.
- Poate ieşim undeva mai târziu? Doar noi doi? Pot s-o chem pe Kimmy să stea cu Olive.

Archer zâmbi fericit.

- Sigur. Ne vedem în bucătărie, la nouă.

Iris zâmbi şi ea.

- Voi fi acolo.

- Bună, mamă!
- Bună şi ţie, floricica mea! A trecut ceva timp.

- Ştiu. îmi pare rău!

O iubea pe maicâ-sa, dar nici una din ele nu reuşea să îşi facă timp de stat la poveşti.

Iris îşi lăsă capul în jos, peste marginea patului, lăsându-şi părul să atingă covorul, cu telefonul la ureche. Era ora opt. Mai avea o oră până la *întâlnirea* cu Archer şi avea emoţii.

- S-a întâmplat ceva? întrebă mama ei.
- Nu în mod special.
- Hmm... bine. Deci ce mai e nou? Cum e noua slujbă?
- E bine.

Mama ei râse şi sunetul era familiar

şi reconfortant. Mama ei avea un râs frumos.

- Aşadar, m-ai sunat să-mi spui că eşti bine şi că totul e bine la slujbă.

Iris oftă. Cumva, mama ei reuşea să îşi activeze detectorul de mamă chiar şi de la distantă.

- Mamă, tu ţi-ai dorit să fii mamă?
- Desigur!
- Ai răspuns prea repede. Vreau să îmi spui adevărul. Când ai aflat că erai însărcinată cu mine, ai fost fericită? Sau speriată? Ai visat întotdeauna să ai copii sau a fost un accident?
- Iris, scumpo, de unde vin toate astea? Eşti însărcinată?

Iris începu să tuşească şi aproape că se înecă cu salivă. Se răsuci şi îşi aduse capul pe saltea.

- Dumnezeule, nu! spuse ea, când îşi recăpătă suflul. Doar că... m-am gândit mult la asta în ultima vreme.

-Oh!

- Nu o să te judec, nu-ţi face griji! Vreau doar să ştiu cum te-ai simtit atunci. Ştiu că mă iubeşti şi întotdeauna m-am simţit iubită în copilărie.

Simţi oftatul mamei ei în telefon.

- Ei, asta e o uşurare. Mi-a plăcut foarte mult să fiu mamă.
- Ştiu.
- Dar, dacă e să fiu sinceră... Mama ei făcu o pauză atât de lungă, încât Iris îşi

îndepărtă telefonul de ureche ca să vadă dacă nu se întrerupsese convorbirea, însă apoi mama ei începu iar să vorbească. Nu eram măritată, evident, şi nu aveam nici o intenţie să mă mărit cu tatăl tău. Nu era... genul de bărbat care să fie tată. Aşa că, da, eram speriată. Evident.

– Înțeleg.

- Mătuşa ta m-a dus la o clinică... înţelegi. Mi- a spus că mă ajută, indiferent ce hotărâre luam, şi am făcut şi eu acelaşi lucru pentru ea, două luni mai târziu. Până la urmă însă, am hotărât că te voiam. Chiar dacă eram îngrozită.

- Tu erai îngrozită?

- Evident! Orice mamă este. Şi cele care spun că nu sunt mint. Să fii mamă e înfricoşător şi complicat şi nu e pentru toată lumea. Dar nu am regretat niciodată hotărârea pe care am luat-o, nici măcar o clipă, nici măcar atunci când, în primele patru luni de viaţă, ai refuzat să dormi între orele două şi patru noaptea.

Iris râse uşor.

- îmi pare rău pentru asta!

- Te iert. Acum, spune-mi, ţi-am răspuns la întrebare? Te-am ajutat?

- Da. Mulţumesc!

- Bine.

Putea auzi zâmbetul mamei ei prin telefon.

- Mai am o întrebare.
- Zău, Iris, scrii cumva o carte despre mine?
- Nu încă, zise Iris sec, deşi, ce era drept, avea suficient material pentru mai multe volume. Dar... ai fost vreodată îndrăgostită?

Mama ei nu ezită de data asta şi Iris nu fu surprinsă de răspunsul ei:

- De multe ori.
- Dar nu ai rămas niciodată cu nimeni.

Mama ei scoase un oftat prelung.

- Doar pentru că-i iubeam nu însemna că suportam să trăiesc împreună cu ei.

Iris simţi o apăsare pe inimă. Era şi ea la fel? Avea să se sature de relaţia cu Archer şi să ajungă să îi rănească pe el şi pe Olive? Detesta ideea de a-i da speranţe lui Olive că ar putea fi o familie, doar ca să i le zdrobească ulterior. I se întâmplase ei de prea multe ori în copilărie.

- Unii dintre noi nu suntem făcuţi pentru monogamie, scumpo, spuse mama ei. îmi pare rău dacă asta te-a afectat în copilărie, dar mamele sunt şi ele oameni, să ştii. M-am străduit.
- Ştiu, mamă. Ai fost grozavă.

Şi chiar fusese. Copilăria lui Iris fusese plină de râsete, de dansuri în bucătărie şi de cine luate împreună cu mătuşa şi verisoara ei şi fusese

frumoasă şi plină de veselie, iar mama ei chiar se străduise.

Putea şi Iris să se străduiască, să facă tot ce îi stătea în putinţă, chiar dacă nu era perfect.

Poate că ar fi fost de ajuns pentru cei pe care îi iubea.

Mama ei râse.

- Ei, asta e bine, pentru că nu putem să ne întoarcem şi să o luăm de la capăt.
- Nu şi nici n-aş vrea.
- Te iubesc, Iris!
- Şi eu te iubesc, mamă!

îşi luară rămas-bun şi Iris îi promise că avea să o sune mai des, cum facea de fiecare dată, şi mama ei îi promise acelaşi lucru, apoi închise şi îşi lăsă iar capul să atârne peste marginea patului. Nu ştia dacă se simţea mai mult sau mai puţin încrezătoare în capacitatea ei de a se dedica unei relaţii adevărate.

Ştia însă ceva ce se părea că reuşise să uite: poate că nu avusese un tată, dar avusese întotdeauna o familie care o iubise. Pe mama ei, pe mătuşa ei şi pe Bex, în mica lor comunitate feminină. Iris ştia cum să facă parte dintr-o familie.

Aşa că, dacă se hotăra că voia mai mult cu Archer, dacă se hotăra că voia să facă parte din familia lui, putea să o facă. Chiar dacă încă era puţin

speriată.

CAPITOLUL 31

- Deci e o întâlnire? întrebă Iris de pe scaunul ei înalt, când Archer veni în bucătărie.

Era frumoasă, ca întotdeauna, dar parcă mai blândă azi, arăta mai puţin ca şi cum ar fi vrut să îl distragă de la ce era important şi mai degrabă ca şi cum ar fi locuit acolo. Ca şi cum s-ar fi simţit confortabil aici, în bucătăria lui, în blugi şi o helancă, cu părul încă umed de la duş. Arăta confortabil şi dulce şi ca şi cum aici îi era locul. Archer scutură din cap, refuzând să îşi îngăduie să se gândească la cât de mult îşi dorea acest lucru. Permanent. Voia să fie iubita lui, nu bona copilului.

Dar avea să o ia încetişor, pas cu pas.

- Vrei să fie o întâlnire, Iris? întrebă el, aplecându-se peste insulă atât cât să se apropie puţin de ea, să îi simtă mirosul şamponului şi să îi vadă obrajii înroşindu-i-se.

Iris ridică ochii şi îi surprinse privirea şi gura i se curbă într-un zâmbet.

- Poate.
- Poate?

-Da.

Zâmbetul deveni jucăuş.

- *Poate* că vreau să fie o întâlnire. *Poate* că vreau să ies cu tine.

Archer ar fi vrut să urle din rărunchi de fericire, dar se mulţumi cu un răspuns controlat.

- Mă mulţumesc cu asta.

Iris râse.

- Te mulţumeşti cu *poate?*
- Pentru moment.

- Ei bine, spuse Iris, sărind de pe scaun, ştiu exact unde să mergem la *poate-întâlnirea* noastră.

II luă de mână şi Archer se lăsă condus de ea afară din casă.

Ajunseră în magazinul de îngheţată pe lângă care trecuse de nenumărate ori, dar în care nu intrase niciodată. Ar trebui să o aducă pe Olive aici, îşi spuse şi aproape râse când îşi dădu seama că ajunsese să se gândească mai tot timpul la ea.

Iris stătea la coadă, studiind lista uriaşă de arome din spatele vitrinei cu îngheţată.

- Ce-mi recomanzi? întrebă el, aplecându-se ca să-i şoptească la ureche şi ca să vadă fiorul care o străbătu.

Dumnezeule, voia să fie aproape de ea!

- îmi place să le amestec. Preferata mea e o cupă de cheesecake de căpşuni cu o cupă de ciocolată

belgiană. La cornet.

- Uau!

Iris se întoarse spre el, zâmbind superior.

- Nu eşti singurul simandicos de pe-aici când vine vorba despre mâncare.

Archer râse.

- Se pare că nu. Totuşi, ai ţinut secretul până acum.

Iris ridică din umeri.

- Nu voiam să te intimidez.

- Oh, ăsta era motivul?

- Da. N-am vrut să-ţi zdrelesc orgoliul.

Râse şi ochii îi dansau în timp ce îl tachina.

Ajunseră la tejghea şi Archer comandă două cupe de cheesecake cu căpşuni şi două de ciocolată belgiană la cornet. La început, Archer nu fu sigur că băiatul de la casă îl auzise, atât de intens se holba la Iris, dar nu putea să îl învinovăţească pe bietul puşti. Era imposibil să nu te uiţi la ea.

Iris îi zâmbi şi Archer crezu că bietul de el avea să se topească pe loc.

- Hei, Carter! spuse ea. Cum se împacă bunicul tău cu soldul cel nou?

întrebarea despre bunicul lui păru să îl aducă la realitate.

- Bine. Dar bunica zice că s-ar putea să-i pună o pernă pe faţă în somn şi să curme suferinţa amândurora.

Iris îşi dădu capul pe spate şi râse şi

părul îi alunecă pe umeri ca un pârâu de foc.

- Uau, femeia aia e de groază! spuse ea, când, în sfârşit, putu să respire.

- Da, admise Carter, adresându-i lui Iris încă un zâmbet timid, înainte să se apuce de preparat îngheţatele.

- Cunoşti toate persoanele în vârstă din oraşul ăsta? întrebă Archer, în timp ce aşteptau.

- Cam da.
- Ştii că asta e remarcabil, nu?

- Crezi? Am trăit aici toată viata. Ar fi ciudat să nu-i ştiu pe toţi.

Archer nu avea un răspuns exact, decât că ar fi putut jura că motivul nu era că Iris trăise toată viaţa acolo. îi ştia pentru că lui Iris îi păsa de oameni. Le acorda atentie. Şi de asta oamenii îşi doreau să fie în preajma ei.

Era motivul pentru care şi el îşi dorea să fie în preajma ei.

Pe lângă faptul că o gustase şi acum voia mai mult.

Momentan însă, avea să se mulţumească doar cu căpşuni şi ciocolată.

- Vrei să ne plimbăm în timp ce mâncăm? întrebă Iris, după ce îşi luară conurile.

– Sigur.

Ieşiră în aerul călduţ al nopţii. Oraşul mirosea a magnolii şi a aer sărat.

Archer se ţinu după Iris, mergând fără o ţintă anume, bucurându-se doar să fie cu ea.

- Nu doar pentru Olive îmi fac griji, spuse ea, după o vreme. Vreau să spun, nu e singurul motiv pentru care ezit. în legătură cu noi.
- Bine. Vrei să-mi spui care sunt celelalte motive?

Iris luă o gură din îngheţată.

- Nu fac de obicei aşa ceva.
- Nu te plimbi noaptea pe străzi mâncând mult prea multă îngheţată?

Iris râse uşor şi privirea ei blândă poposi în a lui.

- Nu, asta fac foarte des. Nu ies la întâlniri – asta nu fac. Şi nu mă văd cu cineva o perioadă mai lungă.
- Da, mi-am cam dat seama.
- Serios?
- Iris, prima oară când te-ai culcat cu mine, ai încercat să fugi de la locul faptei.

Iris râse cu zgomot.

- Să fug de la locul faptei?
- Aşa a părut, spuse el, râzând la rândul lui.

Iris strâmbă din nas.

- îmi pare rău pentru asta!
- Nu spun că nu mi-a plăcut.

Iris zâmbi piezis şi clătină din cap.

- Ascultă, Iris, şi eu sunt pe un teren nou. Din toate punctele de vedere. Cu Olive, cu localul, cu tine. înghiţi cu

greu, refuzând să lase conversaţia să o ia mult prea înainte. Nici eu nu am avut prea multe relaţii serioase în trecut. Nu aveam timp pentru ele. Aşa că poate ar fi bine să o luăm încet. Să vedem cum merge.

- Să vedem cum merge?

- Da, să vedem cum merge. O să ne lămurim împreună.

- Şi custodia?

- Am voie să mă văd cu femei, Iris. Trebuie doar să asigur un cămin potrivit pentru Olive. Dacă şi când o să hotărâm că facem treaba asta pe bune, o să vedem atunci ce facem cu avocaţii şi cu toţi binevoitorii din oraş. Dar faptul că ieşim împreună n-o s-o afecteze pe Olive.

Iris nu părea convinsă şi poate că nici el nu fusese la început sigur de asta. Nu i se păruse o idee bună să aibă o aventură cu bona. Dar asta nu era o aventură. îi cunoştea de-acum inima lui Iris. Ştia că nu avea să o rănească pe Olive.

Ea îl privi cu coada ochiului în timp ce mergeau şi Archer îşi ţinu respiraţia, aşteptând- o să răspundă. Spusese prea multe, o împinsese prea departe?

- Şi cum rămâne cu faptul că eşti şeful meu? întrebă ea.

- Ai de gând să mă raportezi la HR,

Iris? o necăji el, împungând-o uşor, dar expresia ei era serioasă. Vrei să nu mai fii bona lui Olive?

Avea dreptul să renunţe, desigur, dar Archer spera că avea să rămână.

Iris scoase un fel de zumzăit din gât în timp ce se gândea.

- Ei bine, dacă obiectivul principal este să-i afectăm cât mai puţin viaţa lui Olive, atunci probabil ar trebui să rămân bona ei.

- Eşti sigură? Sincer, nu vreau să te simţi inconfortabiL

- Ştii că nu e cazul. Aşa că hai s-o luăm încet şi să vedem cum merge! Aşa cum ai zis.

Zâmbetul ei ezitant îl făcu să ofteze uşurat.

- Bine, aşa facem.

- Dar tot nu-i spunem lui Olive, zise ea, împreunându-şi sprâncenele.

Şi atunci o văzu – văzu dragostea pe care i-o purta lui Olive. Nu făcu decât să îi întărească încrederea în ea. Nu voia să o dezamăgească pe fetiţa lui. Şi nici el nu voia. Voia să le poată spune lui Olive şi avocaţilor atunci când relaţia lor devenea mai stabilă. Dar înţelegea că Iris avea nevoie de mai mult timp.

- De acord.

- Şi ea e ca un mic detectiv, aşa că va trebui să fim foarte discreti.

Archer râse.

- Cu siguranţă.

Ajunseră în capătul unei străzi şi portul apăru în faţa lor. Iris se urcă pe una dintre stâncile mari care separau plaja micuţă de strada pe care tocmai veniseră. Se aşeză pe ea şi Archer făcu la fel.

Valurile loveau liniştit ţărmul, luna plutea jos, deasupra apei.

- E unul dintre locurile mele preferate, spuse ea, lăsându-şi capul pe umărul lui.

- E un loc bun.

Orice loc în care Iris îşi punea capul pe umărul lui era un loc bun.

- Ştiai că Olive vrea un iepuraş acum? I-a trecut de căţel, spuse ea.

- Mi-a zis de vreo câteva sute de ori, da.

Iris râse şi Archer simţi sunetul până în vârfurile degetelor de la picioare.

- Şi? îi iei unul?

- Un iepure? în nici un caz.

- Mai vedem. Pun pariu că o să te convingă.

Archer clătină din cap.

- Ultimul lucru care ne trebuie în casa aia e un animal.

- Dacă flutură de suficiente ori din genele alea lungi, o să-i iei unul. Ai face orice pentru ea, Arch.

Arch. Nota de tachinare îi dispăruse din voce şi locul îi fusese luat de o tandreţe dulce, care îl facea pe Archer

să simtă că inima îi crescuse atât de mult, că nu îi mai încăpea în cutia toracică. Prescurtarea asta a numelui său, pe care oamenii o foloseau tot timpul, părea cel mai dulce alint pe buzele ei. Oh, Doamne, era îndrăgostit lulea!

îşi drese vocea.

- Aş face multe. Dar la iepuraşi trag linia.

Iris ridică privirea şi întoarse capul spre el, pe piatra pe care soarele o încălzise peste zi. Era frumoasă în lumina lunii, ca o zână din cărţile de poveşti ale lui Olive.

Se aplecă şi îşi trecu buzele peste ale ei.

- Mă bucur foarte mult că m-am mutat aici, spuse el, pentru că era adevărat, mult mai adevărat decât îşi imaginase vreodată că avea să fie. Cum era cu putinţă ca doar cu câteva luni în urmă să fi fost disperat să găsească o modalitate de a pleca?

Simţi zâmbetul lui Iris pe buzele lui.

- Şi eu.

îl sărută, afundându-şi degetele în părul lui, şi Archer o trase mai aproape, dorindu-şi-o cu totul, dar dispus să se mulţumească doar cu oftaturile ei şi cu trupul ei moale în braţele lui, sub lumina lunii.

Mai târziu, în timp ce intrau în casă, Iris şopti, cu degetele încă în ale lui:

- A fost o întâlnire frumoasă.

Şi faptul că acceptase că fusese o întâlnire era o victorie pentru Archer.

- Da, a fost. Te conduc la camera ta.

Iris chicoti.

- Mă conduci la camera mea?

Archer zâmbi pieziş.

- Trebuie să am grijă că ajungi în siguranţă acasă.

Se furişară fără zgomot pe hol şi, când trecură de camera lui Olive, aruncară o privire ca să se asigure că dormea dusă sub grămada de animale de pluş. Se opriră în faţa camerei lui Iris şi ea ridică privirea spre el, iar Archer ar fi vrut s-o ia în camera lui şi să o sărute peste tot, dar mai voia şi să îi arate că îşi dorea mai mult decât atât.

Coborî capul şi Iris se ridică pe vârfuri spre el, întâmpinându-l cu buzele calde şi moi. Era un sărut încet şi dulce, cu gust de căpşuni şi ciocolată. Iris oftă şi îşi lipi corpul de al lui, chinuindu-l cu fiecare rotunjime. Şi, Doamne, cât ar fi vrut să cedeze ademenirilor ei, dar se trase mai în spate şi îşi lipi fruntea de a ei.

- Noapte bună, Iris!

Ochii ei erau mari şi întunecaţi, obrajii – îmbuj oraţi.

- Cum adică noapte bună?

Archer zâmbi.

- Ieşi şi mâine-seară la o întâlnire cu

mine?

îl privi lung preţ de un minut întreg şi Archer se temu că poate forţase nota, dar în cele din urmă Iris încuviinţă încet din cap.

- Super! La nouă, în bucătărie. Ne vedem atunci!

O mai sărută o dată cast pe buze şi o lăsă uluită în mijlocul holului.

CAPITOLUL 32

Archer o curta.

Sau ceva de genul ăsta.

Ieşiseră la *întâlnirile* lor în fiecare seară timp de o săptămână. La întâlniri în care Archer îi gătise tot felul de preparate uimitoare şi uneori venise Kimmy să stea cu Olive, iar Iris îi arătase lui Archer şi mai multe din locurile ei preferate din Dream Harbor. Discutaseră despre câte în lună şi în stele, despre copilăria lor, despre relaţia pe care o aveau cu părinţii, despre Olive, despre cum credeau că avea să continue viaţa lor, despre cum poate că această perspectivă începuse să se schimbe şi se sărutaseră. Doamne, cum se sărutaseră, încet, dulce şi delicios. Săruturile astea o lăsau pe Iris fără puteri, îi înmuiau genunchii şi îi răpeau capacitatea de a

gândi.

Şi era al naibii de bine!

începea să îi fie greu să îşi amintească motivele pentru care se temuse vreodată de toate astea. De ce ar fi putut să fie o idee proastă să lase un maestru bucătar inimaginabil de talentat să gătească pentru ea şi apoi să o sărute până când îşi uita propriul nume? De fapt, părea chiar o idee fantastică.

în clipa de faţă, era lipită de peretele de lângă uşa dormitorului ei şi gura lui Archer era pe gâtul ei şi mai ştia că o chema Iris doar pentru că Archer îi murmura neîncetat numele.

- Ieşim la întâlniri deja de o săptămână, spuse ea, cu vocea întretăiată şi îndepărtată.

- Ştiu, zise Archer, zgâriindu-i gâtul cu dinţii.

- Cred că ar trebui să facem sex. Din nou, vreau să zic.

Archer se retrase doar atât cât să îi poată vedea faţa în lumina difuză de pe hol.

- Oh, da?

- Da. Tu nu? Vreau să zic, a trecut o săptămână întreagă.

Râse la felul în care accentua *o săptămână,* de parcă ar fi fost o eternitate, dar, când o săruta aşa, i se părea că trecuse un secol întreg de când se culcase cu el. Nu ştia cât putea

să mai îndure.

- Dacă facem iar sex, o să intri în panică şi o să îmi spui că relaţia dintre noi este doar fizică? întrebă el, trecându-şi vârful nasului de-a lungul obrazului ei, până ce gura lui fu iar peste a ei, culegându-i oftaturi mici de pe buze.

- Nu cred că mai pot susţine asta, zise ea şi îşi simţi buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet.

Cum ar fi putut să pretindă că era doar ceva fizic când era atât de clar că îl plăcea? încă nu îi era prea clar cum de se întâmplase asta. Undeva între clătite, şi paste, şi sărutări, şi conversaţii, era posibil să se fi îndrăgostit de el?

Gândul îi trimise un fior ameţitor prin tot trupul.

Aşa ceva nu i se mai întâmplase.

- Bun, zise el. Pentru că nu pot să mai pretind că sunt de acord cu asta.

Privirea lui o întâlni pe a ei şi atunci văzu, văzu că poate şi el se îndrăgostise de ea şi nu îşi putu stăpâni zâmbetul care i se întinse pe faţă.

- Deci... spuse ea, trecându-şi degetele prin părul lui. Vrei să dormi la mine?

Archer zâmbi larg la rândul lui şi gropiţa îi apăru în obraz.

- Ştii că vreau.

Fiorul ameţitor se intensifică.

- Dar...

Aruncă o privire spre dormitorul lui Olive.

- N-o să facem zgomot, promise Iris, trecându-şi mâinile peste pieptul lui. Uitase că Olive fusese cuibărită frumuşel în patul din casa bunicii ei data trecută când se întâmplase asta. Şi avem clopoţeii, în caz că se trezeşte. Şi...

Archer o întrerupse cu un sărut fierbinte, lipind-o de perete, şi Iris gemu de uşurare. Dacă ar fi trebuit să petreacă încă o noapte singură, nu era sigură că ar fi supravieţuit.

- M-ai convins, murmură el, lipindu-şi fruntea de a ei.

- Foarte bine.

Ea zâmbi şi Archer o sărută.

Se opriră doar atât cât să intre în dormitorul ei şi să închidă uşa, apoi începură din nou să se sărute. Nu se mai sătura. De el. De asta. Archer îi dăduse peste cap toate regulile pe care le avea când venea vorba despre bărbaţi. Ideea că nu avea nevoie de un bărbat decât pentru sex.

Buzele lui erau familiare de-acum, senzaţia gurii lui peste a ei, mâinile care îi prindeau şi îi strângeau trupul, felul în care se mişca sau cum gemea când îşi trecea degetele prin părul lui.

Totul îi era familiar. Şi nu avusese niciodată aşa ceva. Toate relaţiile ei fuseseră trecătoare, cel mult de câteva weekenduri pasionale. Niciodată aşa. Niciodată nu avusese acest sentiment de dorinţă înfăşurată în confort şi prietenie.

Niciodată nu se simţise acasă, în familie.

Era plăcut şi intim şi Iris tot voia să îi smulgă cât mai repede pantalonii lui Archer.

Dar nu îi spuse nimic din toate astea lui, pentru că, în momentul de faţă, încerca să îl scoată din mai sus-menţionaţii pantaloni, iar el încerca să o facă să încetinească.

- Iris, mormăi el. Aşteaptă!

îi prinse mâinile şi Iris scoase un pufnet de dezamăgire.

- Putem s-o luăm încet, spuse ea. Promit! Doar scoateţi hainele!

Archer o privi cu flăcări în ochi şi cu un zâmbet uşor superior.

- Te rog, *chef,* toarse Iris.

Şi Archer îi lăsă numaidecât mâinile şi îşi trase dintr-o mişcare cămaşa peste cap. Pantalonii urmară rapid acelaşi drum şi Iris se trezi cu un Archer pe jumătate dezbrăcat în dormitorul ei.

El încercă să o tragă din nou spre el, dar îl plesni uşor peste mână.

- Nu, nu, nu! îl dojeni ea. O luăm

încet, ai uitat?

îl privi cu un zâmbet poznaş şi începu să îi exploreze încet trupul. Şi era un corp frumos. Puternic, cu umeri lăţi, nu genul lucrat mult la sală, ci mai degrabă genul care ar fi putut să o scoată în braţe dintr-o clădire în flăcări, la nevoie.

îşi trecu unghia peste pieptul lui şi îl simţi cutremurându-se.

- Ce faci, Iris?
- Te savurez.

Archer gemu, dar, după felul în care penisul întărit îi împingea partea din faţă a boxerilor, Iris nu credea că era prea deranjat. îl înconjură, lăsându-şi degetul să i se plimbe pe corpul lui, să îi traseze adânciturile muşchilor, să îi treacă peste umeri, apoi să îi alunece pe spate. îl coborî în jos pe spatele lui şi Archer se înfioră din nou. îşi lăsă degetul să i se prindă în marginea boxerilor lui şi îi trase în jos atât cât să îi poată aprecia curba fundului. Şi să zărească un tatuaj.

- Ştiam eu!
- Ce ştiai? întrebă el, privind peste umăr.

Iris îi trase mai jos chiloţii.

- Un tatuaj!

Archer zâmbi zeflemitor.

- Nu l-ai observat înainte?
- Nu am apucat să mă uit prea bine la

fundul tău. Dar acum, că sunt aici...

îi trase boxerii în jos pe picioare şi Archer îi aruncă laoparte.

- Ce este?
- O ramură de măslin.
- Ai o ramură de măslin tatuată pe fund?
- Nu e pe fund. E deasupra.
- La limită! Iris încercui tulpina şi frunzele de deasupra fesei lui Archer. Şi? De ce o ramură de măslin?

Archer ridică din umeri şi Iris îi văzu muşchii flexându-i-se.

- Mă duceam în Italia. Cred că mi-am imaginat că-s isteţ.

- Ţi l-ai făcut înainte să pleci?

-Da.

- îl aveai când te-ai culcat cu Cate?

-Da.

- Şi mai târziu a botezat-o pe fata ta Olive[1]?

- Poate? Nu prea ştiu. Ar putea fi doar o coincidentă. E ciudat?
- Că femeia cu care ai fost a botezat copilul pe care nu ştiai că îl ai după un tatuaj de pe fundul tău? Nu. Nu e ciudat deloc.

Archer râse.

Iris îşi lipi fruntea de muşchii calzi de pe spatele lui, continuând să îl exploreze cu degetele.

- E plăcut, într-un fel. Ca şi cum ar fi vrut să ai o contribuţie la numele pe care urma să îl poarte.

Simţi un oftat străbătându-1.

- Crezi că mi-ar fi spus vreodată despre Olive? întrebă el, cu voce înceată şi tristă.

Iris îl cuprinse în braţe şi îşi lipi obrazul de spatele lui, ţinându-l strâns.

- Nu ştiu.

El scoase încă un oftat prelung.

- Crezi că nu mi-a spus pentru că a crezut că o să fiu un tată rău?

Iris îl strânse mai tare.

- Nu te-ar fi trecut pe certificatul de naştere dacă ar fi crezut asta.

- Presupun.

Iris încercă să şi-o amintească pe Cate, pe această femeie pe care abia o cunoscuse, dar pe care o văzuse de nenumărate ori în oraş. Era drăguţă, din câte ştia Iris, amabilă cu vecinii şi zâmbea des. Iris nu auzise niciodată vreun cuvânt rău despre ea.

- Cred că a încercat să facă aşa cum era mai bine pentru voi toţi, spuse Iris, gândindu-se la cum fusese probabil Archer pe atunci – ambiţios, hotărât să îşi atingă ţelul...

Şi Cate ar fi vrut să şi-l atingă.

- îmi doresc să-mi fi spus. îmi doresc... încă un oftat cutremurător. îmi doresc să nu fi pierdut atât de mult.

Iris îşi trecu mâinile peste pieptul lui lat.

- Ştiu.

Nu mai spuseră nimic o vreme; Iris îi

găsi inima şi îşi lăsă mâna peste bătăile ei.

- Doar pentru că ea *credea* că facea alegerea corectă nu înseamnă că a şi facut-o. Eşti un tată bun, Archer. Şi un bucătar bun.

Ii ridică mâna şi îi sărută palma, în semn de mulţumire.

- Slavă Domnului că nu ai un tatuaj cu o spatulă, spuse ea, tachinându-l iar, vrând să îl scoată din starea de tristete. Ar fi fost un nume mult mai ciudat.

Archer râse surprins, se întoarse şi o trase iar spre el.

- Sau un polonic, spuse el, facând-o să râdă mai tare.

- Deşi Knives ar fi fost un nume fantastic!

- O să ţin minte pentru următorul, murmură el şi o sărută pe gât.

„Pentru următorul!” Pentru copilul pe care urma să îl aibă cu... cu cine, mai exact? Cu ea? Cu Iris Lyn Fraser? Oare Archer tocmai o rugase să îi poarte copilul şi să îi dea un nume absolut fantastic, precum Knives?

Asta voia şi ea acum? Când o lăsase pe Olive să i se furişeze în inimă, se deschisese ideii de a avea propria progenitură, într-o zi?

Era oare posibil ca un uter să facă un salt mortal? Pentru că asta facea al lui Iris acum, fie de încântare, fie de

groază – asta nu-i era clar. Dar nu era acum timpul să îşi descâlcească emoţiile încurcate.

Lăsă, în schimb, trupul, gura şi mâinile lui Archer să îi distragă atenţia, scoţându-i hainele una câte una, până când rămaseră amândoi goi în mijlocul camerei ei.

- Nu am mai intrat aici de când te-ai mutat tu, spuse el, împingând-o cu spatele spre pat, facând-o să uite cu totul de copii, de bebeluşi sau de ideea de a fi mamă. Arată drăguţ.

Nu făcuse mare lucru. Pusese pe pat cuvertura în nuanţe de mov pe care o primise de la Bex de Crăciun, câteva lucrări ale artiştilor locali pe pereţi şi pe noptieră lampa pe care o luase de la târgul de vechituri din Dream Harbor. Toate lucrurile obişnuite dintr-un dormitor, dar totul era ca în ceaţă acum, pentru că Archer se apleca peste ea, apăsând-o în saltea cu greutatea lui, sărutând-o.

- Sunt îndrăgostit de tine, Iris, spuse el, printre sărutări.

Ca şi cum ar fi fost ceva normal, ceva ce îşi spuneau în fiecare zi, ca şi cum nu ar fi lăsat-o fără aer în plămâni în clipa în care rostise vorbele cu voce tare.

- Ştiu că e repede şi ştiu că poate nu e ce-ţi doreai. Dar e adevărat. Te iubesc! Iubesc absolut totul la tine. O

sărută iar şi iar, îi arse cuvintele pe piele. La început, a fost doar ceva fizic. Erai atât de sexy! Nu ar fi trebuit să te angajez niciodată, Iris. Am ştiut că avea să fie o problemă încă din prima zi, când ai apărut în maioul ăla strâmt. Continuă să o sărute în timp ce vorbea. Apoi însă, ai fost tu. Tu când erai veselă şi jucăuşă, tu când erai îngrijorată, tu când erai speriată şi aveai nevoie de mine, şi când nu aveai nevoie de mine, şi când te jucai cu Olive, şi când mă sărutai – absolut tot timpul, Iris.

Iris încă nu spusese nici un cuvânt şi după felul în care Archer se uita la ea se gândea că poate deja îi frângea inima.

- Nu trebuie să o spui şi tu, zise el, odihnindu- şi capul pe abdomenul ei. Nu trebuie să simţi la fel. Doar că... nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta şi voiam să o spun.

Iris îşi trecu degetele prin buclele lui moi; încă nu era în stare să vorbească, dar voia să îi dea de înţeles că era acolo. El îşi schimbă poziţia şi îi prinse un sfârc în gură şi trase cu buzele până o auzi scâncind, până îi simţi mâinile strângându- i-se în păr.

Şi, într-un final, toate sentimentele pe care ea le avea pentru acest bărbat se strânseră ca într- un mănunchi. Veselia, şi teama, şi confortul, şi

dorinţa, şi prietenia. Şi era înfricoşător, dar era perfect.

- Şi eu te iubesc! şopti ea.

Privirea lui se ridică spre a ei, chiar dacă încă avea sânul ei în gură. îl mai linse o dată înainte să îi dea drumul.

- Chiar?
- Sunt destul de sigură.

El oftă peste pielea ei umedă şi Iris se înfioră.

- Mă mulţumesc cu asta.

Urcă iar peste ea şi Iris îşi desfăcu picioarele pentru el. Archer intră încet în ea, până o umplu toată. Oftară amândoi în acelaşi timp. El se mişcă încet, controlat, fără să se grăbească – şi ei îi plăcea. îi plăcea senzaţia de a fi apăsată pe saltea, de a fi înconjurată de el, de a fi ţinută.

Când mişcările lui deveniră neglijente şi rapide, era atât de aproape de final, că o durea.

- Ce-ţi trebuie, iubito? şopti el, la tâmpla ei.
- Putem să ne întoarcem?

Se întoarseră amândoi deodată, fără să întrerupă contactul, şi Archer era acum jos şi Iris deasupra.

- Mai bine?

Gemu, începând să se legene peste el; unghiul era perfect acum.

- Mult mai bine.

Se aplecă în faţă şi Archer îi luă din

nou sfârcul în gură. Clitorisul i se freca perfect de osul lui pubian, penisul lui încă o umplea, o întindea. Nu dură mult. Orgasmul o umplu încet şi greu, ca o tortură, întinzându-se, crescând şi prăbuşindu-se. Archer îi prinse strâns fundul, fără să îşi dezlipească gura de sânul ei, amplificându-i plăcerea până când ajunse să tremure şi să plângă în extaz. îi puse o mână pe gură, amintindu-i, nu în cel mai subtil mod, că nu trebuia să facă zgomot. Ea gemu peste degetele lui.

Când, în sfârşit, se potoli, Archer îi zâmbi.

- încă unul.

Iris clătină din cap.

- Nu mai pot.
- Ba poţi. Mai dă-mi unul, iubito!

Bun, poate că într-adevăr îl iubea pe bărbatul ăsta.

Trei orgasme mai târziu, Archer cedă, în sfârşit, şi îşi dădu drumul în ea, fără ca privirea să părăsească o clipă faţa ei. Când terminară, Iris se prăbuşi peste el şi rămaseră îmbrăţişaţi până dimineaţa, când Archer se furişă în camera lui.

Pentru că, indiferent de ce se întâmplase acolo, era încă prea devreme ca să îi spună lui Olive.

CAPITOLUL 33

– Iris!
– Ce?

Când deschise ochii, Iris îi văzu faţa lui Olive înfricoşător de aproape de a ei.

- E Ziua Căpşunilor!

Iris scoase un geamăt. Ziua Căpşunilor! Cel mai recent festival din Dream Harbor. Cum de uitase? De câteva săptămâni tot oraşul zumzăia de pregătiri cu căpşuni. Toate magazinele de pe Main Street erau decorate cu fanioane cu căpşuni şi afişau în vitrine postere care anunţau Festivalul Căpşunilor. Iris oftă în sinea ei şi îşi dădu ochii peste cap – oraşul ăsta chiar exagera când venea vorba despre festivaluri.

- Iris! Mâini micuţe îi zgâlţâiră umărul. Iris, ai zis că o să mergi cu mine şi cu tata, ai uitat? Aşa ai zis. Iris! Ai uitat?

Iris scoase o mână de sub pătură şi începu să pipăie faţa lui Olive.

- De unde se opreşte ceasul ăsta?

Olive chicoti.

- Livie?

Capul lui Archer apăru prin uşa întredeschisă. Iris se îngropă şi mai adânc sub pătură.

- Ţi-am spus s-o laşi în pace pe Iris. Este ziua ei liberă. Scuze, Iris!

Iris dădu pătura laoparte şi îi găsi pe tată şi fiică uitându-se amândoi la ea,

Archer cu îngrijorare, Olive cu evidentă nerăbdare.

- Dar a zis că o să vină cu noi la Ziua Căpşunilor!

Din nefericire, era adevărat. Numai că asta fusese cu câteva săptămâni în urmă. Promisiunea fusese făcută înainte să ia şi ea virusul ăla ciudat pe care îl adusese Olive de la scoală. Ticăloasa mică fusese bine-mersi toată săptămâna, dar Iris se simţise epuizată şi avea o senzaţie continuă de greaţă.

îşi frecă faţa şi se ridică încet în capul oaselor, aşteptând să treacă valul de greaţă.

- Are dreptate. Am zis că o să vin.

-Ura!

Olive bătu din palme şi începu să danseze fericită prin camera lui Iris. Archer o ridică în braţe şi fetita chităi încântată.

>>>>

- Bine. Haide măcar s-o lăsăm pe Iris să se pregătească în linişte!

- Dar căpşunile!

- O să fie acolo toată ziua, îţi promit! Archer o puse pe Olive jos pe hol şi băgă iar capul pe uşa lui Iris. Eşti bine? Pot să mă duc singur cu Olive, dacă preferi să stai acasă.

Iris ar fi preferat să rămână acasă, dar îi promisese şi, din cauza sentimentelor ălora afurisite pe care ajunsese să le aibă pentru bărbatul ăsta şi copilul lui, nu o lăsa inima să îi

dezamăgească.

- Sunt bine. N-am fost în apele mele săptămâna asta. Nu-i mare lucru. Se forţă să zâmbească. Mă îmbrac şi sunt gata cât pot de repede.

- O să-ţi fac micul-dejun.

Iris nu îşi putu reţine zâmbetul. Nevoia constantă a lui Archer de a o hrăni era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el.

- Bine.
- Ouă şi şuncă?

5 >

Doar că, în clipa de faţă, gândul la mâncare nu era chiar cel mai tentant. Iris simţi cum i se întoarce stomacul.

- Poate nişte ceai cu pâine prăjită?

Archer se încruntă.

- Doar asta vrei?
- Doar asta vreau, sincer. Mulţumesc!

El continua să o privească din uşă, cu expresia aia intensă pe care o avea uneori.

- Sunt bine, pe cuvânt.
- Bine. în sfârşit, zâmbi. Mă bucur că vii cu noi!
- Şi eu.

Şi aşa era, deşi încă simţea puţin că îi venea să vomite.

Era prima lor ieşire împreună de când începuse să se culce cu Archer, de când cuvântul cu *I* fusese rostit între ei.

Lucrurile merseseră bine în ultimele două săptămâni. Sexul fusese

incredibil, dar, mai important, de câte ori îi şoptea că o iubeşte, cu trupul lipit de al ei şi mângâindu-i urechea cu respiraţia lui caldă, Iris simţea că totul era cum trebuia să fie. Şi, când îi şoptea la rândul ei aceleaşi cuvinte, chiar le credea.

Dar în prezenţa lui Olive păstraseră distanţa. Nu se sărutau, nu se atingeau – şi era mai greu decât îşi imaginase că ar fi putut fi. Mai ales cu un copil care în permanenţă privea şi asculta, începuse să aibă impresia că o minţeau şi lui Iris nu îi plăcea senzaţia asta. Nu voia să o mintă pe fetiţa asta, care avea încredere în ea. Ca să nu mai vorbim că îi era foarte, foarte greu să nu îl atingă pe Archer. Voia să îl ia în braţe când venea acasă de la muncă. Voia să îl tină de mână şi să îi dea laoparte părul de pe frunte. Voia să simtă că formau cu adevărat un cuplu, nu că era o angajată care şi-o trăgea cu şeful. Fantezia asta îşi pierdea din farmec pe măsură ce continua. Şi, deşi stabiliseră că aveau să fie împreună *şi* că Iris urma să rămână bona lui Olive, planul ăsta părea o idee din ce în ce mai proastă, pe zi ce trecea.

Aşa că ieşirea asta împreună pentru prima ediţie a festivalului anual Primăvara Eternă a Căpşunilor părea ceva important. Aproape ca un test, să

vadă dacă funcţionau ca o familie. O familie adevărată, în public.

Dacă totul mergea bine azi, poate că aveau să îi spună lui Olive.

Ideea îi făcu stomacul lui Iris să se încordeze din nou şi fu recunoscătoare că Archer plecase în clipa în care se aplecă peste pat şi vomită în coşul de gunoi.

Ca mai toti cei născuti şi crescuţi în Dream Harbor, Iris adora orice festival. Era ceva în ADN-ul oraşului. Oamenilor de aici pur şi simplu le plăcea orice pretext de a se strânge laolaltă. Aşa că, deşi era doar primul an din Primăvara Eternă a Căpşunilor, locul era deja ticsit.

Logan Anders găzduia evenimentul la ferma lui şi terenul era plin de artizani, tarabe cu tot felul de gustări şi mai multe preparate din căpşuni decât ar fi crezut Iris că pot să existe. Olive vibra de nerăbdare lângă ea şi Iris trebuia să admită că, acum, că ieşise la aer curat şi avea un strat plăcut de pâine prăjită în stomac, se simţea mult mai bine.

Aerul era cald şi soarele strălucea. Era o zi perfectă de iunie. Totul părea nou, proaspăt şi plin de speranţă. Iris închisese ochii şi îşi ridicase faţa spre soare, asemenea unei flori însetate, când ţipătul entuziasmat al lui Olive îi întrerupse gândurile liniştite.

- Pui de animale! chicoti fetita. Iris! Pui de animale!

Iris privi către locul înspre care o trăgea Olive şi simţi cum i se umple inima. Picioruşele ei încălţate în cizmuliţe de cauciuc scârţâiau prin noroi şi purta deja agrafele cu căpşuni pe care Archer i le cumpărase de la taraba lui Bernadette şi arăta incredibil de drăgălaşă. Se uită la Iris cu ochii plini de speranţă.

- Putem să mergem să-i vedem?
- Sigur.
- Haide! începu să o tragă înspre ţarcul cu animale. Tată! Vino! îi strigă Olive lui Archer, care era la standul lui Jeanie, de unde cumpăra o limonadă de căpşuni uriaşă, pentru toţi trei.
- Vin şi eu imediat, dar să nu cumva să încerci să ascunzi vreun pui de iepuraş în buzunar.

Olive râse, dar Iris îşi notă în minte să nu uite să îi verifice salopeta înainte să plece de la ţarcul cu animale. Nu se putea încrede că micuţa nu avea să încerce să şterpelească un iepuraş. O prinsese pe Olive cu câteva zile în urmă cu nişte morcovi şi o cutie de carton în curtea din spate, încercând să meşterească un fel de capcană.

Traversară câmpul împreună, având grijă să evite bălţile şi şanţurile pline de noroi, ca să ajungă la ţarcurile de animale. Zeci de copii stăteau lipiţi de

garduri ca să vadă mai bine iezii şi purceluşii. Iris zări câteva feţe cunoscute.

- Uite, Olive, Ivy şi Cece sunt aici.

I le arătă pe cele două fete care râdeau încântate de un ied care rodea gardul de sârmă. Olive o porni în fugă spre ele, strigând ceva despre noile ei agrafe şi despre cât de drăgălaşi erau ieduţii. Când Iris o ajunse din urmă, toate cele trei fete ţopăiau entuziasmate, sub privirile uşor ametite ale lui Hazel şi Noah.

- E posibil să le fi dat prea multe dulciuri cu căpşuni, spuse Hazel.

- Da de unde! zise Noah, zâmbind. Se distrează şi ele.

Iris îi răspunse cu un zâmbet, simţindu-se încă prea obosită după ce alergase până aici ca să contribuie cu mai mult.

- Unchiule Noah, spuse Cece, trăgându-l de braţ. Ne mai dai nişte monede pentru mâncarea de capre?

- M-aţi lăsat lefter, fetelor! zise el, băgând mâna în buzunar şi scoţând-o goală.

- Olive, întreab-o pe mama ta dacă are ea, îi şopti Ivy lui Olive.

Iris privi cu groază cum expresia lui Olive se schimbă din bucurie în tristete într-o fracţiune de secundă.

- Nu este mama mea, spuse Olive şi Iris simţi cum i se frânge inima.

-Oh!

Ivy se uită la Iris, nedumerită.

- E mătuşa ta?
- Nu. E doar bona mea.

„Doar bona mea."

- Bine, continuă Ivy, fără să observe că discuţia asta o rupea pe Iris în două sau efectul pe care îl avea asupra lui Olive. Atunci, întreab- o pe bona ta dacă are nişte monede!

„La naiba!" Era sigură că nu avea monede. Cine mergea cu buzunarele pline de mărunţiş? Oare mamele faceau asta?

- îmi pare rău, puştoaico! Nu am la mine.

Dezamăgirea de pe chipul lui Olive îi pătrunse în piept ca un cuţit. Tocmai de asta se temea. Copilul ăsta voia atât *de mult* de la ea, încât era garantat că avea să o dezamăgească.

- Mai am eu câteva, spuse Hazel, scuturându- şi geanta până când căzură din ea câteva monede, pe care fetele le primiră cu ţipete de bucurie.

„Slavă Domnului!"

Iris răsuflă uşurată.

- Mulţumesc, Hazel!
- Pentru nimic. Am făcut o dată greşeala să le ducem la Zoo fără să avem mărunt şi a fost un dezastru.

Noah îşi trecu braţul pe după umărul lui Hazel.

- Să ştii că apreciez că le laşi pe fete

să stea la noi.

Hazel se uită la el şi zâmbi.

- Desigur! Sunt ceva de groază, dar le iubesc.

Noah zâmbi larg şi o sărută pe Hazel pe vârful nasului. O să fie nişte părinţi buni într-o zi, îşi spuse Iris. Veseli şi iubitori. Iris îşi imagină casa lor plină de cărţi şi de petreceri dansante, un tată care ar fi făcut orice pentru copiii lui şi o mamă care să îi adore.

Oare putea să construiască şi ea aşa ceva cu Archer şi Olive?

- Ştii că au iepuraşi aici? îi spuse Cece lui Olive după ce ieduţii linseră toată mâncarea din palmele lor lipicioase.

- Ştiu! Se întoarse spre Iris, părând să fi uitat deja infracţiunea de mai devreme, când o prinsese fără monede la ea. Iris, putem merge să vedem iepuraşii?

- Să mergem! spuse Cece, trăgându-le după ea pe Olive şi pe Ivy, fără ca vreuna să mai aştepte răspunsul adulţilor.

Noah râse.

- Cred c-ar fi mai bine să ne ducem după ele.

- Nu mi se pare că avem de ales, zise Iris, reperând-o pe Olive în mulţimea de copii.

Fetele ajunseră la ţarcul cu iepuraşi, în faţa căruia era postată Kira.

- Bună ziua, doamnelor!

- Bună, Kira! Pot să iau un iepuraş în mână? O să *am foarte* mare grijă, spuse Olive.

Kira râse.

- Uau, sunteţi foarte hotărâtă în dimineaţa asta, domnişoară Olive.

- Foarte hotărâtă. Să ţin în mână un iepuraş. Te rog!

Kira râse iar.

- S-a făcut. Dar va trebui să staţi jos şi să nu scoateţi nici un zgomot, ca să nu-i speriaţi, bine?

Olive se aşeză pe un balot de paie şi încuviinţă solemn din cap. Cece şi Ivy făcură la fel. Iris zâmbi.

- Cel puţin trebuie să stea potolite câteva minute, şopti Hazel, iar Iris râse.

- Bun, pe ăsta îl cheamă Fursec.

Kira puse o păturică cu un iepuraş caramel în poala lui Olive. Olive strălucea pur şi simplu de încântare, dar rămase complet nemişcată şi tăcută, doar privind animalul din braţe.

Kira aşeză un iepuraş negru cu alb pe nume Alexandru în braţele lui Cece şi încă unul, micuţ şi gri, pe nume Norişor, în ale lui Ivy.

- Zău dacă nu e cel mai drăgălaş lucru pe care l-am văzut întreaga zi, spuse Iris, iar Kira zâmbi larg.

- Nu-i aşa?

- Deci, acum, ai iepuraşi?

Kira ridică din umeri.
- Am plecat de la doi.
- Cam aşa e cu iepuraşii, zise Noah, râzând, şi Hazel îşi dădu ochii peste cap.
- Totuşi, nu sunt drăguţi? spuse Kira, zâmbind visătoare.
- Bennett şi câinii ce părere au despre ei? întrebă Iris.
- Sunt foarte protectori. Câinii îi păzesc toată ziua şi l-am prins de mai multe ori pe Ben ducându-se să-i verifice în timpul nopţii.

Iris râse, dar Olive îi făcu semn să tacă.
- O să-i sperii, şopti ea.
- Scuze! răspunse Iris, tot în şoaptă.
- Dacă eşti foarte atentă, poţi să-l mângâi pe căpşor. Aşa!

Kira îi arătă şi apoi Olive făcu la fel, mângâind capul iepuraşului cu atâta blândeţe şi dragoste, încât Iris simţi un impuls inexplicabil de a plânge.
- Eşti bine? întrebă Kira, privind-o îngrijorată.

Se părea că nu fusese doar un impuls. Iris îşi sterse ochii.
- A fost o zi ciudată.

Kira încă o privea cu o cută între sprâncene, când le găsi Archer.
- Doamne, ce drăguţ! exclamă el, când o văzu pe Olive cu iepuraşul.
- Periculos de drăguţ, aprobă Iris.
- Nu ne luăm un iepuraş.

- Sigur. Nu ne luăm un iepuraş.

Se uitară unul la celălalt şi izbucniră în râs. Kira îi privea lung. Din fericire, Hazel şi Noah erau prea ocupaţi să le facă poze fetelor ca să observe ceva.

- Ce se... începu Kira.

- Pot să tin şi eu un iepuraş în braţe? întrebă un băieţel pistruiat şi mânjit de căpşuni la gură, trăgând de şorţul Kirei, distrăgând-o de la întrebarea pe care intenţiona să o pună şi la care Iris cu siguranţă nu i-ar fi răspuns.

Şi ce i-ar fi putut spune? „Oh, da, am uitat să-ţi spun, Kira, m-am îndrăgostit de bărbatul ăsta şi de fiica lui şi încercăm să pretindem că suntem o familie şi nu-mi dau seama dacă merge sau nu, dar nu pot să mă uit la Olive fără să mă podidească plânsul şi nu pot să mă uit la Archer fără să-mi vină să-i sar de gât, aşa că... da... cam asta se întâmplă."

Kira îi mai aruncă o privire cu o sprânceană ridicată, de parcă i-ar fi auzit gândurile, apoi se întoarse la ţarc şi scoase următorul iepuraş de mângâiat.

Iris profită de ocazie ca să nu se mai gândească la sentimentele ei şi să se bucure de festival. Cu siguranţă nu era la fel de mare ca festivalul de toamnă sau cel de vară, dar arăta foarte bine pentru prima lui ediţie. Mai multe tarabe vindeau tarte cu căpşuni. Iris

observă că brutăria lui Annie prezenta o ofertă de mai multe tipuri de fursecuri şi brioşe cu căpşuni. Cafeneaua Dovleac cu Scorţişoară avea şi ea un stand, unde vindea limonadă şi smoothie de căpşuni. Mai erau şi pui de animale, un cort cu ateliere şi o trambulină pentru copii. Şi mai multe tarabe de artizani decât putea Iris să numere. Deloc rău pentru primul an. îl văzu chiar şi pe Logan oferind plimbări cu tractorul, o activitate rezervată, de obicei, pentru toamnă. Probabil îl convinsese Jeanie.

- Şi? Cum o luăm de aici? întrebă Archer, după ce stătuseră prea mult timp sorbind din limonadă şi uitându-se la Olive cu Fursec în braţe.

Cece şi Ivy se plictisiseră şi îi convinseseră pe Noah şi pe Hazel să le ducă la trambulină, dar Olivia nu voise să renunţe încă la iepuraş.

- Am văzut că începe un spectacol de păpuşi la douăsprezece. Poate o ademenim cu asta.

Se uitară amândoi la Olive cu o expresie sceptică. Pe chipul ei nu se citea decât o adorare totală pentru iepuraş. Erau terminaţi.

Archer se aplecă spre ea, atingându-i umărul cu umărul lui cald şi solid.

- Sigur te simţi bine? întrebă el.

Iris se aplecă şi ea spre el, doar puţin.

- Da.

Mâna lui o atinse pe a ei, îi prinse degetul mic cu al lui. O atingere secretă, doar între ei doi.

Cel puţin fusese secretă înainte ca Olive să ridice brusc capul şi să îşi pironească privirea fix pe mâinile care li se atingeau. Zâmbetul ei crescu. Iris îşi trase degetul, panicată. Poate că nu era gata pentru asta. Poate că nu era momentul. Doar dezamăgirea lui Olive când nu avusese monede era de ajuns ca să o facă să se răzgândească. Cât de dezamăgită urma să fie Olive dacă avea să creadă că Iris urma să fie noua ei mamă şi apoi nu avea să se întâmple aşa?

- Kira! strigă Olive. Am terminat cu iepuraşul!

1-l dădu pe Fursec înapoi Kirei, apoi se duse la Iris şi la Archer, se uită la mâinile lor şi se încruntă dezamăgită când văzu că erau iar separate.

- Unde mergem acum? o întrebă Archer şi Iris ştia că încerca să evite inevitabilul.

- Tată, o ţineai de mână pe Iris?

- Păi... Archer îşi trecu o mână prin păr. Aveam grijă să nu se piardă.

Nasul lui Olive se încreţi.

- Chiar?

- Da. E aglomeraţie azi. Nu trebuie să ne separăm.

O prinse pe Olive de la subsuori şi o

ridică pe umerii lui. Fetiţa ţipă încântată.

- Cizmele! exclamă Iris, privind îngrozită cum cizmele pline de noroi ale lui Iris îi murdăresc cămaşa lui Archer.

Dar, când ridică privirea, Olive şi Archer îi zâmbeau cu aceeaşi gropiţă în obraz şi cizmele nu mai contau, cămaşa nu mai conta, îndoielile ei nu mai contau. Poate că era timpul. Poate că era pregătită.

- Tată, ia-o de mână pe Iris ca să nu se piardă! îi ordonă Olive.

Archer se uită la ea cu o expresie întrebătoare, aşa că Iris încuviinţă din cap şi îi luă mâna şi se îndreptară aşa spre spectacolul de păpuşi, împreună. Ca o familie.

CAPITOLUL 34

Iris stătea în spatele publicului de la spectacolul de păpuşi, împreună cu restul părinţilor. Toţi copiii se aşezaseră pe baloţii de paie aranjaţi în faţa scenei improvizate. Olive reuşise să ocupe unul din primul rând, lângă o prietenă de la şcoală, dar, de unde era, Iris putea să îi vadă capul cu codiţele împletite.

Iris profita de pauză ca să stea la umbră, sprijinită de un copac, şi să îşi adune gândurile, în vreme ce Archer se dusese să le mai aducă nişte tarte cu căpşuni.

Nu era chiar aşa rău, îşi spuse ea, cercetându-i cu privirea pe ceilalţi părinţi, care îşi urmăreau copiii captivaţi de punerea în scenă – cam sinistră, după părerea lui Iris – a poveştii Scufiţei Roşii, în interpretarea unor marionete care aveau cu siguranţă să îi bântuie visele. Dar putea face asta. Putea avea o relaţie pe faţă cu Archer. Putea fi o parte mai importantă din viaţa lui Olive. Sigur, uitase monedele, dar ajunseseră la timp la spectacolul de păpuşi.

Isabel îi surprinse privirea de pe cealaltă parte a mulţimii şi îi arătă pe muteşte cât de oripilată era de spectacol. Iris râse şi îi răspunse dând aprobator din cap.

Uită-te la ea, purtându-se ca o adevărată mamă în văzul tuturor. O plăcea pe Olive. îl plăcea şi mai mult pe tatăl ei. Şi era perfect în regulă. Sigur, putea face faţă. Putea...

Stai puţin!

Spectacolul se terminase cu o scenă oribilă, în care lupul fusese căsăpit cu o secure şi toţi copiii se ridicaseră şi se puseseră în mişcare, iar părinţii i se băgaseră în faţă şi nu o mai putea

vedea pe Olive şi unde naiba era copilul ăla?

Gândurile îi deveneau mai frenetice pe măsură ce înainta prin mulţime, înspre locul în care Olive stătuse cu doar câteva clipe în urmă. Fusese chiar aici! Dar acum balotul era gol, şi prietena ei dispăruse şi ea, iar mulţimea se împuţinase, şi Iris nu putea să o găsească. Unde era?

- *La naiba, ia naiba, ia naiba!* înjură Iris, ducându-se în spatele scenei.

Olive nu era acolo.

O PIERDUSE pe Olive!

- Nu, nu, nu, nu...

Nu era posibil. Totul mersese atât de bine. Mersese extraordinar. Se descurca. Ajunsese să se priceapă la asta. Nu? Nu formase o legătură cu Olive? Nu învăţase ce îi plăcea să mănânce şi ce o facea să râdă? Nu ajunsese să o cunoască?

Aşa ceva nu se putea întâmpla.

- Iris?

Archer stătea lângă ea, cu mâinile pline de dulciuri cu căpşuni, privind-o intens. Privind-o şi întrebându-se unde mama naibii era copilul lui.

Copilul pe care *ea* îl pierduse.

Oh, Doamne!

Avea să vomite.

- Iris, ce se întâmplă? Unde e Olive?

Vocea severă a lui Archer pătrunse

prin ceaţa de panică din mintea ei.
- Ea... Eu... Era chiar aici şi acum...
- Şi acum?

Vocea lui Archer era cuprinsă de o panică asemănătoare cu a ei.

- Şi acum... Nu ştiu.
- Nu ştii?
- Păi...
- Dumnezeule mare! blestemă Archer. Lăsă dulciurile şi o luă peste câmp, întorcând frenetic capul dintr-o parte în alta, căutând-o. Olive! strigă el. Olive, unde eşti?

Iris veni repede în urma lui, cuprinsă de panică, de groază şi de un val puternic de greaţă. O pierduse pe Olive. Distrusese totul. Şi când se gândea că îşi închipuise, chiar şi pentru o clipă, că era în stare să facă asta. Crezuse că putea să aibă un copil? Ce îşi imaginase? Că se putea juca de-a mama de-adevăratelea?

Fusese necalificată de la bun început şi acum stricase totul. Dacă Olive era în pericol? Dacă fusese răpită? Dacă se rănise, sau căzuse, sau îşi rupsese ceva, sau ieşise în stradă?

Dacă...

Dacă...

Dacă...

Iris se opri la cel mai apropiat coş de gunoi ca să îşi golească stomacul, în timp ce scenarii din ce în ce mai cumplite i se înşiruiau în minte. Nu

simţise niciodată o groază atât de intensă. Era aproape paralizată de îngrijorare.

Asta nu era un joc. Asta nu era o aventură.

Erau Archer şi fiica lui cât se poate de reală şi îi dezamăgise pe amândoi, eşuase în cel mai teribil mod cu putinţă...

Tremura din tot corpul în clipa în care Kira apăru lângă ea şi o cuprinse cu un braţ, ca să o calmeze.

- E-n regulă, îi şopti ea. Toată lumea o caută, Iris. O s-o găsească imediat.

Kira îşi sărută prietena pe tâmplă şi Iris se agăţă de ea.

- Şi dacă nu o găsesc? Dacă...

- Şşşttt! îi ordonă Kira, preluând controlul. O s-o găsească. Nu lipseşte decât de câteva minute, Iris, şi tot oraşul e aici. O s-o găsească şi o să fie bine. Totul o să fie bine.

Vorbea cu atâta siguranţă, încât Iris se forţă să o creadă, dar continuă să strângă cu putere mâna Kirei în timp ce se învârteau, strigând-o pe Olive.

Când tractorul lui Logan apăru cu Olive pe scaunul de lângă el, rânjind de la o ureche la alta, Iris nu ştia dacă voia să o strângă la piept sau să o strângă de gât.

Se duse în fugă la tractor, lăsând-o în urmă pe Kira. Archer ajunse însă înaintea ei şi o ridică pe Olive de pe

scaun, certând-o, plângând şi îmbrăţişând-o în acelaşi timp.

- Să nu mai faci niciodată aşa ceva! spuse el, trăgându-se mai în spate ca să o privească în ochi. Niciodată, mă auzi?

Olive încuviinţă din cap. Zâmbetul îi dispăruse de mult. îi luă faţa lui Archer între mâinile ei micuţe.

- îmi pare rău, tati! Am vrut doar să culeg nişte căpşuni *proaspete* de pe câmp.

Archer se uită la Logan.

- Am găsit-o în spatele casei, încântată toată, culegând căpşuni din grădina personală a bunicului meu.

Logan avea un zâmbet uşor uluit pe faţă, dar Archer, în mod clar, nu era încă pregătit pentru asta.

- Mulţumesc! Apreciez. îmi parc rău că a plecat de lângă noi!

Nu *noi.* Plecase de lângă *ea.* Fusese vina ei şi Iris nu putea face nimic altceva decât să privească de la distanţă, în timp ce uşurarea şi regretul se luptau în ea. Nu putea decât să îl privească pe Archer ridicându-şi fiica în braţe şi acoperind-o de sărutări şi spunându-i iar şi iar să nu mai plece niciodată aşa, de capul ei, şi că îl speriase şi că o iubea. Şi dorinţa de a lua parte la acea îmbrăţişare era atât de intensă, atât de puternică, încât îi înmuie genunchi.

Dar altă conştientizare fu cea care o forţă să se aşeze pe iarbă. Un gând care o lovi cu atâta putere, încât simţi cum întreaga ei lume se întoarce cu susul în jos. Iris nu avea o enteroviroză. Fireşte că nu. Olive nu vomitase nici măcar o dată. Şi de la enteroviroză nu îti era rău doar dimineaţa. Şi nu te dureau sânii. Şi nu ţi se dădeau peste cap toate emoţiile. Şi, când aveai enteroviroză, tot îţi venea ciclul.

Iris era o idioată.

Şi era însărcinată.

Iris era însărcinată şi tocmai îşi demonstrase sie înseşi, întregului oraş şi, cel mai important, lui Archer că era total nepotrivită să fie mamă.

După un drum de întoarcere cu maşina extrem de tensionat, urmat de o cină şi mai tensionată şi câteva discuţii foarte severe, Olive fu băgată în siguranţă în patul ei, deşi Archer ştia că probabil avea să doarmă la uşa ei în seara asta. Şi poate pentru tot restul vieţii.

Dumnezeule, nu fusese atât de îngrozit întreaga lui viaţă. Gândul că Olive dispăruse pur şi simplu încă îi trimitea fiori reci prin tot corpul. Deşi nu era în viaţa lui decât de câteva luni, lăsase o amprentă permanentă şi acum nu îşi putea imagina cum ar mai fi

putut trăi fără ea.

Şi asta era valabil şi pentru altcineva din casă. Cineva cu care nu schimbase două cuvinte de când se întorseseră, de când ea îşi ceruse scuze din tot sufletul, cu lacrimile şiroindu-i pe faţa frumoasă. Iris se retrăsese în camera ei când ajunseseră acasă şi Archer nu o mai văzuse de atunci.

Bătu încetişor la usa ei.

- Intră!

- Iris, eu…

Se opri la mijlocul propoziţiei, înregistrând scena din faţa lui.

- Ce faci?

- îmi fac bagajele.

Nu ridică privirea spre el. Continua să scoată hainele din dulap şi din sertare şi să le arunce pe pat.

- îţi faci bagajele? De ce-ţi faci bagajele?

Nu se opri. Şi mai multe haine fură adăugate grămezii de pe pat. Ce mama naibii se întâmpla? O panică asemănătoare cu cea pe care o simţise când o pierduse pe Olive i se ridică în piept. în fata dezastrului iminent.

- Iris, uită-te la mine! De ce-ţi faci bagajele?

Iris se opri şi privirea i se ridică spre el. Lacrimile îi străluceau în ochi. Panica crescu.

- îmi dau demisia.

„Pe toţi dracii, nu!”

- Ce tot spui acolo? în nici un caz!

Iris pufni şi aruncă un pulover în grămadă.

- Ba da. Plec.

Groaza ascuţită şi fierbinte îi străpunse stomacul.

- Ba nu, spuse el din nou.

Parcă era un copil, dar nu îi păsa. Nu putea să plece.

- Olive are nevoie de tine.

„Eu am nevoie de tine.”

Iris scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate geamăt.

- Am *pierdut-o,* Archer! Ştii ce i s-ar fi putut întâmpla azi? Ştii în câte feluri povestea asta se putea termina mult mai rău? Şi a fost vina mea!

Nu am fost suficient de atentă. N-am stat cu ochii pe ea.

Plângea de-a binelea acum, cu suspine puternice, care îi zdruncinau trupul, şi Archer nu putea suporta. Făcu un pas şi întinse mâna spre ea, dar Iris se trase în spate, păstrând distanţa între ei – şi era îngrozitor.

- Iris, ascultă-mă! Nu a fost vina ta. Olive face asta, ai uitat? Pleacă de capul ei. Mi-a făcut-o şi mie de o mulţime de ori. A ieşit din casă. Nu e vina ta.

- Ba e vina mea. Şi o să te afecteze şi pe tine, Archer. Cum o să vadă judecătorii ceea ce s-a întâmplat azi?

Ţi-am pus în pericol tot cazul de custodie. Am stricat tot!

Scutură din cap şi părul ca focul îi flutură sălbatic pe umeri. Era palidă şi avea cearcăne pronunţate sub ochi. Ce se întâmpla cu ea? Ce îi scăpase?

Cum reuşise să strice totul în asemenea măsură?

Făcu iar un pas spre ea şi, de data asta, îl lăsă să o atingă, să îi dea părul laoparte de pe faţa udă, îl lăsă să îi ridice bărbia ca să se uite la el.

- îmi pare rău, Iris! îmi pare rău dacă te-am făcut să simţi că ce s-a întâmplat azi a fost vina ta. M-am speriat. îmi pare rău că nu am observat că erai bolnavă. Poate că ai nevoie să îti iei câteva zile libere.

- Nu sunt bolnavă, şopti ea.

- Bine, bine, scumpo. Atunci, orice ar fi, găsim noi o soluţie. Judecătorii vor vedea cât de bine ne-am descurcat cu Olive. Este înfloritoare datorită ţie. Nu trebuie să pleci. A fost doar o zi proastă.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet trist.

- Nu, Archer. Nu a fost doar o zi proastă. Nu ar fi trebuit să accept slujba asta de la bun început şi o ştim amândoi. Nu sunt calificată să fiu bonă.

- Dă-le naibii de calificări! Olive te iubeşte. *Eu* te iubesc. Oricum, nu vreau

să mai fii bona ei, Iris. Vreau să fiu cu tine. Vreau să trăiesc cu tine fatis. Vreau ca dormitorul meu să fie dormitorul *nostru.* Te vreau în viata lui Olive. în viata mea. Bine? Eşti concediată, Iris!

Plângea din nou şi el îi şterse lacrimile de pe obraz, lipindu-şi fruntea de a ei.

- Te rog, iubito! Nu plânge!
- Nu pot...
- Aşteaptă până mâine-dimineaţă, bine? o întrerupse el – nu putea suporta să audă ce nu putea face. Nu lua o decizie azi. S-au întâmplat prea multe.

Iris încuviinţă din cap, mişcându-şi fruntea încet peste a lui.

- Bine, şopti ea şi acest singur cuvânt îl umplu pe Archer de atâta uşurare, încât aproape că se prăbuşi pe podea.
- Bine, repetă el, sărutându-i creştetul şi făcând un pas înapoi. Mai vorbim şi mâine. Acum, culcă-te!

Ar fi vrut să rămână. Ar fi vrut să o ia în braţe, să o ducă în pat şi să o ţină acolo, dar era clar că Iris nu îşi dorea asta. Stătea cu braţele strânse în jurul corpului şi ochii îi erau întunecaţi şi trişti. Avea să îi lase spaţiu să se gândească. Mâine- dimineaţă avea să înţeleagă, urma să vadă că fusese doar o zi proastă, că nu era vina ei, că totul

se terminase până la urmă cu bine.
Avea să vadă că locul ei era aici.
- Noapte bună, Iris!
- Noapte bună, Archer!
Făcu greşeala să doarmă în camera lui în loc să stea de pază pe hol, dar nu Olive lipsea a doua zi de dimineaţă. Lipsea Iris.

Lăsase trei lucruri pe blatul din bucătărie, pe care Archer le găsi la cinci dimineaţa. Un bilet pentru el, un bilet pentru Olive şi un pachet de amestec pentru clătite Bisquick.
- Dar unde e? întrebă Olive, pentru a douăsprezecea oară.
Archer ar fi vrut să urle.
- La verişoara ei, reuşi să răspundă calm, pentru a douăsprezecea oară.
Olive îşi încreţi nasul.
- Eu am o verişoară?
-Nu.
- Dar de ce e Iris la verişoara ei? Se mai întoarce?
- Pentru că are nevoie de o pauză şi nu ştiu.
- O pauză de la ce?
„De la noi."
- De la a fi bonă.
Cuta de pe fruntea lui Olive se adânci. Se uită iar la biletul lăsat de Iris. Erau mai mult nişte mâzgăleli. Un fel de Iris şi un fel de Olive se ţineau de mână, cu un curcubeu deasupra lor.

Iris scrisese: „Dragă Olive, mi-a plăcut foarte mult să fiu bona ta, dar verişoara mea are nevoie de mine o vreme. Ai grijă de tatăl tău! Cu toată dragostea mea, Iris.”

Sincer, era mai bine decât în biletul pentru el, în care scrisese: „îmi pare rău pentru tot!” în partea de jos, trecuse numele şi numărul de telefon al unei bone cu care să o înlocuiască şi îi sugerase să încerce Bisquick. Şi, la naiba, asta era tot! Fără „Cu toată dragostea”, fără vreo explicaţie, fără promisiunea că avea să se întoarcă. Demisionase din funcţia de bonă sau îl părăsise? Ambele, din câte se părea.

Se uită chiorâş la cutia cu amestec pentru clătite.

- Şi tu o să iei o pauză de la a fi tatăl meu? întrebă Olive şi inima lui, care oricum abia se mai ţinea după toate cele petrecute cu o zi în urmă şi în acea dimineaţă, se frânse în două.

- Nu, Livie. N-o să iau niciodată o pauză de la a fi tatăl tău.

Gândul ăsta l-ar fi adus într-o stare de disperare cu doar câteva luni în urmă, dar acum era cât se poate de adevărat. Olive era a lui pentru totdeauna. Şi nu ar fi acceptat nimic altceva.

Fetita îi zâmbi.

- Bine.

- Şi mama ta, chiar dacă nu mai e

aici, o să fie mereu mama ta. Pentru totdeauna.

- Şi asta e bine.

- Da, este. Poate reuşim să terminăm grădina pe care ai început-o cu Iris şi să punem ceva special pentru mama ta acolo. Poate ceva care să atragă păsările colibri.

- Da! Şi poate luăm un iepuraş!

- Nu întinde coarda, puştoaico!

Olive se îmbufnă.

- îmi dai măcar un pop *tartla.* micul-dejun?

Archer oftă, gândindu-se la toate modurile în care Iris îşi pusese amprenta asupra vieţii lor. Fusese aici de la bun început, cu Olive. Şi acum, erau doar ei doi.

- Sigur.

-Ura!

Bătu din palme, gândul la un mic-dejun compus dintr-o prăjiturică ultraprocesată facând-o deja să se simtă mult mai bine.

- Şi nu-ţi face griji, tati, eu cred că Iris o să se întoarcă.

înghiţi cu greu. Nu voia ca Olive să sufere mai mult decât suferise deja în scurta ei viaţă.

- Nu ştiu, Liv. Poate că nu.

- Dar poate că da.

- Dar, serios acum, poate că nu.

- Niciodată să nu spui niciodată, tati!

Se uită la ea – faţa rotundă şi ochii

negri erau ai lui Cate, dar gura, zâmbetul şi gropiţa erau ale lui. Se gândi la toţi anii pe care îi aveau înainte, la tot ce mai avea de învătat. Aveau să fie zile de naştere, şi sărbători, şi genunchi juliţi, şi oase rupte, şi dureri de dinţi, şi probleme la şcoală, şi probleme cu prietenii, şi... şi încă multe. Dar, când se uită la chipul fiicei lui, atât de plin de speranţă, nu putu să fie el cel care să i-o răpească.

- Bine, Olive. N-o să spun niciodată.

Olive zâmbi şi muşcă din *pop tart.* Totul părea greu şi real, dar Archer îşi spuse că poate totuşi avea să reuşească. Chiar dacă trebuia să ducă singur povara.

CAPITOLUL 35

- Ce se întâmplă? mormăi Iris, ieşind de sub mormanul de pături.

Dăduse la maximum aerul condiţionat din sufrageria lui Bex, ca să se poată cufunda adânc în autocompătimire. E greu să te jeleşti când e prea cald. Şi Iris trebuia să se jelească.

Pe lângă faptul că îi era greaţă şi se simţea mai obosită decât se simţise vreodată în viată.

- Am chemat întăriri, spuse Bex, trântindu-se lângă ea pe canapea.

Kira se aşeză pe podea şi Isabel se plasă cu mare grijă pe fotoliul antic pe care Bex îl moştenise de la bunica lor.

- Pentru ce?

- Oh, ştii tu... Ca să vedem ce facem cu toată situaţia asta în care te-ai îndrăgostit de Archer, ti-e dor de Olive şi ai rămas fără să vrei însărcinată, spuse Bex, bătând-o destul de zdravăn pe picior.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Kira şi Bex schimbară priviri îngrijorate.

- Iris...

- Nupoi să vorbesc despre asta.

Simţea deja lacrimile ridicându-i-se în gât. Nu ar fi fost în stare să vorbească despre asta fără să clacheze. Şi nu voia aşa ceva. Voia să meargă mai departe, ca întotdeauna. Voia să poată pleca de la slujba asta aşa cum plecase de la toate slujbele pe care le avusese vreodată.

Dar, desigur, de data asta nu mai era vorba doar despre o slujbă. Era vorba despre Archer şi Olive şi despre groaza ei paralizantă că distrusese viata tuturor şi că nu ştia cum să > > > îndrepte ce făcuse.

Şi era însărcinată. Iar asta era mare lucru şi îi amintea în termeni cât se poate de clari că trebuia, de fapt, să lămurească întreaga situaţie. Curând.

- Bun, uite cum o să facem! Să ne

ocupăm de fiecare problemă pe rând, spuse Kira. Ai vreo preferinţă cu ce să începem?

Iris clătină din cap, lăsându-şi părul să îi cadă în jurul feţei. Era murdar şi încâlcit. Arăta înfiorător. Trecuseră două săptămâni de când îşi dăduse demisia şi plecase din casa lui Archer şi în tot acest timp nu făcuse mai nimic altceva decât să plângă pe canapeaua lui Bex şi să mănânce cereale cu mult zahăr. Era tot ce suporta stomacul ei.

- Deci... sarcina... începu Kira, uitându-se la Iris să vadă dacă nu cedează complet la simpla menţionare a cuvântului.

Iris încuviinţă din cap, înghiţind nodul uriaş de emoţie care i se ridica în gât de fiecare dată când se gândea că purta copilul lui Archer.

- Nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat, spuse Iris, ca şi cum, dacă ar fi lămurit asta, totul s-ar fi rezolvat. Iau pastile anticoncepţionale.

Bex pufni.

- Ce înseamnă asta? se rătoi Iris.

- N-ai luat niciodată cu foarte mare precizie pastilele alea, Iris. Nu au efect decât dacă le iei în mod regulat şi chiar şi atunci...

- Oh, da, sigur! Pentru că tu eşti perfectă, Bex!

- Spuneam doar.

Isabel fluieră, atrăgând atenţia celor două femei asupra ei.

- Nu ajungem nicăieri aşa. Nu contează nici dacă a fost concepţie imaculată. Vrei să păstrezi copilul, Iris? Pentru că ai opţiuni.

Toate cele trei prietene ale ei se uitau acum la ea. Avea opţiuni, slavă Domnului! Nu era obligată să păstreze copilul dacă nu voia.

Dar dacă voia?

Asta era, de fapt, partea care o speria. Dacă *voia* să păstreze copilul? Ce făcea atunci?

- Voi ce-aţi face? întrebă Iris încet, ştiind prea bine că trebuia să fie hotărârea ei, dar dorindu-şi totuşi să ştie ce ar fi făcut prietenele ei într-o situaţie similară.

- Ei bine, ştii că eu sunt doar mamă de căţei, spuse Kira. Şi nu am intenţia să am prea curând copii umani. Poate niciodată.

- Mda, şi eu spuneam la fel, zise Iris.

- Şi ai voie să te răzgândeşti, spuse Kira. Sau nu.

- Eu cred că l-aş păstra, zise Bex,

luându-le pe toate prin surprindere.

în toate relaţiile pe care le avusese vreodată, cu bărbaţi sau cu femei, Bex nu menţionase niciodată că şi-ar dori copii.

- Serios? întrebă Iris, aşezându-se mai sus pe canapea.

- Da. Chiar dacă Archer nu mai e în peisaj, poţi s-o faci, Iris. Mamele noastre aşa au făcut, continuă Bex, ridicând din umeri. Cred că ai fi o mamă bună. Şi cred că şi eu aş fi. Şi te-aş ajuta.

Lacrimile îi alunecară iar pe obraji şi Iris le sterse furioasă.

- Mulţumesc, Bex!

- Jane a fost o surpriză, se amestecă Isabel. în mod categoric nu eram încă pregătiţi să avem copii şi m-am gândit serios să întrerup sarcina.

- Chiar aşa?

Iris se întoarse spre Isabel, surprinsă din nou să afle ceva despre prietenele ei.

- Categoric. Eram lefteri. încă am un an de facultate. Nu era, din punct de vedere obiectiv, un moment potrivit pentru a face un copil. Dar...

- Dar?

Iris era acum pe marginea canapelei.

Isabel zâmbi.

- Dar nu ştiu. Eu *am vrut* să fiu mamă. Şi îl iubeam pe Marc şi am hotărât împreună să păstrăm copilul.

Iris oftă.

- Şi a fost al naibii de greu!

-Oh!

- Iris, oricând o să fie greu şi înfricoşător şi o să faci greşeli. Tot timpul.

- Ce să spun, Iz, bine că o încurajezi! exclamă Bex, râzând.

- E adevărat! O să faci multe greşeli şi mereu o să te întrebi dacă faci bine. Aşa e când eşti mamă.

- Greşeli cum ar fi să pierzi copilul? întrebă Iris – panica pe care o simţise atunci încă îi vibra în vene când îşi amintea.

- Da, exact genul ăsta de greşeli. Nu v-am povestit cum, odată, Jane a plecat de capul ei la Target şi a trebuit să o strigăm prin interfonul din magazin şi m-am simţit cea mai proastă mamă din lume?

- Nu, nu ne-ai povestit.

- Ei, ca să vezi! Fiecare părinte are poveşti despre greşelile pe care le-a făcut. Tot ce poţi să faci este să-i iubeşti din tot sufletul, Iris. Asta e tot. Aşa că, fie că vorbeşti despre Olive sau despre copilul ăsta, dacă alegi să-l păstrezi, e acelaşi lucru.

- Da, Iris, aprobă Kira. L-ai lăudat mereu pe Archer că a venit aici şi că încearcă să fie lângă fiica lui şi, da, e grozav că a făcut asta, dar e grozav şi în cazul tău, Iris. De ce el primeşte o

steluţă aurie şi tu nu? Ai fost acolo pentru fetiţa aia când a avut nevoie de tine şi asta nu se schimbă doar pentru că ai greşit o dată.

Kira se ambalase şi Iris nu îşi putu stăpâni zâmbetul printre lacrimi.

- Mulţumesc, fetelor!

Tot nu ştia ce avea să facă, dar se simţea iubită şi înconjurată de prietenele ei şi ştia că, orice ar fi hotărât, ele aveau să o susţină.

- Şi Archer? întrebă Kira, trecând la următoarea chestiune de pe listă.

- Nu ştiu, recunoscu Iris şi era adevărat

Nu ştia ce să facă în legătură cu Archer. îi era atât de dor de el, încât simţea, la propriu, o durere în piept şi uneori visa cu ochii deschişi că se întorcea la el şi îi spunea despre copil şi o ridica pe Olive în braţe. Şi uneori îşi dorea asta atât de mult, încât nu mai putea să respire. Dar dacă Archer nu îşi dorea acelaşi lucru? Dacă surpriza unui copil fusese de ajuns pentru el? Dacă nu putea să o ierte pentru că plecase, pentru că îi frânsese inima lui Olive? Era singurul lucru pe care nu putea să şi-l ierte ea însăşi: faptul că o dezamăgise pe Olive. Plecase fără să îşi ia măcar rămas-bun de la un copil care deja îşi pierduse mama. Cine facea aşa ceva?

în locul lui Archer, ea nu s-ar fi iertat.

- Ei, vrei să fii cu el? o întrebă Bex.
- Nu e atât de simplu.
- De ce nu?
- Poate că el nu vrea să fie cu mine, spuse Iris. Poate că nu vrea să îi mai dau peste cap emoţiile lui Olive.
- Sunt sigură că Olive e foarte bine, spuse IsabeL Am văzut-o zilele trecute luându-şi o limonadă de la Dovleac cu Scorţişoară şi povestindu-le tuturor celor dispuşi să o asculte că tatăl ei i-a luat un iepuraş.

Râsul ţâşni de pe buzele lui Iris atât de neaşteptat, încât îşi acoperi gura cu mâna.

- I-a luat un iepuraş?

Isabel râse şi ea.

- Se pare că da.

îi era atât de dor de ei, simţea ca şi cum un pumnal îi străpungea inima. Ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să îi ajute să aleagă iepuraşul. Probabil îi dăduseră cine ştie ce nume absurd. Ar fi trebuit să fie acolo şi să îl numească ea.

Iris scutură din cap, încercând să îşi alunge dorul din piept.

- Mi-e dor de ei, recunoscu ea.

Kira îşi trecu o mână peste braţul ei, apoi îi strânse palma.

- Atunci, poate c-ar trebui să-l suni.
- Nu pot.
- Iris.
- Mai întâi... Mai întâi trebuie să mă

lămuresc ce fac cu sarcina asta. Trebuie să ştiu ce să-i spun.

Aşa ar trebui, nu? Ar fi trebuit să ştie ce anume îi cerea lui Archer, înainte de a-i cere ceva.

- Bun, asta-i cinstit, zise Kira, strângându-i încă o dată mâna. Dar nu aştepta prea mult. Nu te tortura pentru o greşeală!

- Bine, n-o s-o fac.

- Acum, hai să te ridicăm din pat şi să te băgăm la duş! spuse Bex, bătând-o pe spate.

- Bine, bine, pricep.

Iris o împinse laoparte pe verişoara ei şi apăru dintre pături.

- M-am ridicat.

- îţi las nişte ceai de ghimbir în bucătărie, strigă Isabel, ridicându-se de pe fotoliu. Ajută la greaţă.

- Şi sună-mă dacă ai nevoie de ceva! De orice! spuse şi Kira, îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe obraz. Tu decizi, scumpo. Orice alegi să faci.

- Mulţumesc! spuse Iris, printr-un nou val de lacrimi.

- Te iubesc!

- Şi eu te iubesc!

Iris le mai îmbrăţişă o dată pe Isabel şi pe Kira la plecare şi se încuie în baie când Bex începu exerciţiile zilnice la trompetă. Poate că duşul avea să acopere zgomotul.

Trebuia să ia nişte decizii cât mai

curând şi asta din mai multe motive.

CAPITOLUL 36

Câteva zile mai târziu, Iris se trezi, fără să ştie exact cum, participând la întâlnirea lunară a Clubului de Lectură din Dream Harbor. Ei bine, de fapt, ştia cum ajunsese acolo. Isabel venise şi o ridicase la propriu de pe canapea şi insistase să iasă din casă. Şi iat-o acum, ascultându-le pe Linda şi pe Kaori dezbătând fascinaţia pentru tipologia tatălui singur.

Tipologia tatălui singur.

Să o omoare cineva acum!

- îmi pare rău! îi şopti Isabel, de pe partea opusă a cercului.

Se părea că nu avusese timp să citească romanul propus pentru luna aceasta şi nu avusese habar că personajul principal era un bărbat sexy, care îşi creştea singur copilul.

- Nu ştiu, eu tot nu văd care-i atracţia, spuse Linda, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Stăteau aşezaţi pe scaune pestriţe, în colţul lor obişnuit al Librăriei Chiflă cu Scorţişoară. Nu era duminică, aşa că nu erau chifle de vânzare, dar Iris ar fi putut să jure că tot locul mirosea a

scorţişoară şi tare i-ar mai fi plăcut ceva dulce acum.

- Copiii nu sunt sexy. Zău, n-am nevoie de ei când citesc o poveste de dragoste, continuă Linda.

- De acord, spuse Nancy încuviinţând din cap şi, dacă ar fi fost educatoare pensionată, probabil nici Iris n-ar fi vrut copii care să apară în romanele de dragoste.

- Da, dar e ceva în contrastul dintre forţa masculină şi delicateţea unui bărbat când tine în > > > braţe un bebeluş care pe mine pur şi simplu mă atrage într-un fel aparte, îşi susţinu Kaori ideea.

Isabel şi Jacob îşi exprimară practic într-o singură voce aprobarea, apoi izbucniră în râs.

. Şi acum în mintea lui Iris se formase imaginea lui Archer ţinând în braţe un bebeluş. Fusese 5 > > destul de rău să îl vadă îmbrăţişând-o pe Olive, dar cum ar fi arătat legănând un bebeluş? Bebeluşul *lor?*

Mda, poate că înţelegea şi ea atracţia.

- Tu ce crezi, Iris? întrebă Jeanie, întorcându- se spre ea – şi întregul grup făcu la fel.

Nu spusese nimănui altcuiva despre sarcină, dar, dacă existau oameni care să se poată prinde singuri, aceia erau cei prezenţi acum aici. Iris le simţea privirile pătrunzându-i până-n adâncul

sufletului.

- Eu... ăm... Eu n-am citit cartea.

Jeanie zâmbi.

- E-n regulă. Te întrebam dacă, în general, îţi place să apară copii în poveştile de dragoste.

- Eu, personal, nu cred că un epilog cu un bebeluş este necesar pentru un final fericit, se amestecă Isabel, într-o încercare curajoasă de a o salva.

- Totuşi, asta e altceva decât tipologia tatălui singur, nu crezi? întrebă Jeanie, îndreptându-şi din nou privirea spre Isabel, şi Iris răsuflă uşurată.

- Adevărat, spuse Isabel. Epilogul cu bebeluşul sugerează că un cuplu nu poate fi fericit decât dacă cei doi au un copil împreună, în vreme ce tipologia tatălui singur prezintă mai degrabă un erou care este delicat şi grijuliu.

- Doar dacă nu adăugăm şi o fascinaţie pentru reproducere în ecuaţie, spuse Jacob, cu un zâmbet.

Oh, Doamne! Fascinaţie pentru reproducere? Prea multă discuţie despre spermă pentru mine! aproape că strigă Kaori şi capul lui Hazel apăru de după tejghea.

- Hei, mai încet, vă rog! şopti ea, făcând ochii mari. Sunt copii aici!

- Şi cum crezi că au ajuns aici, Hazel? întrebă Jacob, ridicând sugestiv din sprâncene. Prin *spermă!* şopti el teatral şi toţi membrii clubului

chicotiră încântaţi.

Şi Iris ştiu că era în siguranţă. întâlnirea o luase oficial pe arătură.

Dar, în timp ce stătea cu spatele sprijinit de spătarul fotoliului vechi, scoţând încă un biscuit sărat din pungă, le observă pe Nancy şi pe Linda privind-o şi zâmbind cu subînţeles.

Simţi panica ridicându-i-se în piept. încă nu luase o hotărâre. Nu îi spusese nimic lui Archer. Nu putea permite ca întregul oraş să îi ştie secretul.

Dar Nancy doar ridică un deget la buze şi se bătu uşor cu alt deget pe cap. O promisiune că secretul ei era în siguranţă.

Iris şopti un „mulţumesc" şi femeia mai în vârstă îi răspunse cu un zâmbet. Era în siguranţă pentru încă o zi, dar pe cine încerca să păcălească? Faptul că se plimba cu punga de biscuiţi după ea o dădea numaidecât de gol. Oraşul ăsta avea să îi adulmece sarcina cât ai zice peşte. Şi atunci? Archer nu putea să afle de la altcineva în afară de ea, asta era clar.

Doar că...

Un cap familiar care apăru lângă raftul de cărţi din dreptul vitrinei îi îngheţă gândurile lui Iris. Olive. Şi Archer era lângă ea. Şi intrau în librărie. *Acum.*

Iris sări de pe fotoliu şi se ascunse după cel mai apropiat raft de cărţi,

înainte ca ei doi să intre în magazin.

- Olive!

Membrii clubului luară o pauză de la dezbaterea lor aprinsă ca să o întâmpine pe Olive, care intra ţopăind în magazin. Iris scoase o carte din raftul în spatele căruia se ascunsese ca să poată trage cu ochiul la cei doi. Olive avea o pungă de cadouri într-o mână şi un fursec uriaş în cealaltă. Părul îi era strâns în două codiţe cam strâmbe, dar elasticele cu care erau prinse se asortau perfect cu pantalonii scurţi şi cu tricoul pe care le purta. Arăta adorabil.

Şi Iris simţi o lovitură puternică în părţile ei cele mai moi.

Archer îi împletise părul. El îi alesese hainele. El îi cumpărase lui Olive fursecul. Şi Iris ratase totul. Credea că avea să se sufoce de dor şi asta înainte de a face greşeala de a ridica privirea.

Archer.

Nu mai putea să respire. Avea să moară aici, în secţiunea de autoservire. Ce ironic!

Arăta atât de bine! Părul îi era ciufulit, dar se bărbierise recent. Un tricou alb strâmt i se întindea pe bicepşi, iar pe braţ îi atârna o pungă de pânză plină cu flori de câmp. Tocmai se întorceau de la târgul fermierilor. Probabil era ziua liberă a lui Archer. Şi probabil începuse vacanţa de vară.

Atâtea părţi din viaţa lor pe care le pierdea. Le pierdea pentru că se ascundea, pentru că era laşă şi se temea să îi iubească pe bărbatul ăsta şi pe fetiţa lui. Deşi era clar că ei o iubeau pe ea. Deşi mama ei nu fugise niciodată de dragoste, chiar dacă dragostea la ea nu durase.

- Ţi-am adus un cadou! spuse Olive, ridicându-se pe vârfuri ca să îi dea punga de cadou lui Hazel.

- Un cadou?

- Un dar de nuntă! Tata zice că tu şi Noah v- aţi căsătorit când aţi fost în excursie şi că, atunci când doi oameni se căsătoresc, le faci un dar de nuntă. Aşa că uite!

Hazel ieşi din spatele tejghelei ca să o îmbrăţişeze pe Olive şi Iris simţi dureros în propriile braţe amintirea îmbrăţişării acelei fetite.

- Mulţumesc foarte mult! Sunteţi tare drăguţi.

- Eu voiam să trecem şi să vi-l aducem mai târziu, dar Olive a insistat să ţi-l dea acum, spuse Archer, cu vocea lui gravă şi familiară.

Iris nu îi mai auzise vocea de câteva săptămâni şi i se îngropase direct în inimă şi nu voia să îi mai dea niciodată drumul de acolo. Voia să o audă în fiecare zi. Fusese atât de proastă!

- Şi tati spune că pot să-mi iau o carte nouă! ciripi Olive, zbughind-o printre

rafturi.

- Una singură! strigă Archer după ea.
- Sigur, vezi să nu! comentă Hazel amuzată.

Archer îi răspunse cu un zâmbet amar, apoi se întoarse şi observă că întregul club de carte se uita ţintă la el. Iris îşi ţinu respiraţia, rugându-se să nu o dea nimeni de gol.

- Ămm... bună ziua tuturor!
- Bună, Archer! răspunseră la unison membrii grupului.

Archer clipi.

- Ăm, da. Păi, bine...

Arătă în direcţia în care dispăruse Olive, ca şi cum ar fi avut intenţia să se ia după ea, dar Kaori îl opri cu o întrebare.

- Cum te înţelegi cu bona cea nouă?

Oh, Doamne! Exista vreo ieşire de urgenţă din magazinul ăsta, pe unde Iris să o şteargă chiar acum?

Iris îl privi pe Archer înghiţind în sec, privi cum mărul lui Adam i se ridică şi coboară deasupra gulerului, amintindu-şi mirosul tricourilor lui, senzaţia lor pe pielea ei.

- Bona cea nouă e bună, mulţumesc.

Bună.

Bine.

Era bine că bona cea nouă era bună.

Dar era la fel de bună ca Iris?

- Păcat că nu a mers cu Iris! continuă Kaori, iar Iris îşi propuse să o omoare

mai târziu.

Archer se înfioră.

- Da, mare păcat!

Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună mai multe şi Iris îşi dori să spună mai multe, măcar ca să îi mai audă vocea încă un minut. Se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să se îndrepte spre secţiunea cu cărţi pentru copii, dar se opri şi se întoarse iar. Membrii clubului de carte aşteptau.

- Ati mai văzut-o în ultima vreme? întrebă el. Pe Iris, vreau să spun. Este... Clătină din cap, ca şi cum ar fi fost ridicol. E bine?

Spre cinstea lor, nici măcar unul dintre membrii clubului de lectură nu privi înspre raftul în spatele căruia se ascundea ea. Chiar şi aşa, lui Iris tot îi era frică de ce aveau să spună.

- Probabil ar trebui s-o întrebi chiar tu, spuse Isabel.

„Trădătoarea!”

- Da, dă-i un telefon, sări Nancy. Sau un mesaj, sau ce mai e la modă acum pentru voi.

- Pentru voi? comentă Jacob amuzat. Trimite-i un mesaj, Arch! Sunt sigur că i-ar face plăcere.

Archer lua în calcul sfatul primit cu o expresie chinuită pe faţă.

- Da, poate, zise el, apoi se duse după Olive.

Poate.

De ce să îi trimită el un mesaj? Ea era cea care plecase. Ea era cea care se jucase cu sentimentele fetiţei lui. Cu sentimentele tuturor, adevărul fie spus.

Ea era cea care trebuia să îndrepte lucrurile.

Pentru că exista un gând care refuza să o părăsească. Ascunsă ca o laşă în spatele raftului de cărţi, Iris îi privea pe Archer şi pe Olive învârtindu-se prin magazin, alegând cărţi şi discutând cu toată lumea şi un singur gând îi răsuna răspicat şi tare în inimă:

„Sunt ai mei.”

Erau *ai ei.*

Archer.

Olive.

Şi bebeluşul ăsta care, se părea, era în clipa de faţă de mărimea unui ursuleţ de jeleu, erau toţi ai ei. Şi îi voia. Pe toti.

Acum, trebuia doar să spere că şi Archer voia acelaşi lucru.

CAPITOLUL 37

Archer era în bucătărie când se auzi o bătaie în usă.

- Deschid eu! strigă Olive, sărind de la locul ei de pe canapea, de unde urmărea emisiunea ei preferată de după şcoală.

Era un fel de concurs de gătit pentru copii şi, dacă concurentul numărul trei mai ardea o dată sosul de caramel, Archer era sigur că avea să facă atac cerebral.

- Deschidem împreună, spuse el, ştergându-şi mâinile pe un prosop de vase şi ducându-se după Olive la uşă.

Comitetul de primire din cartier îşi rărise în mod considerabil vizitele şi Archer lua asta drept un semn de încredere care i se acorda, dar nu s-ar fi mirat să o găsească din nou la uşa lui pe una dintre doamne, cu cine ştie ce caserolă în mână.

Era o seară obişnuită de marţi. Se întorsese acasă de la muncă şi îi dăduse liber noii bone, Will, care *nu* locuia aici, apoi începuse să pregătească cina pentru el şi pentru Olive. Restaurantul lui Gladys nu era singurul loc în care încerca retete noi. Deşi avea acum un meniu întreg de clătite numite după bunii cetăţeni ai oraşului, acasă fusese nevoit să facă şi mai multe compromisuri. Ca să găsească feluri de mâncare pe care Olive să le mănânce şi care să aibă şi gust bun. în seara asta, gătea mâncarea ei preferată – crochete de pui făcute în casă.

Şi, ca în orice altă seară a săptămânii, aveau să mănânce cina împreună şi

Olive urma să îi povestească în cele mai mici detalii cum îşi petrecuse ziua, iar el avea să încerce din răsputeri să asculte cu atenţie. Avea să urmeze apoi o baie în cada plină de spumă şi de răţuşte de cauciuc, mult prea multe poveşti înainte de culcare şi, dacă avea noroc, câteva ore pentru el.

Orele astea erau cele mai grele. Erau orele în care amintirea lui Iris i se furişa iar în suflet, după ce reuşea să o ţină la distanţă întreaga zi. Trecuseră săptămâni întregi de când plecase şi Archer renunţase să spere că avea să se mai întoarcă. îşi făcuse alegerea. Nu voia viaţa asta şi el nu putea să o forţeze să o vrea.

Doar pentru că el se răzgândise în legătură cu ceea ce îşi dorea de la viată nu însemna că avea să o facă şi ea vreodată.

- Poate sunt colindători! spuse Olive, ţopăind în faţa lui de pe un picior pe celălalt.

- Liv, suntem în iulie.

Ridică din umeri ca şi cum asta nu ar fi avut nici o importanţă, iar Archer râse. Era imposibil să rămâi prea mult timp melancolic cu copilul ăsta prin preajmă.

Deschise uşa, făcând să sune clopoţeii pe care încă îi ţinea acolo, deşi Olive nu mai umblase în somn de săptămâni bune, aşteptându-se să

găsească în prag un vecin sau un politician cu o listă sau, sincer, chiar şi colindători! Creierului său uluit i-ar fi fost mai uşor să accepte asta decât să înregistreze persoana care era acum în fata lui.

- Iris! ţipă Olive şi se aruncă de gâtul ei.

- Hei, puştoaico, zise Iris, ridicând-o şi lăsând-o pe Olive să o cuprindă cu picioarele pe după talie. O ţinu bine, lipindu-şi faţa de obrăjorul lui Olive. Mi-a fost dor de tine!

Mărturisirea fusese abia şoptită, dar Archer o auzise şi rămăsese înlemnit în uşă, pentru că nu ştia ce să facă. Nu ştia ce însemna asta.

- Şi mie mi-a fost dor de tine! Dar ştiam că o să te întorci. I-am spus lui tata. I-am spus că o să te întorci şi acum eşti aici! Olive îi mângâia acum părul lui Iris şi i se agita în braţe. Ghici ce?

- Ce? întrebă Iris.

Lacrimile îi străluceau în ochi şi Archer tot nu ştia ce se întâmpla. Se *întorsese?* Sau era doar în vizită? Se simţea vinovată că o părăsise pe Olive?

îi păsa că îl părăsise pe el?

- Am un iepuraş!

- Un iepuraş? Uau!

- Da. îl cheamă Sir Reginald Ţopingtọn.

Un pufnet de râs evadă de pe buzele

lui Iris.
- Mda, interesant nume! E un progres.
- Mulţumesc! îi spun Reggie.
- Ăsta-i un nume bun.

Iris încă nu se uitase la el, nu îşi dezlipise privirea de la Olive, şi Archer stătea în uşă, aşteptând, arzând de dorinţa de a o atinge.

- Vrei să intri să-l vezi? întrebă Olive şi Iris ridică, în sfârşit, ochii.

Privirile li se întâlniră peste capul fetiţei şi inima lui Archer se trezi iar la viată.

- Ăm... trebuie să discut mai întâi ceva cu tatăl tău.

-Oh!

Olive se dezumflă în braţele ei.

- Dar mi-ar plăcea tare mult să-l cunosc mai târziu. Poate să bem un ceai împreună.

Olive râse.

- Iepurii nu beau ceai.

Iris se încruntă.

- Asta nu se poate!

- Ba nu! insistă Olive, încântată să corecteze un adult. Beau numai apă.

- Hmm. Ei, dacă zici tu... Poate-ar fi bine să te duci să vezi ce face?

- Bună idee!

Olive coborî din braţele lui Iris şi alergă înapoi în casă, lăsându-l pe Archer fără tampon, fără nimic între el şi femeia care îl părăsise.

- Bună! zise ea şi vocea îi era o şoaptă răguşită.

- Bună!

- Pot să intru?

Voia să spună nu. Voia să spună că putea să intre doar dacă promitea că avea să rămână, dacă promitea că nu urma să îl mai rănească vreodată, dacă promitea...

- Da, desigur. Se dădu laoparte din uşă şi o lăsă pe Iris să vină în urma lui în bucătărie. I se părea firesc să poarte această conversaţie, oricare ar fi fost ea, în locul lor obişnuit, cu blatul de bucătărie între ei. Cum îti e?

Iris ridică dintr-o sprânceană.

- Cum îti e?

Archer suflă prelung aerul din plămâni şi îşi puse mâinile pe blat, în faţa lui.

- Ce vrei să spun, Iris? De ce eşti aici? De ce nu mi-ai răspuns la mesaje? Unde naiba ai fost? De ce ai plecat?

Iris se înfioră şi Archer simţi cum i se frânge iar inima.

- Sunt însărcinată.

Orice gând în mintea lui Archer încremeni, cuvintele îi îngheţară, pământul încetă să se mai învârtească.

- Eşti...

- Sunt însărcinată şi îmi pare rău, şi cred că am intrat în panică, dar apoi m-am gândit şi vreau să păstrez copilul şi, apropo, e al tău, evident că-i al tău, şi

voiam să-ţi spun, dar tu o ai deja pe Olive şi ştiu că v-am rănit pe amândoi şi îmi pare atât de rău, dar eram speriată şi...

Archer veni la ea şi îi prinse faţa între palme înainte să apuce să termine, înainte să poată spune mai multe. îşi lipi fruntea de a ei.

- Eşti însărcinată cu copilul meu?

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

-Da.

- Iris...

Vocea îi era răguşită şi aspră, smulsă parcă din gât.

- Nu trebuie să te implici dacă nu vrei, am vrut... am vrut doar să ştii.

- Dumnezeule, Iris! Sigur că vreau să mă implic.

- Vrei?

-Da.

Mai mult decât orice. Voia toate astea, pe Iris, o familie, copilul *lui.* Mai mult decât orice.

- Mă mai iubeşti? îl întrebă ea.

Pufni, nevenindu-i să creadă. Cum ar fi putut să nu o mai iubească?

- Dumnezeule, da!

îi simţea zâmbetul mai mult decât i-l putea vedea, în felul în care obrajii i se ridicaseră sub palmele lui.

- Tu mă mai iubeşti? o întrebă el.

Mâinile ei erau pe braţele lui acum, strângându-l, ţinându-l în loc.

- Da. Te iubesc şi-mi pare atât de rău că am plecat!

- E-n regulă.

- Ba nu e. Dar îţi promit că n-o să mai fac niciodată aşa ceva!

- Bine.

Se trase înapoi şi îşi lăsă mâinile să alunece de pe faţă pe braţele ei, apoi să se oprească pe umflătura micuţă a abdomenului.

- Copilul meu, spuse el încă o dată, ca să se asigure că nu visa.
- Păi, e copilul *nostru,* îl corectă ea zâmbind, punându-şi mâna peste a lui.
- Copilul *nostru.*
- Deci nu eşti speriat? întrebă ea, cercetându-i fata.
- Sigur că sunt. Abia reuşesc să mă descurc cu o fetită de cinci ani. Cu un nou-născut o să fie de o mie de ori mai greu.

Viaţa lui era pe cale să se dea din nou peste cap, dar, de data asta, nu avea să se împotrivească. De data asta, îşi dorea să se întâmple, oricât de nebunesc ar fi fost. Voia viata asta cu Iris.

Iris râse. încă avea lacrimi în ochi.

- Dar sunt fericit, spuse el. Şi sunt al naibii de fericit că te-ai întors!
- Tată, nu spune cuvântul ăla!

Olive se întorsese, cu Reggie în mână. Iepuraşul de culoare caramel atârna în braţele ei, părând total neamuzat.

- Scuze!

Olive se uită de la faţa lui la a lui Iris, apoi iar la a lui, după care privirea îi alunecă pe mâinile lor, împreunate pe abdomenul ei.

- O doare burtica pe Iris?

- Ăm... nu...

Probabil nu aveau cum să se ascundă de Olive, dar nu ştia cum voia Iris să procedeze. Se uită la ea şi Iris zâmbi şmechereşte.

- Hei, Olive, spuse ea, întorcându-se spre fiica lui. Ce-ai zice dacă m-aş muta înapoi la voi şi eu şi tatăl tău ne-am săruta mai des şi, peste câteva luni, am avea un bebeluş?

Năsucul lui Olive se încreţi în timp ce analiza propunerea şi Archer îşi muşcă limba ca să nu zâmbească. Inima îi bubuia în piept. Tot ce îşi dorea părea să atârne în balanţă, aşteptând aprobarea unui copil de grădiniţă.

- Vreau să te muţi înapoi, zise Olive. Şi săruturile sunt scârboase, dar, dacă vreţi voi... Ridică din umeri în fata ciudăţeniei adultilor. Şi

> > > > pot să aleg eu numele bebeluşului?

- Nu! răspunseră la unison Archer şi Iris.

Olive se încruntă.

- Dar poţi să ajuţi la schimbatul scutecelor de câte ori vrei, îi spuse Iris, iar Olive scoase un chiţăit dezgustat.

- luuu! Nici gând!

Iris zâmbi larg.

- Bine, atunci. Taţi poate să-i schimbe scutecele şi tu o să fii responsabilă cu îmbrăţişările şi...

- Şi o să-l învăţ pe bebeluş cântece noi!

Iris râse.

- Sigur. Cântece noi.
- Şi să danseze!
- Da, cu siguranţă să danseze. Va avea nevoie de multă pregătire muzicală.

Archer se străduia să nu râdă, dar Olive radia.

- Ura! Bine, putem avea un bebeluş.
- Mă bucur că eşti de acord, pentru că e deja în burtica mea.

Olive se încruntă iar.

- Cum a ajuns acolo?
- Păi...

Iris se uită la Archer, cuprinsă de panică, şi râsul urcă mai mult în gâtul lui.

- Cum o să iasă?! E prins acolo!

Olive părea acum sincer îngrijorată pentru bebeluş.

- Oh, Doamne! gemu Iris.
- Liv, ce-ar fi să te duci să-l pui pe Reggie la culcare şi putem discuta despre asta mai târziu, bine?

Olive miji ochii spre el, ştiind prea bine că tatăl ei încerca să tragă de timp, dar Reggie începuse să se îngreuneze şi îi aluneca tot mai mult din braţe.

- Bine, se înduplecă ea. Dar tot vreau să ştiu cum o să scoatem bebeluşul! spuse, în timp ce ieşea din încăpere.

Când Archer se întoarse spre ea, Iris avea ochii mari şi un zâmbet îi juca pe buze.

- Opa, zise ea. Nu m-am gândit până la capăt.

Archer râse înfundat.

- O să găsim noi ce să îi spunem.
- Ar trebui să fim sinceri, nu?
- Ar trebui să căutăm pe Google, zise el, iar Iris izbucni în râs.
- Nu ne pricepem deloc la asta, spuse ea, printre chicote.
- O să învăţăm, răspunse el. împreună.
- Da, zise şi ea, cu voce blândă şi dulce.

Archer veni iar lângă ea şi Iris îl cuprinse cu braţele pe după gât.

- Mă bucur tare mult că m-ai primit înapoi! spuse ea.
- Nu s-a pus niciodată problema să nu te primesc, iubito. Locul tău e aici, cu noi.

Se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei. Nu trecuseră decât vreo câteva săptămâni de când nu o mai sărutase, dar, Doamne, cât îi lipsise!

îl sărută şi ea, afundându-şi mâinile în părul lui.

- Mi-a fost atât de dor de voi amândoi! spuse ea, dezlipindu-şi buzele de ale lui pentru a murmura această mărturisire.

Archer zâmbi.

- Şi nouă ne-a fost dor de tine!

O sărută iar şi iar, regăsind cu buzele şi cu dinţii toate locurile familiare. Ar fi făcut mai mult, voia să facă mai mult, dar cu siguranţă Olive avea să se întoarcă în scurt timp cu toate întrebările ei.

Se trase în spate şi zâmbi şmechereşte când o văzu pe Iris cu obrajii îmbujoraţi şi buzele umflate.

- Mai târziu, spuse el, te vreau în patul meu.

Iris zâmbi şi ea.

- Tehnic vorbind, e patul *nostru* acum.

Archer râse şi se temu că inima nu avea să îi reziste. Patul nostru. Copilul nostru. Familia noastră. Dumnezeule, era prea mult! Era totul.

- Ai noroc că ai scăpat de partea cu vomitatul, adăugă Iris.

- Oh, Doamne! Sunt un dobitoc. Cum te simţi? Ar trebui să fac ceva? Să-ti masez picioarele sau să te hrănesc cu mâncare ciudată pentru gravide?

Iris îl privea de parcă l-ar fi iubit mai mult ca orice pe lume şi ar fi făcut orice ca să păstreze privirea aia.

- Nu cred că-mi trebuie nimic de genul ăsta acum, spuse ea. Picioarele mele sunt bine şi singura chestie pe care am mâncat-o au fost cantităţi uriaşe de fulgi de cereale cu glazură de zahăr.

- Dacă ai poftă de dulciuri, pot să-ţi fac eu.

Iris zâmbi încântată.

- Ştiu că poţi.

- Şi ar trebui să-ţi luăm o pernă din aia pentru gravide.

încă zâmbind, ea îşi trecu din nou degetele prin părul lui.

- Bine, sigur.

- Orice, Iris. Doar să-mi spui.

Senzaţia degetelor ei în părul lui era atât de plăcută, încât îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Iris se aplecă şi îl sărută de pe maxilar şi în jos, pe gât, şi Archer gemu.

- Bine, Archer. Dar suntem o echipă. Şi eu sunt aici pentru tine şi pentru Olive.

îi sărută punctul în care i se vedea pulsul şi Archer se înfioră.

- Mai târziu, iubito, murmură el şi râsul uşor al lui Iris îi mângâie ca o boare pielea umedă.

- Mai târziu, spuse şi ea. Apoi îşi înălţă capul şi îl privi din nou în ochi. Dar vorbesc serios. Nu trebuie să mă convingi să rămân. Sunt aici de adevăratelea. Promit!

Archer îşi lipi iar fruntea de a ei, simţind nevoia să fie aproape de ea.

- Bine, ştiu. Dar porţi copilul nostru şi e treaba mea să mă asigur că ai tot ce-ţi trebuie şi că te simţi cât mai confortabil cu putinţă. Aşa că trebuie

să mă laşi.

îi mai sărută o dată buzele întinse într-un zâmbet, exact în clipa în care Olive se întorcea ca vijelia în cameră.

- Deja vă sărutaţi? întrebă ea, cocoţându-se pe scaunul de lângă Iris.

- Mda. Tare scârbos, nu? zise Iris, trăgând-o pe Olive mai aproape şi pupând-o pe frunte.

Olive rânji.

- Foarte scârbos!

- Gata, doamnelor! Am nişte crochete de pui de pregătit, spuse Archer, retrăgându-se pe partea lui de blat.

- Crochete la cină? Mi-am ales o seară bună în care să mă întorc, zise Iris şi Olive dădu aprobator din cap.

Stăteau una lângă cealaltă, privindu-l pe Archer învârtindu-se prin bucătărie în timp ce Olive o punea pe Iris la curent cu tot ce ratase în săptămânile de când plecase. Iris comenta, sau râdea, sau ofta, sau gemea acolo unde se impunea. Aplaudă când Olive îi cântă ultimul ei cântec şi ceru dreptate când Olive îi povesti cum creionul preferat, în toate culorile, îi fusese furat la scoală.

Şi, în timp ce trecea bucăţile de pui prin amestecul lui secret de pesmet şi condimente, le prăjea în tigaie şi tăia legume pe care Olive să le înmoaie în cantităti industriale de sos cu maioneză (alt compromis), Archer se oprea să se

uite la femeia pe care o iubea şi care o iubea pe fiica lui şi aproape că nu îi venea să creadă că era acelaşi om care ajunsese aici cu câteva luni în urmă. Omul acela îşi dorise să se întoarcă la vechea lui viaţă cât mai repede cu putinţă. îşi dorise să se întoarcă la orele târzii şi chinuitoare de muncă, la apartamentul lui înghesuit şi la relaţiile toxice. Archer nu mai simţea nici un dram de regret pentru slujba pe care o pierduse sau pentru apartamentul la care renunţase.

în timp ce privea capul arămiu al lui Iris aplecându-se spre cel brunet al lui Olive, nu avea cum să nu îl compătimească pe omul care fusese odinioară. Pe omul ăla care nu îşi dorise altceva decât să muncească până la epuizare, să petreacă nenumărate ore chinuindu-se să atingă perfecţiunea în bucătării din întreaga lume, bucătării care îi răpeau treptat bucuria de a găti.

Când tot ce trebuia cu adevărat să facă era să îşi perfecţioneze reţeta de crochete de pui şi să le prepare pentru oamenii pe care îi iubea cel mai mult pe lume.

- E gata? întrebă Olive.
- E gata.

Archer duse farfuriile în sufragerie şi fetele veniră după el. Fetele *lui.*

Olive îşi atacă numaidecât porţia, dar

Iris îl privi de pe cealaltă parte a mesei. Strălucea.

- Cred că eşti cel mai bun bucătar din lume, tată, spuse Olive, cu gura plină.

Iris zâmbi cu gura până la urechi.

- Sunt de aceeaşi părere. Crochete şi clătite. Ce altceva ne trebuie?

Archer zâmbi şi el. Mâncarea asta cu oamenii ăştia. Nu îi trebuia nimic altceva.

CAPITOLUL 38

Iris stătea în faţa localului, uitându-se la firma cea nouă. Era încă acoperită cu o bucată mare de pânză albă, aşteptând să fie prezentată publicului. Clădirea fusese vopsită în roşu aprins şi fanioane cu căpşuni atârnau din acoperiş. Totul arăta adorabil, dar, în afară de ceea ce se putea vedea din exterior, Archer fusese foarte secretos cu privire la celelalte schimbări. Şi, deşi părea ceva imposibil, până şi Olive reuşise să păstreze secretul. Iris se mutase în casa lui Archer – în casa *lor,* după cum încerca să se înveţe să îi spună – cu o săptămână în urmă şi putea să jure că puştoaica asta nu făcuse altceva decât să vorbească întruna cu ea de când ajunsese acolo.

Nu că ar fi deranjat-o. îi plăcea să o pună la curent cu tot ce pierduse. Era încă neliniştită în legătură cu următorii paşi pe care trebuia să îi facă, dar, cu

toată atenţia pe care i-o acordau Olive în timpul zilei şi Archer în timpul nopţii, Iris se simţea mai iubită decât se simţise de foarte multă vreme. O făcea să fie mai puţin îngrozită, mai ales când Archer îi spunea că şi el era speriat, dar îi promitea că aveau să găsească soluţii la toate, împreună.

Dar, cu toată iubirea şi atenţia cu care o copleşiseră cei doi, tot reuşiseră să ţină doar pentru ei marele secret legat de restaurant. Aşa că acum Iris stătea pe trotuarul din faţă, împreună cu ceilalţi rezidenţi din Dream Harbor, căscând gura şi aşteptând marea dezvăluire, la fel de pe dinafară ca toţi ceilalţi.

- Hei! spuse Kira, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri. Multă agitaţie pentru un simplu local.

Iris râse.

- Ştiu.

>

- Oraşul ăsta!

Kira clătină din cap, dar zâmbetul ei trăda cât de mult iubea, de fapt, oraşul, cu toate excentricităţile lui.

- Oh, îl iubeşti! Şi tot entuziasmul ăsta o să-ţi fie de folos atunci când o să repari, în sfârşit, hambarul ăla ca să-l poţi folosi pentru evenimente.

- Ştiu! Kira aproape că vibra de entuziasm. Am uitat să-ţi spun. Am programat primul meu eveniment.

- Serios? Pentru cine?

Kira se aplecă şi îi şopti la ureche.

- Un anume fermier şi o proprietară de cafenea se vor căsători de Crăciun şi noi o să găzduim evenimentul.

- Serios?

Iris se întoarse spre prietena ei şi o găsi pe Kira rânjind.

-Da.

- Asta-i fantastic!

- Ştiu! Cu siguranţă va fi evenimentul social al sezonului. O cută apăru pe fruntea Kirei. Acum, nu-mi mai rămân decât un milion de lucruri de făcut până atunci.

Iris îşi bătu prietena pe umăr.

- A fost o mişcare foarte îndrăzneaţă din partea lui Jennie să închirieze un local fără acoperiş.

- Şşşttt! o opri Kira, privind speriată în jur. E secret şi ştii că lumea vorbeşte.

- Cum să nu ştiu?!

Vestea că Iris se întorsese la Archer şi că mânca suspect de mulţi biscuiţi săraţi se împrăştiase deja în tot oraşul. îşi trecu mâna peste partea de jos a abdomenului, deşi abia dacă se putea zări o umflătură. Lasă-i să vorbească! O să le spună tuturor când o să fie pregătită.

- Cum te simţi? o întrebă Kira, în şoaptă.

- Mult mai bine în ultima vreme.

- Mă bucur!
- Aici erai!

Bennett îşi făcu loc prin mulţime până la Kira.

- A venit multă lume la redeschiderea localului, spuse el, sărutând-o pe Kira, care se întorsese spre el.

- Oamenii ăştia sunt foarte seriosi când vine vorba despre clătitele lor, zise Iris, râzând.

îl zări pe Archer în mulţime. Nu era prea greu, ţinând cont că Olive era cocoţată pe umerii lui. Gladys era lângă el, în faţa noului restaurant.

- Bună ziua tuturor! strigă Gladys, peste zumzetul mulţimii. Bună ziua!

Un fluierat ascuţit întrerupse zgomotul.

Gladys îşi drese vocea.

- Mulţumesc, Mindy, zise ea, înclinând capul spre consilierul primarului. Şi vă mulţumesc tuturor că ati venit la redeschiderea mult iubitului nostru local! După cum ştiţi, am avut un bucătar-şef printre noi în ultimele luni şi, mulţumită muncii lui şi sfaturilor preţioase ale comunităţii, am dat o nouă faţă localului şi sperăm să vă placă.

îi făcu semn lui Olive să tragă de sfoara care dădea laoparte pânza albă de pe sigla cea nouă.

CLĂTITĂRIA „RĂSFĂŢ CU CĂPŞUNI”

O clătitărie? Iris aproape că izbucni în râs. Archer îi surprinse privirea. Un zâmbet larg era întins pe toată faţa lui. Bărbatul ăsta, maestru de renume internaţional, era acum mândrul bucătar al unei clătitării.

- Eu am ales numele! spuse Olive, de unde era cocoţată, şi mulţimea izbucni în urale.
- E un nume excelent, Olive! strigă Tammy de lângă Kaori şi ceilalţi membri ai clubului de lectură.
- Mulţumesc! zise Olive, cu un zâmbet uriaş pe feţişoara ei mică.
- Sper să vă placă noul meniu, adăugă Archer. Veţi regăsi multe dintre sugestiile voastre, dar şi câteva dintre noile reţete pe care le-am adăugat în primăvară şi care v-au plăcut. Şi vă sugerez să încercaţi Reţeta Originală. Cred că o veţi găsi foarte familiară.
- Putem să intrăm să mâncăm acum? întrebă Jacob, cu Darius la braţ.
- Categoric. Intraţi!

Iris veni cu mulţimea, până ajunse lângă Archer şi Olive, la uşă.

- Carevasăzică, o clătitărie? întrebă ea, zâmbind ştrengăreşte.

Archer ridică din umeri.

- Avea sens. Se aplecă şi o sărută pe obraz şi Olive o mângâie pe creştetul

capului, făcând-o să râdă iar. Este şi tata pe aici pe undeva, zise Archer, privind prin mulţime.

- Uite-1! strigă Olive, de pe umerii lui.

Tatăl lui Archer, Jim, şi mama lui vitregă, Cathi, îşi faceau loc prin mulţime ca să ajungă la ei.

- Bunicule! strigă Olive, coborând de pe umerii lui Archer. Eşti aici de-adevăratelea! zise ea, încântată să îl vadă şi altfel decât pe ecranul laptopului.

- Cu siguranţă!

Se lăsă pe vine şi o trase pe Olive în braţe.

- Hei, Cathi, spuse Archer, îmbrăţişând-o înainte să i-o prezinte lui Iris.

- Iris!

Cathi o strânse cu putere la piept.

- Ne bucurăm atât de mult să te întâlnim, în sfârşit, şi suntem încântaţi la culme de vestea primită! şopti ea suficient de tare încât Iris fu sigură că fusese auzită de jumătate dintre clienţii localului.

- Mulţumesc! Mă bucur mult să vă cunosc, în sfârsit!

Cathi se retrase cu lacrimi în ochi. Tatăl lui Archer se ridică, zâmbindu-i lui Iris cu aceeaşi gropiţă în obraz ca a lui Archer.

- Ne bucurăm foarte mult pentru voi!
- Mulţumesc, tată, zise Archer.
- Şi eşti un mândru bucătar de clătite acum!

Tatăl lui radia şi Iris îşi dădu seama că acesta era exact motivul pentru care Archer era un părinte atât de bun. Avusese un bun exemplu. Un tată care să îl iubească indiferent dacă era bucătar cu stea Michelin sau dacă învârtea clătite într-un local modest.

Iris îl îndrăgi pe loc.

- Da! Foarte mândru. Să intrăm? sugeră Archer, facându-le semn tuturor să o ia înainte.

Localul, clătităria mai bine zis, se umpluse de lume. Personalul de servire alerga de la o masă la alta, clienţii strigau încântaţi comenzi cu numele lor. Archer îi conduse la un separeu rezervat.

- Presupun că e masa cea mai bună? glumi tatăl lui, bătându-l pe Archer pe spate.
- Desigur. Ce-i mai bun pentru familia mea, zise Archer şi Iris lăsă cuvântul să îi pătrundă în oase.

Familia lui. Făcea parte din familia lui acum şi el dintr-a ei.

Archer o sărută pe obraz în timp ce o aşteptau pe Olive să intre în separeu.

- Mă duc să arunc o privire în bucătărie şi mă întorc imediat, spuse el, lăsând-o pe Iris cu Olive şi cu

părinţii lui.

Mai vorbise cu ei (Cathi aproape încercase să treacă prin ecran ca să o îmbrăţişeze când le spuseseră că era însărcinată), dar era prima oară când se vedeau fată în fată.

- Deci, Iris, spuse Cathi acum. Cum te simţi?

- Foarte bine, în clipa de faţă.

- Archer ne-a spus că a fost greu la început.

Iris se încordă. Fusese greu din mai multe motive, câteva provocate chiar de ea.

Tatăl lui Archer întinse braţul peste masă şi o bătu pe mână.

- Totul o să fie bine. Vă aveţi unul pe celălalt.

îi strânse uşor mâna şi Iris simţi lacrimile

> > > umplându-i ochii. Se părea că plângea din orice în ultima vreme.

Jim îi mai zâmbi o dată, apoi se întoarse spre nepoata lui.

- Ia spune-mi, Livie, ce e bun aici? întrebă el, deschizând meniul, şi Iris fu recunoscătoare pentru şansa de a-şi reveni.

Cathi îi adresă un zâmbet amabil şi deschise la rândul ei meniul.

- Clătitele Noah, citi ea. Clătite cu afine şi friscă.

- Clătitele Jeanie. Clătite cu aromă de

dovleac şi sirop de arţar autentic. Sună bine, spuse Jim.

- Oh, ascultă aici! spuse Cathi, continuând să citească de pe listă. Clătitele Andy: clătite cu lămâie şi seminţe de mac, servite cu smântână.

Archer se întorsese la masa lor şi se strecură în separeu, lângă Iris.

- Totul sună delicios, zise ea în timp ce părinţii lui continuau să se minuneze, pe măsură ce descopereau meniul.

Olive era ocupată să mâzgălească pe meniul pentru copii.

Archer zâmbi cu superioritate şi gropiţa îi apăru în obraz.

- Evident. Am tot încercat să le explic oamenilor că sunt un bucătar foarte bun.

Iris îşi dădu ochii peste cap, dar râsul îi scăpa deja de pe buze.

- Nu trebuie să hrăneşti toti oamenii ăştia? întrebă Iris, privind mulţimea din jur.

- Păi, ba da... în cele din urmă. Dar bucătăria mea e o maşinărie bine pusă la punct. O să supravieţuiască şi fără mine câteva minute.

- Ce-mi recomanzi, Arch? întrebă Jim, lăsând meniul deoparte.

- Ce-ar fi să-ţi aduc o porţie din clătitele mele preferate?

- Preferatele bucătarului? Sună perfect! spuse Cathi. Suntem foarte

mândri de tine, Archie!

Şi Iris trebui să îşi muşte buza ca să nu zâmbească. Oamenii ăştia îl adorau şi, sincer, îi înţelegea perfect. îl adora şi ea.

- Mulţumesc, Cathi! Revin imediat!

în timp ce aşteptau, Cathi şi Jim o rugară pe Iris să le recomande ce să facă în Dream Harbor pe perioada vizitei lor. Iris îi sugeră lui Jim o partidă de pescuit cu Noah, pentru că lui Jim îi plăcea să pescuiască, iar lui Cathi îi recomandă un masaj la spa şi o plimbare în oraş pentru cumpărături. Apoi le recomandă toate locurile ei preferate în care să mănânce. Olive se amestecă şi ea şi le spuse că trebuiau să cumpere fursecuri de la Annie şi că voia să îi ducă la librărie.

- Desigur, Livie. Facem tot ce vrei tu, spuse Jim, râzând, şi Iris hotărî să nu îl avertizeze că era o promisiune foarte periculoasă.

Archer apăru înapoi la masa lor cu o tavă încărcată cu mâncare.

- „Clătitele cu dovleac şi scorţişoară ale lui Jeanie” pentru tata, spuse el.

- Cum ai ştiut că mă gândeam la ele?

- Te cunosc destul de bine, tată, zise Archer, râzând înfundat.

- „Visul de ciocolată al primarului Pete” pentru Cathi.

- Dumnezeule, arată divin!

- Păi, primarul le-a văzut într-un vis şi

cine eram eu să mă împotrivesc? spuse Archer, râzând. Şi o porţie specială de „Prin răzorul cu căpşuni” pentru Olive, adăugă el, punând farfuria în fata lui Olive.

Clătitele erau acoperite de un munte de căpşuni şi frişcă. Olive bătu din palme, încântată.

- Şi pentru Iris, Reţeta Originală! spuse Archer, punând o altă farfurie în faţa lui Iris.

- Reţeta Originală, ha?

-Da.

- Hmm... mai vedem.

Archer se aşeză lângă ea şi o privi cum tăie clătitele şi adaugă sirop. Nu se grăbi, lăsă siropul să se scurgă încet din sosiera de metal în care îl adusese.

Archer scoase un geamăt de nerăbdare.

- Gustă odată!

Iris zâmbi pieziş şi îşi duse la gură o bucăţică.

- Nu ştiu de ce te grăbeşti atâta să auzi că nu sunt precum cele originale...

începu să mestece şi ochii i se măriră. Dintr- odată avea iar zece ani şi stătea în localul ăsta duminică dimineaţa cu mama şi cu verisoara ei. Era în seara de după balul de absolvire şi se oprise aici cu prietenii ei. Era ziua de după înmormântarea lui Josie, când căutase alinare.

Erau clătitele perfecte.

- Cum ai...

Zâmbetul lui Archer crescu.

- Premix Bisquick, cu un strop de vanilie, prăjite în mult prea mult unt.

- Ai folosit premixul?

- Am folosit premixul.

Iris râse.

- Oh, Doamne, Archer! Ai fi putut să mă asculţi de la bun început.

El se lăsă pe spate şi se uită la ea cu un amestec de iubire şi mândrie pe chip.

- Ştiu. Am fost un nesuferit arogant, convins că ştiu eu mai bine.

Iris îşi îndesă clătite în gură.

- Asta aşa e, zise ea, printre îmbucături.

- Noroc că m-ai ajutat să testez toate variantele.

- Noroc.

Privirea ei rămase visătoare asupra lui, în vreme ce îşi amintea tot ce mai făcuseră cu acele ocazii.

- Taţi, pot să mă duc să stau la masă cu Ivy şi Cece? îi întrerupse Olive gândurile.

Atenţia lui Archer se îndreptă asupra ei.

- Te duci direct la masa lor. Nu ieşi din local, altfel n-o să mai ajungi în clasa întâi.

- Bine. Am înţeles.

- Ce-ar fi s-o ducem noi până acolo? sugeră Cathi. Ne-ar face mare plăcere

să le cunoaştem pe prietenele lui Livie.
- Bine, dacă nu vă deranjează.
- Sigur că nu! spuse Jim. Am venit aici ca să petrecem timp cu nepoata noastră. Şi cu tine, dar tu ai treabă oricum, aşa că ne vedem mai târziu. Clătitele au fost delicioase.
- Mulţumesc, tată!

Olive se îndepărtă urmată de noii ei bunici şi privirea lui Archer se întoarse la Iris.
- Eşti un tată bun.
- încerc.
- Şi un bun bucătar.
- Ştiu.

>

Zâmbetul superior se întorsese şi Iris se aplecă să i-l şteargă de pe buze cu buzele ei. El o sărută înapoi, încet, ca o tortură dulce, până ce Iris simţi că ameteste.
- Aş vrea să nu fie nevoie să ajuţi la gătit, spuse când Archer se trase în cele din urmă de lângă ea, cu degetele încă afundate în părul ei.
- Ştiu.
- Dar ne vedem acasă!

Zâmbi şi mai larg la aceste cuvinte.
- Da. Ne vedem acasă!
- Te iubesc, Archer!
- Mai mult decât iubeşti clătitele? întrebă el, privindu-i farfuria goală.
- Nu-ţi forţa norocul, zise ea, bătându-l pe umăr în semn de

consolare.
Râzând, Archer se întoarse în bucătărie.

EPILOG

Şapte luni mai târziu

Archer Baer tocmai devenise tată. Din nou. Şi nici de data asta într-un fel la care să se fi aşteptat.

Se aşteptase să aibă timp să o ducă pe Olive acasă la bunica ei şi să se întoarcă la spital, ca să o instaleze pe Iris în rezervă. Se aşteptase să aibă melodiile ei preferate înregistrate şi ca Iris să aibă şosete moi şi multe cuburi de gheaţă. Se aşteptase să urmeze toţi paşii pe care îi învăţase la cursurile de specialitate.

Archer avea un plan de data asta.

De data asta, era *aici.*

De data asta, deţinea controlul.

Dar viaţa hotărâse să îi joace feste şi de data asta. Fiul lui avusese alte planuri.

Iris intrase în travaliu cu două săptămâni înainte de termen, în mijlocul cursului de aerobică pentru seniori, spre marea încântare a elevelor ei. Janet şi Carol o duseseră la spital în timp ce Archer străbătuse tot

oraşul ca să ajungă acolo de la clătitărie. Olive, care era la şcoală, fusese până la urmă luată de Hazel, contactul lor de urgenţă, şi rămăsese acasă la ea, pentru că părinţii lui Archer nu soseau în oraş decât abia peste două săptămâni.

Din cauza lapoviţei care începuse să cadă şi să inunde strada principală, Archer abia reuşise să ajungă la timp la spital. Până intrase în sala de naştere, le dăduse afară pe Carol şi pe Janet şi îi luase mâna lui Iris, capul copilului se vedea deja.

Şi ea făcuse totul.

Iris a lui frumoasă şi puternică adusese pe lume copilul într-o cascadă de urlete care îl speriaseră de moarte.

Se uita acum la el, cu părul transpirat dat laoparte de pe frunte. Bebeluşul, fiul lor, dormea pe pieptul ei.

- Ei bine, a fost intens.

Vocea îi era răguşită şi obosită.

- îmi pare rău că era să ratez totul!

- S-a întâmplat foarte repede, spuse ea. Toată lumea zice că primul copil nu vine niciodată atât de repede.

El se aplecă şi îi sărută fruntea.

- Te-ai descurcat fantastic, iubito! Ai fost uimitoare!

Iris scoase un mormăit încet de mulţumire.

- Ar trebui să-l ţii şi tu, spuse ea.

- Dar... e atât de mic!

- Ştiu. însă asistentele l-au înfăşurat ca pe o sarma. E mai uşor de tinut aşa.

> > >

Archer se aplecă şi luă pachetul micuţ care era cel de-al doilea copil al lui şi îl ţinu în braţe. Nişte ochi mari, care nu vedeau încă mare lucru, clipiră spre el.

- Hei, micuţule, şopti Archer, pentru că doar o şoaptă putea trece de emoţiile care îl sufocau.

O mânuţă reuşi să evadeze şi se agită în faţa bebeluşului. Archer o mângâie cu un deget şi micuţul se linişti.

- La naiba! murmură Iris, din pat.

-Ce e?

Archer o privi îngrijorat.

- Să chem asistenta?
- Nu, spuse Iris, încruntându-se. Dar cei din clubul de lectură au avut dreptate.
- Clubul de lectură?
- Da. Eşti foarte sexy cu un bebeluş în braţe.
- Sunt...
- Nu contează, zise Iris, fluturând dintr-o mână. Probabil c-ar trebui să-i găsim un nume înainte să ajungă Olive aici.

Archer râse înfundat, imaginându-şi cum avea să reacţioneze Olive la noul ei frăţior. Doi copii. Avea doi copii cărora să le poarte de grijă acum, doi copii pe care să îi iubească, doi copii

pentru care să îşi facă griji. Ridică privirea şi o găsi pe Iris încă uitându-se la el, cu un zâmbet obosit.

Doi copii şi o parteneră cu care să împartă totul.

- Ce zici de Owen? sugeră el.

- Eu încă speram să-i spunem Knives, dar merge şi Owen.

Archer se uită la bebeluş.

- Tu ce părere ai? Owen?

Bebeluşul clipi.

- Mi se pare un răspuns destul de bun.

Iris râse încet. Arăta obosită, frumoasă şi perfectă.

Asistenta băgă capul pe uşă.

- Avem o surioară foarte nerăbdătoare aici.

Olive năvăli în rezervă şi veni tintă la el.

- Vreau să-l văd! spuse ea, tot în şoaptă, înţelegea că era prea mic ca să i se adreseze cu voce normală. Cel puţin deocamdată.

- O să le spun celorlalţi vizitatori să mai aştepte, le zise asistenta. Dar nu ştiu cât o să-i mai pot ţine în frâu.

Iris râse, dar Archer se bucura că avea acest moment singur cu Olive, cu Iris şi cu micuţul Owen.

Se aşeză pe marginea patului şi Olive se cocoţă lângă el.

- Olive, el e Owen.

- E foarte mic, şopti ea.

- O să se facă mai mare.

îi mângâie cu degeţelul mânuţa şi acum, prin comparaţie, mâinile ei păreau foarte mari. Şi mai multe emoţii se strânseră în gâtul lui Archer şi poate că o lacrimă sau două îi alunecară din colţul ochiului, pentru că Iris îi puse o mână pe spate şi spuse:

- E-n regulă, tata urs!

Şi atunci poate că mai scăpară şi alte lacrimi.

- îmi place, declară Olive.
- Bine. Şi nouă ne place.
- Iris? spuse Olive, întorcându-se cu faţa spre ea.

-Da?

- Owen o să-ţi spună *mama?*

Iris se uită la Archer înainte să răspundă:

- Da, aşa o să-mi spună.

Olive rămase tăcută şi gânditoare şi o lăsară în pace. Discutaseră despre asta, el şi Iris, în lunile în care aşteptaseră copilul. Olive era acum oficial a lui, fuseseră semnate hârtiile pentru custodia permanentă. Dar o lăsaseră pe Olive să preia conducerea în relaţia ei cu Iris. Nu voiau să o şteargă pe Cate din viaţa fetiţei, dar voiau ca ea să ştie că facea în aceeaşi măsură parte din familia lor ca micuţul abia venit pe lume.

- Pot să-ţi spun şi eu *mama?* întrebă Olive, după o vreme.

- Desigur. Vă iubesc pe amândoi! Şi tu eşti a mea, Olive.

Olive se căţără în pat ca să se cuibărească lângă Iris. Şi, cu fiul lui în braţe şi cu fetele lui cuibărite una lângă cealaltă, Archer nu credea că ar fi putut fi mai fericit.

Apoi Olive se uită la el cu un zâmbet ştrengăresc şi îl întrebă:

- Tată, ce-avem la cină?

Abia aştepta să îşi aducă familia acasă şi să gătească pentru ea. Mii de imagini îi inundară mintea: mic-dejunuri pentru dimineţile cu şcoală şi cine pentru întreaga familie, gustări târzii duminica şi în zilele de sărbătoare. Se vedea gătind pentru copiii lui, pentru familia lui. Avea o viaţă întreagă în care să le arate cât de mult îi iubea.

- Ce-ar fi să găteşti azi cu mine, Liv?

- Ca *sous-chef?* întrebă ea, luminându-se la fată.

O învăţase termenul ăsta săptămâna trecută şi fetiţei îi plăcea la nebunie.

- Da, ca *sous-chef.*

- Bine, zise ea. Noi doi o să gătim pentru mami şi pentru Owen.

Şi cu siguranţă nu era singurul cu lacrimi în ochi când Olive îi spuse lui Iris *mami* pentru prima oară. Dar le lăsă să cadă. Erau lacrimi de fericire.

- îmi place ideea.

Olive zâmbi încântată.

Şi zâmbetul ei era mai valoros decât orice recenzie de cinci stele. Archer era cel mai bun bucătar în ochii fetei lui şi asta era suficient pentru el.

Asta era totul.

în limba engleză, *olive* înseamnă măslină (n.tr.)